

Giới thiệu Vô Tận Chém Giết

Truyện Vô tận chém giết - Full - Trúc Lam

Một ngày nọ, tận thế đột nhiên ập đến, xác sống tràn lan khắp nơi không còn chỉ là những câu chuyện viễn tưởng trên phim ảnh. Và bạn, là một người có khả năng thành lập liên minh cho loài người, cứu rỗi thế giới. Bạn sẽ làm gì?

Bạn sẽ bảo vệ ai? Sẽ cứu được thế giới ra sao? Bạn lạnh lùng tuyệt diệt để bảo vệ hay sẽ bao dung che chở để rồi chuốc đắng cay?

-- -- --

Tóm tắt tác phẩm ngôn tình mới này:

Ngày xx, tháng x năm xxxx

Cả thế giới lâm vào tận thế, vua xác sống đứng đầu xác sống chiếm lĩnh toàn bộ địa cầu, dồn ép nhân loại sống sót về cùng cực phía Tây thế giới, đó là nơi sa mạc khô cằn, không có hi vọng sống sót. Những dị năng giả sở hữu dị năng không gian và thời gian cùng nhau dốc hết sức lực cuối cùng đưa Dị năng tinh về lại giai đoạn trước khi mặt thế diễn ra, mong Dị năng tinh có thể tìm được kí chủ thích hợp, dẫn dắt thế giới chống lại xác sống. Ít nhất là có thể thành lập một căn cứ, thành lũy cuối cùng cho nhân loại sống sót.

Doãn Mạt vốn là một sinh viên đại học A tại thành phố T, tuy gia đình không khá giả, nhưng cuộc sống của cô chưa phải trải qua bất cứ sóng gió lớn gì, bố mẹ chiều chuộng, cùng anh trai Doãn Văn yêu thương cô hết mực.

Đến một ngày cô liên tục mơ thấy một tiểu tinh linh, hắn nói mặt thế sẽ diễn ra trong thời gian ngắn tới, và yêu cầu cô tìm hắn để chống lại vua xác sống. Cô mơ mơ hồ hồ làm theo lời hắn, đến khi mặt thế thực sự diễn ra thì cô mới chợt nhận ra, tất cả là sự thật.

Cô may mắn tìm được hắn lúc mặt thế đến, cùng với dị năng bản thân và tùy thân không gian, từ từ mở ra con đường mới cho nhân loại. Sắp xếp cho người thân, cùng anh trai Doãn Văn và bọn hắn, cô trực tiếp chống lại vua xác sống, lập nên căn cứ Chu Tước, căn cứ mạnh nhất trong bốn căn cứ cuối cùng sót lại của loài người, cùng nhìn tận thế giới hình thành.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tận Chém Giết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Hi Vọng Sống Sót (1)

Ngày 15 tháng 9 năm thứ mười lăm sau mặt thể.

Một đoàn người về ngoài nhếch nhếch lê bước đi trên sa mạc, cái nắng nóng khiến không khí xung quanh như có thể đốt cháy vạn vật, không gian vắng vẻ, đủ chứng tỏ nhiệt độ cao đến kinh người. Đoàn người vẫn kiên trì, phía trước là hơn hai mươi người trưởng thành, có nam nữ, có thanh niên, cũng có một số người đã bước qua độ tuổi trung niên. Nhưng điểm chung là họ đều có một đôi mắt kiên cường, không khuất phục, làn da bị nắng thiêu đốt bong lên thành từng mảng lớn, ẩn ẩn còn có những vết máu xuất hiện bên dưới, trông rất dọa người. Đôi môi mỗi người đều khô khốc, nứt nẻ và trắng bệch, ai nấy gầy gò, tưởng chừng một cơn gió có thể thổi ngã cả đám người này!

- Đội trưởng. Thực sự chúng ta có đủ khả năng tìm được dị năng tinh? – một thanh niên lên tiếng, về ngoài gầy đến trơ xương, khuôn mặt hốc hác như đã lâu chưa được ăn một bữa đầy đủ.

- Chúng ta chỉ có thể hi vọng – Người dẫn đầu khàn khàn lên tiếng, hẳn đã hơn ba ngày chưa được một bữa ăn, nước uống cũng đã cạn kiệt từ sớm, hiện bọn hắn chỉ có thể dựa vào ý chí mà chống chọi đến giờ này.

Thanh niên lên tiếng ban nãy lập tức im lặng, sâu trong ánh mắt đục ngầu của hắn vẫn mang theo một tia hi vọng le lói. Dị năng tinh, người chính là hi vọng cuối cùng của nhân loại.

- Đội trưởng, phía trước có ốc đảo nhỏ. Chúng ta đi đúng hướng rồi – cô gái đứng bên cạnh nam nhân lên tiếng, cô ta có đôi mắt trong và sáng, khác hẳn những người khác – Khinh Vận – Dị năng giả cường hóa thân thể cấp 6. Cô có thể nhìn xa hơn người khác hàng nghìn lần, ánh mắt cô lóe lên ánh sáng, chúng ta có hi vọng rồi!

- Tăng nhanh tốc độ, đồng thời không được lơ là. Tiểu Vận, quan sát xung quanh đề phòng xác sống tấn công. Đại Cường, tập trung cảm nhận âm thanh, nếu có thú xác sống hoặc biến dị thú đến gần thì lập tức thông báo. – Người đàn ông dẫn đầu thuận thực phân phó.

Đoàn người vốn đang mệt lả, nay như được tiêm thuốc kích thích, ai nấy đều thuận thực lao nhanh về phía trước. Bọn họ bị xác sống dồn vào sa mạc chết chóc phía Tây này đã được hơn hai năm, tuy nơi đây ít đụng phải xác sống nhưng vật tư cũng thiếu hụt đến đáng thương. Bọn họ ban đầu vốn dĩ có hơn hai nghìn người, đến nay cũng chỉ còn hơn một trăm người, trong đó có hơn hai mươi dị năng giả, năm mươi quân nhân, còn lại đều là người thường.

Vốn dĩ bọn họ đã không còn hi vọng sống sót, nhưng một năm trước, trong lúc lang thang trên sa mạc, bọn họ cứu được một nhóm nhà khoa học đang bị thú xác sống vây công. Sau đó biết được tin sâu trong sa mạc có một trung tâm nghiên cứu, ở đó đã thành công phát hiện bước đột phá mới, họ có thể tập trung dị năng của các dị năng giả ngũ hệ, kết lại thành một tinh thạch mang theo năng lượng. Tinh thạch này có thể giúp dị năng phát ra dị năng công kích gấp năm lần bình thường, đủ để hạ được xác sống cấp cao.

Nhóm người vô cùng mừng rỡ, bắt đầu hành trình đi tìm ốc đảo trong lời của các nhà khoa học, nhưng đã đi liền đi đến hơn một năm, đừng nói đến dị năng tinh, ngay cả một nơi có khả năng sống sót cũng đều không có.

Đoàn người đến được ốc đảo vào lúc xế chiều, đây chỉ là một ốc đảo có diện tích khoảng một dặm. Thực vật dường như đều đã biến dị xong, không thể nhận ra hình dạng ban đầu, động vật cũng không tìm thấy, có lẽ đều đã bị biến dị và rời khỏi đây. Ở giữa ốc đảo có một trung tâm nghiên cứu được xây tạm bợ, đoàn người nhanh chóng sắp xếp nghỉ ngơi, sau đó nam nhân dẫn đầu mang theo hai dị năng giả mở cửa bước vào bên trong trung tâm nghiên cứu. Hai nhà khoa học còn sống sót nhanh chóng chạy vào phía trong xem xét, sau đó thở nhẹ nhõm, cũng may, xác sống chưa cần quét qua nơi này, nên chung quy vẫn còn nguyên vẹn. Bọn họ sau khi bước qua dãy hành lang dẫn đến khu vực trung tâm, hai nhà khoa học liền thuận thực dùng mật mã mở ra cánh cửa thép dày hơn mười centimet. Không gian bên trong hiện ra trước mắt mọi người, đây là một căn phòng kính, có diện tích khoảng một trăm mét vuông, bên trong có một thiết bị máy móc to lớn cồng kềnh, có hàng trăm dây dẫn đến một khối hình tròn nhỏ chừng một nắm tay người lớn, khối tinh thạch nhỏ này hiện vẫn còn đục ngầu, nhưng bên trong lõi ẩn ẩn có một nguồn năng lượng kinh người, dù đứng từ xa, mọi người cũng có thể cảm nhận được năng lượng của nó.

- Đây là dị năng tinh? – Khinh Vận nghi vấn.

Hai nhà khoa học hít một hơi sâu, rồi từ từ đáp – đúng vậy! Nhưng lúc chúng tôi rời khỏi, nó không phải là cái dạng này.

- Ý ông là sao? – Người đàn ông được xưng là Đội trưởng gấp gáp hỏi.

- Dị năng tinh lúc chúng tôi rời khỏi khu nghiên cứu vẫn đang tràn đầy năng lượng dị năng. Nó liên kết với máy kiểm soát năng lượng, khi dị năng đạt đến một mức nhất định, sẽ đủ để đưa nó nhảy một bước nhảy thời gian ngắn.

- Ông đùa chúng tôi hay sao? Không phải dị năng tinh sẽ giúp chúng ta chống lại xác sống ngoài kia? – Nam thanh niên còn lại không kìm được lên tiếng. Bỏ ra khoảng thời gian dài như vậy để tìm dị năng tinh, lại không thể giúp họ sống sót? Cái gì mà đưa nó nhảy một bước nhảy thời gian? Đùa hay sao, nếu nó không thể quay lại trước khi mặt thể đến thì có ích lợi gì, còn nếu lỡ nó lại nhảy một bước đến thời kì sau mặt thể, lúc đó con người đều trở thành xác sống, thì còn cần con mẹ gì dị năng tinh nữa.

- Hiện tại, nếu muốn sử dụng dị năng tinh, thì cần phải có dị năng giả cấp mười trở lên để khống chế năng lượng của nó. Trong các cậu, có ai là dị năng giả cấp mười trở lên? – Một nhà khoa học chậm rãi nói, ánh mắt quét qua 3 người trong phòng. Trải qua thời gian dài đi cùng, anh ta nhận ra, dị năng giả cấp cao nhất trong nhóm người này là nam nhân được xưng là đội trưởng – Kiền Hùng, là một dị năng giả hệ Hỏa biến dị cấp bảy, bên cạnh hắn có hai dị năng giả cấp cao khác là cô gái tên Khinh Vận, dị năng giả cường hóa cơ thể cấp sáu, còn thanh niên vừa lên tiếng là Đại Cường, dị năng giả hệ Kim cấp bảy.

- Cái gì? Dị năng giả cấp mười? – Cả ba người đều hít vào một hơi lạnh khí. Trời ạ! Dị năng cấp mười trong truyền thuyết hay sao? Từ lúc bắt đầu mặt thể đến nay, dị năng giả mạnh nhất họ gặp được chỉ là một dị năng giả hệ tinh thần cấp 8, hiện đang là lãnh đạo tối cao của loài người, đang cố thủ ở một

thành thị ven sa mạc.

Một nhà khoa học thờ dài nói – Đúng vậy, năng lượng của dị năng tinh quá cường liệt, nếu không có nguồn năng lượng mạnh mẽ chế trụ, năng lượng bên trong nó sẽ khiến chủ thể bạo phát mà nổ tan xác, chết đến không thể chết lại được.

- Thế nên các người là lừa chúng tôi tới đây? Để dùng năng lượng của chúng tôi cung cấp cho dị năng tinh chó má này? – Kiền Hùng không không chế được lửa giận ngút trời, hấn tăn tăn khổ khổ dẫn cả đoàn người mang theo hi vọng sống sót cuối cùng đến đây. Chỉ để nói cho họ biết nhân loại đã thực sự kết thúc? Bọn họ sẽ là vật hi sinh?

- Chúng ta là bất đắc dĩ – nhà khoa học còn lại sàu não lên tiếng – Sau khi chúng tôi biết được tin tức mặt thể diễn ra, đã được liên hiệp quốc tập trung đến ốc đảo này, cùng với một lượng lương thực dự trữ lớn, đủ cho chúng tôi sống trong một thời gian dài nghiên cứu – Hấn liếc quanh mọi người trong phòng sau đó nói tiếp – Dĩ nhiên lương thức ăn đó đã cạn kiệt, dù chúng tôi đã cố gắng tiết kiệm nhất có thể, nhưng cũng chỉ có thể kéo dài thêm ba năm. Ba năm trước chúng tôi thành công nghiên cứu ra dị năng tinh, nhưng lại có một khuyết điểm là năng lượng mạnh mẽ của nó, tất cả dị năng giả có ở cơ sở này đều đã hi sinh để bổ sung năng lượng cho nó, một số người vì muốn thử khổng chế nó đã bị năng lượng bên trong dị năng tinh thôn phệ, biến thành một xác khô, không còn một chút năng lượng nào. Chúng tôi quá mức tuyệt vọng vì hơn mười năm nghiên cứu lại phát minh ra một thứ vô dụng. Chính lúc đó, trường đội khoa học đã phát hiện ra bên trong dị năng tinh vì đã hút cạn dị năng của một vài cường giả hệ không gian và thời gian, nên lưu được năng lượng đó, đôi khi nó sẽ phát ra sóng năng lượng vượt thời không, đồng thời dường như nó đã sản sinh ra ý thức bản thể.

Tin tức chấn động này khiến cho toàn bộ người trong phòng đều ngẩn ra – Trời ạ! Bọn họ có nghe nhầm hay không? Dị năng tinh còn có thể sản sinh ra ý thức bản thể? Mặc dù đây là mặt thể, nhưng cũng không thể quá huyền huyền như vậy được!

- Ban đầu chúng tôi cũng không tin việc đó. Qua một thời gian tiếp xúc, chúng tôi phát hiện chỉ những nhà khoa học tham gia chế tạo dị năng tinh, có thể được ý thức của dị năng tinh chấp thuận thì mới có thể tiến đến gần nó trong vòng bán kính ba mét. Còn những nhà khoa học khác hoặc dị năng giả ngoại lai, đến gần đều bị hút cạn năng lượng đến chết – hấn tiếp tục thả ra một quả bom tin tức.

- Vậy nên hiện tại các người muốn chúng tôi làm gì? – Kiền Hùng không hổ là một dị năng giả cấp cao, có thể lẫn lộn hơn mười lăm năm trong mặt thể, thoáng chốc hấn đã nắm được điểm trọng yếu.

Hai nhà khoa học hít một hơi sâu, hơi chần chừ nhìn dị năng tinh đang le lói ánh sáng, nguồn năng lượng khổng lồ bên trong như một ác ma đang say giấc, chực chờ con mồi đến gần và tiến hành thôn phệ cả linh hồn lẫn thể xác.

- Chúng ta sẽ hi sinh, hi sinh vì một tương lai mới cho nhân loại. – Họ ôn tồn nói, thanh âm chậm rãi nhưng trầm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tận Chém Giết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Hi Vọng Sống Sót (2)

- Nghĩa là? – Kiền Hùng thận trọng hỏi.

- Dùng năng lượng của tất cả những người sống sót ở đây, cung cấp năng lượng cho dị năng tinh trở lại thời điểm trước mặt thể diễn ra. Dị năng tinh sẽ tự động dựa vào sự tương hợp trên tinh thần để tìm lấy ký chủ. Ký chủ sẽ được nguồn năng lượng trong dị năng tinh dẫn dắt trở thành người lãnh đạo con người chống lại qua mặt thể. – Hấn ngưng một lúc như lấy lại tinh thần – Dĩ nhiên mặt thể vẫn sẽ diễn ra, như chúng ta được biết, mặt thể là do siêu virus vũ trụ sau một cơn mưa thiên thạch làm toàn bộ loài người đều bị lây nhiễm, năng lượng của dị năng tinh không đủ để khiến sự kiện này không xảy ra.

Hấn nhìn thẳng vào ánh mắt của những người trong phòng, hấn rất rõ ràng, nếu như những người này không đồng ý, hấn cũng không còn biện pháp nào khác ép buộc họ, bởi họ đều là những dị năng giả đã lẫn lộn giữa sự sống và cái chết hơn mười lăm năm ở mặt thể. Còn hấn chỉ là một nhà khoa học sống mười ba năm trong cái sở nghiên cứu này, không lo ăn mặc, không có bệnh độc xác sống.

- Các vị có thể suy nghĩ, chúng ta sẽ...

XOẸT...XOẸTTTT

Thanh âm năng lượng bên ngoài dị năng tinh chợt bạo động mạnh mẽ như báo hiệu điều gì đó sắp xảy ra. Từng vòng năng lượng không ngừng chớp tắt, khiến những người trong phòng đều cảm thấy áp lực kinh người.

- Xác sống tấn công! - Một nhà khoa học mặt mày tái mét nói, tim hấn thành thịch đập mạnh một, lông tơ chợt dựng đứng. Nguồn năng lượng bạo động này cho hấn biết, số lượng xác sống sắp tấn công này chính là một thi triều. Đúng vậy, một thi triều cỡ lớn, có thể đến hàng ngàn, hàng vạn xác sống sắp tràn quét qua căn cứ này.

- Số lượng bao nhiêu? – Kiền Hùng lập tức cảnh giác, hấn chỉ cảm giác được nguồn năng lượng của dị năng tinh đang mạnh mẽ lấp đầy trong phòng, khiến dị năng trong cơ thể hấn như được thôi thúc sục sôi, như đang được kêu gọi hãy đến gần, đến gần nó!

- Một vạn, không, là hàng vạn xác sống, không có điểm cuối. Trong đó còn có xác sống biến dị cấp mười hệ hỏa, xác sống cấp tám cấp chín nhiều vô số kể. Trời ơi! Ngày tận cùng của loài người đã đến thật rồi... - Khinh Vân kinh hoàng nói, mặt cắt không còn một giọt máu. Mọi người theo từng chữ của cô thốt ra, đều cảm thấy mình đang đứng trong bóng tối sâu thẳm thẳm, bên trái là máu chảy thành sông, tay chân đứt lìa, thi cốt vô hoàn. Bên phải và vực sâu vạn trượng, u tối tịch mịch cùng lạnh lẽo vô hạn. Không lẽ, nhân loại thực sự chấm dứt vào hôm nay ư?

- Nhanh lên, chúng ta chỉ còn một lựa chọn duy nhất là dựa vào dị năng tinh thể thay đổi kết cục này! – Hai nhà khoa học gấp gấp nói, hiện thi triều còn cách họ khoảng vài dặm, vẫn còn đủ thời gian tranh chấp cơ hội sống duy nhất của loài người.

Kiên Hùng hít một hơi thật nặng, hần nhìn Khinh Vân, cô trước khi mất thể giáng lâm, vẫn là một nhân viên văn phòng bình thường, ngày ngày làm công ăn lương, cuộc sống êm đềm hạnh phúc. Mặc dù không giàu có khá giả, nhưng chung quy vẫn là an an bình bình, nay mặc dù chỉ hơn ba mươi, nhưng trên khuôn mặt cô đã hằn đầy dấu vết thời gian, cứ như một phụ nữ trung niên nào đó, nếu không có dáng người tương đối tốt thì không ai nghĩ cô chỉ mới hơn ba mươi. Đứng bên cạnh cô là Đại Cường, hần vốn là một công nhân vác đá ở công trường, năm nay vừa được ba bảy tuổi, thân hình cao lớn như một con gấu xám, gương mặt chất phát thật thà, trước mặt thể hần có một gia đình, một cô vợ mới cưới nhỏ nhắn xinh xắn, đối lập hẳn với Đại Cường thô kệch, một đứa con gái mới chào đời tên Tiểu Đồng. Mặt thể đến, vợ hần biến thành xác sống, xé nát con gái nhỏ của hần ngấu nghiến trước mặt hần, nên Đại Cường cực kì hận xác sống, luôn điên cuồng một đường chém giết xác sống suốt mười lăm năm. Hần nhớ rõ, Đại Cường nói, xác sống đầu tiên hần giết chết là vợ mình, khi đó cô ta biến thành xác sống, lúc vợ hần chết, trong miệng vẫn còn ngấu nghiến ruột của con gái hần.

Còn bản thân Kiên Hùng, mười lăm năm trước lại là một quân nhân, có một đứa con gái trước mặt thể. Sau đó thì thất lạc một mạch đến hiện tại, vẫn chưa hề có một điểm tin tức. Kiên Hùng luôn tự nhủ với bản thân, không có tin tức vẫn tốt, vẫn tốt hơn là biết được con gái hần trở thành xác sống, vật vờ ngoài kia chực chờ xé nát hần. Ít ra, hần vẫn còn có thể tự an ủi bản thân, con bé vẫn còn sống, ở đâu đó ngoài kia, ở một nơi nào đó an toàn, không lo ăn mặc.

Kiên Hùng nhắm chặt mắt, yên lặng hồi lâu, khiến hai nhà khoa học lo sốt vó, không ngừng khuyên nhủ hần, thi triều chỉ còn cách hơn ba dặm (1 dặm TQ = 500m 3 dặm = 1.5km), nếu không lập tức hành động, đội thi triều tới, tất cả đều là muộn màng.

Kiên Hùng nghiêng chặt răng, hần hít sâu một hơi, sau khi mở mắt, hần chuyên chú nhìn thẳng vào Khinh Vân và Đại Cường. Hai người dường như hiểu được ý tứ của hần, sau khi nhìn nhau một, liền tách ra, hướng về phía bên ngoài, không nói một lời xoay lưng bước đi.

- Kiên đội trưởng... - Một nhà khoa học lên tiếng.

Kiên Hùng vẫn im lặng, xung quanh áp suất chợt giảm mạnh, dù sao hần vẫn là một dị năng giả cấp cao. Thả ra uy áp, liền khiến hai nhà khoa học cảm thấy hít thở không thông, máu trong cơ thể như đông lại, tay chân lạnh toát, lời muốn nói đến cổ họng, lại như có gì đó chặn lại, không thể thốt nên lời.

Lát sau, bên phía Đại Cường dẫn đến hơn năm mươi quân nhân, quân phục mỗi người đều rách nát không ra hình dạng ban đầu, người ngom bản thủ vô cùng, nhưng chung quy trên mỗi người đều tỏa ra sát khí lạnh lẽo ác liệt, khí thế của những cường giả chân chính, mặc dù không hề có dị năng, nhưng có thể lẫn lộn giữa lẫn ranh sống chết hơn mười lăm năm, tuyệt không phải là người bình thường có thể làm được. Trong đôi mắt mỗi người đều toát lên vẻ kiên quyết, không lùi bước.

Sau khi đoàn người của Đại Cường bước vào, phía sau Khinh Vân cũng lục đục dẫn theo hơn hai mươi dị năng giả cùng người bình thường vào. Hai nhà khoa học không khỏi bất ngờ, quân nhân sẵn sàng hi sinh họ không cảm thấy kinh ngạc lắm, nhưng phía sau hơn hai mươi dị năng giả uy thế hơn người kia là gần một trăm người bình thường, trong đó có cụ già hơn bảy mươi, có đứa nhỏ chưa được mười tuổi, có thanh niên, phụ nữ, còn có những quả phụ trung niên, thậm chí còn có hai thai phụ, thoạt nhìn thì chỉ hơn năm tháng. Bọn họ không hề chậm một bước nào, ai nấy đều có một đôi mắt cực kì kiên nghị, chỉ sợ mình đi chậm sẽ bỏ lỡ cơ hội hi sinh trước, để đồng bọn chết sau một bước đường như là tiêu chí của họ.

Hai nhà khoa học lúc này đã lệ nóng quanh tròng, họ chợt quỳ xuống, vái thật mạnh ba cái, đầu đập bồm bộp lên sàn nhà cứng ngắt. Không ai đỡ họ, bởi vì mọi người đều biết, hai người trước mặt này, cũng sẽ như họ, cũng không nề hà sinh mạng của bản thân, vì một tia hi vọng nhỏ nhoi cuối cùng của nhân loại. Mà tất cả bọn họ, đều cũng vì mục đích này, vì tương lai của thế hệ sau, thời thì một lần bọn họ bất chấp hậu quả, một lần không suy nghĩ gì cả vậy. Mười lăm năm nay, lúc nào bọn họ cũng tranh sống tranh chết, sống cần cần thận thận, không dám thở mạnh, không dám ăn no, không dám ngủ ngon. Nay bọn họ sẽ được an ổn rồi, không phải chết trong miệng xác sống, còn tranh thủ được một hơi thở cho con cháu, bọn họ còn mong gì hơn!

Mọi người đều nhìn nhau cười, trao cho nhau những cái ôm áp tình cảm, cái ôm cuối cùng, sau này bọn họ sẽ là một, sẽ trở thành một với nhau – tương lai của con người!

Thoáng cái, bên trong căn cứ ốc đảo, một luồng ánh sáng mạnh mẽ vọt ra, chiếu sáng cả mảng đèn tịch mịch trong sa mạc. Ánh sáng mang theo năng lượng cuồng bạo khiến không gian xung quanh như chấn động mạnh mẽ, một đạo lỗ hồng thời gian lập tức xuất hiện, giữa lỗ đen thời gian, là một viên tinh thạch đủ màu sắc sỡ.

Vua xác sống từ xa chạy tới với tốc độ kinh người, trên cơ thể gầy gò của hần vận một bộ com lê lạnh lặn, màu sắc nhả nhặn, nếu không để ý đến khuôn mặt xanh mét không sức sống và đôi mắt đỏ ngầu đặc trưng của xác sống cùng bộ móng vuốt ghê rợn thâm xì, sẽ không ai nghĩ đến hần là xác sống. Hần dẫn đoàn quân xác sống cấp cao lao đến lỗ đen, nhưng đã chậm một bước, khi hần dường như đã chụp được dị năng tinh thể thì một luồng năng lượng chợt bạo phát, khiến hần bị đẩy ra một đoạn, cánh tay vừa đến gần dị năng tinh thể cũng máu me be méo, không thể nghỉ ngơi, nguồn năng lượng của dị năng tinh thể đã khiến cánh tay phải của hần nổ nát. Vua xác sống ngửa đầu lên trời gào một tiếng chấn động, cánh tay vừa máu thịt bấy này, lộ ra xương trắng lập tức từ từ phục hồi với tốc độ mắt thường có thể thấy được, chốc lát đã trở lại bình thường. Vua xác sống gầm gừ nhìn chăm chăm vào hướng dị năng tinh thể biến mất, các xác sống cấp cao khác đều sợ hãi, lui về phía sau không dám đến gần.

Vua xác sống nghiêng răng kèn kẹt, sau đó toàn thân hần biến thành một khối kim loại cứng rắn, phát ra ánh sáng óng ánh vàng kim, cánh tay vừa phục

hồi liền vụn vụn, biến thành một vật nhọn gai tua tủa, dài chừng hơn năm mét, hần âm trầm bước về phía các xác sống như thủy triều phía sau, trên miệng kéo ra một nụ cười dữ tợn, hàm răng nanh va vào nhau phát ra những âm thanh nhứ óc khiến các xác sống phía sau lập tức sợ hãi lùi lại. Vua xác sống – Mục Thanh Thư. Hần vung tay, một luồng năng lượng vàng nhạt bay vút đến vị trí rậm rạp xác sống. OÀNH! . Năng lượng vừa tiếp xúc đến đám xác sống lập tức bạo phát, hất tung những xác sống cấp thấp không kịp né tránh, khiến chúng vốn đã máu thịt be bét, nay trực tiếp biến thành một khối thịt vụn, thứ máu tím đen tanh tưởi và dịch não vàng nhạt văng khắp nơi, mùi hôi thối khó ngửi phát tán khắp một vùng rộng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tận Chém Giết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Dị Năng Tinh? Thức Tỉnh

Hai mươi ngày trước mặt thế!

Ký túc xá khu G trường đại học A, thành phố T, thuộc tiểu khu hành chính quốc gia. Trong một căn phòng nhỏ nhắn nhưng được sắp xếp gọn gàng, trên chiếc giường đơn phủ chăn trắng muốt, một thân thể nhỏ nhắn đang cuộn lấy chăn bông ngủ ngon lành. Cô gái có chiếc mũi xinh xắn, làn da trắng ngần, đôi mắt to và sáng đang nhắm thật chặt, làn mi dày như cánh bướm đang run run, dường như cô đang mơ?

Một làn sương mù dày đặc bao vây lấy Doãn Mạt, không khí ẩm thấp mang theo mùi hương thoang thoảng nhẹ nhàng, khiến tinh thần cô không ngừng bị hấp dẫn. Doãn Mạt vô thức bước theo mùi hương, không rõ đi qua bao lâu thời gian, cô bắt gặp một khung cảnh mơ hồ, đó là một cửa tiệm đồ cổ, trong một trung tâm thương mại, không gian dường như có chút quen thuộc nhưng cô không thể nhớ rõ vị trí cụ thể. Bên trong cửa tiệm, được đặt ở trung tâm, là một viên ngọc lấp lánh ngũ sắc (Hiện tại Doãn Mạt chưa biết đó là tinh thạch nên nghĩ nó là một viên ngọc bình thường). Viên ngọc có kích thước không lớn hơn nắm tay của cô bao nhiêu, cực kì trơn bóng nhẵn mịn, từ bề ngoài hoàn mỹ, không khó để nhận ra giá trị của nó không hề nhỏ chút nào. Doãn Mạt chậm rãi bước đến gần viên ngọc, xung quanh bỗng tỏa ra một nguồn năng lượng nhân nhạt, cô vô thức càng lúc càng tiến lại gần nó. Chợt từ trong viên ngọc xuất hiện một tiểu tinh linh nhỏ bé chỉ bằng hai đến ba ngón tay cô, toàn thân tiểu tinh linh được bọc bằng quang mang ngũ sắc rực rỡ, hần chớp chớp đôi mắt to tròn mọng nước nhìn cô, thoát đầu hơi mang theo nghi ngờ cùng kiêng kị, nhưng sau đó chợt như phát hiện điều gì, hần toét miệng cười lao đến bên cạnh cô, thân thể mềm nhẹ cọ cọ vào má cô khiến cô khanh khách cười không ngừng.

- Đùng! Đùng cọ nữa – Cô không chịu được lên tiếng.

Tiểu tinh linh dùng ánh mắt khó hiểu nhìn cô như muốn hỏi, nó thích cô như vậy, tại sao lại không muốn nó đến gần?

Chống lại ánh mắt đáng yêu cực độ của tiểu tinh linh, cô dường như không có sức chống cự chút nào, trong lòng chợt hóa thành một bãi mềm mại. Cô xoa xoa đầu hần nói:

- Chị rất thích em, nhưng mà không thể cọ mãi được, rất nhột! – Cô cười cười.

Tiểu tinh linh gật gật đầu như hiểu được điều cô nói, sau đó lại chạy đến ngồi lên vai cô. Cô gái này tỏa ra một hơi thở ấm áp, khiến hần rất rất thích, rất muốn thân cận cô. Doãn Mạt cũng không để ý việc này, dù sao cũng chỉ là một giấc mơ, chuyện gì cũng có thể xảy ra, không phải sao? Cô tự nhủ trong lòng, sau đó lại cùng tiểu tinh linh chơi đùa quên mất thời gian. Đột nhiên không gian xung quanh cô thay đổi, trở thành một cảnh tượng màu mè thâm trầm. Đầu tiên là thành thị nơi cô sinh sống, nó trở thành bãi tha ma đáng sợ, xác sống vật vờ khắp nơi, từ chi không lành lặn rải rác từ trong ra ngoài công lớn. Xác sống không ngừng tấn công con người, khi bắt được chúng liền mổ bụng người nọ, lôi hết phủ tạng ra ngoài rồi ngấu nghiến ăn ngon lành. Đó không phải là bác chủ nhà trọ cô đang ở hay sao? Bà ta đang nắm lấy một cánh tay trắng ngần, nhìn lên một chút thì chỉ là một cánh tay cụt, lộ rõ phần xương đòn phía trên, máu thịt theo vết nứt đông lại thành khối, chảy sền sệt từ trên xuống. Bà ta nhe hàm răng trắng hếu dính đầy thịt vụn ra cắn một cái lên cánh tay, rồi ngồm ngoàm nhai. Một bên mắt rõ ràng đã rớt ra ngoài, còn đang đong đưa bên cạnh, mà bà ta dường như không nhận thấy đau đớn, tiếp tục thưởng thức cánh tay như đang nhắm nháp mỹ vị. Cô nhận ra nó, đó là cánh tay của bạn cùng phòng của cô, Diệp Nhiên, bên trên cánh tay còn đang đeo chiếc đồng hồ Thụy Sĩ xinh đẹp. Diệp Nhiên vừa mới khoe với cô hôm qua, cô ấy bảo là được bố ở Mỹ mua tặng.

Không gian sặc lên mùi tanh tưởi khó chịu, Doãn Mạt ôm bụng nôn thốc nôn tháo liên tục, như muốn nhổ ra cả phủ tạng của mình, mặt cắt không còn giọt máu. Giấc mơ thật đáng sợ, thật quá đáng sợ, cô muốn tỉnh lại!

Tiểu tinh linh bên cạnh dường như không phản ứng với thảm trạng hiện ra, hần vẫn mềm mại cọ nhè vào mặt cô như đang an ủi. Chợt một xác sống từ bên cạnh lao tới hướng Doãn Mạt đang đứng, cô thất thần không phản ứng kịp, tro mắt nhìn cái xác thối tanh tưởi không ngừng đến gần, dịch não vàng sệt chảy ra mang theo một mùi tanh khiến cô hít thở không thông, dịch vị dạ dày không ngừng cuộn trào. Móng tay thâm đen của xác sống vừa đến gần Doãn Mạt, chưa kịp chạm đến làn da cô thì lập tức như đang bị tha hóa, máu thịt còn đang rời rạc bám trên xương tay lập tức rơi xuống, thậm chí xương các đốt ngón tay cũng đang ta ra rơi xuống như bột phấn. Xác sống gào lên thảm thiết như đang phát tiết cơn giận, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Doãn Mạt đang được bảo vệ trong một không gian dường như vô hình.

Trong đầu Doãn Mạt đột nhiên vang lên một chuỗi âm thanh trong trẻo:

- Ký chủ! Chỉ còn hai mươi ngày, thiên thạch sẽ va vào Trái Đất mang theo siêu Virus vũ trụ, con người phần lớn sẽ biến thành xác sống. Thời gian không còn nhiều, tôi đang đợi cô.

Tiếp theo Doãn Mạt như lâm vào một bãi sương mù không thấy rõ lối ra, cô mơ mơ hồ hồ quay trở lại tiệm đồ cổ ban đầu. Viên tinh thạch vẫn lặng lẽ nằm im, nhưng dường như cô đã thấy được xung quanh nó phát ra nhàn nhạt ánh sáng ngũ sắc xinh đẹp.

Đồng hồ báo thức khiến cô tỉnh giấc, phát hiện khắp bản thân đều là mồ hôi nhớp nháp, cô nhớ lại giấc mơ đáng sợ liền đánh một cái rùng mình. Mạt thể ư? Đây đâu phải là tiểu thuyết viễn tưởng? Cô vẫn còn không phải là kiểu con gái thích mơ mộng mà tin vào những thứ biết rõ không thể xảy ra. Hừ!

Doãn Mạt cười cười tự giễu rồi bước đến phòng vệ sinh thay đồ đến trường. Cô là sinh viên năm nhất đại học A, một trường đại học danh tiếng nhất cả nước, nhiều năm liền nằm trong top mười Đại học đáng học nhất thế giới. Nhờ vào IQ cao và sự cố gắng nhiều năm, cô đạt được học bổng tuyển thẳng vào khối đại học chuyên ngành mình yêu thích. Doãn Mạt luôn quan niệm, một người muốn đạt được thành công thì cần mười phần trăm sự thông minh và đến chín mươi phần trăm sự cố gắng và kiên trì, nên trong bất cứ công việc gì cô luôn dốc hết sức lực để hoàn thành.

Doãn Mạt có một anh trai hơn cô ba tuổi, cũng là sinh viên đại học A – Doãn Văn, một người anh trai luôn yêu thương và chiều chuộng cô hết mực, một phần động lực để cô thi vào Đại học A cũng vì anh.

Cô đi một chuyến xe buýt đến thành Đông, sau đó đi thêm một chuyến xe buýt đến cổng trường. Vì đã bắt đầu đại học được hơn một tháng, nên đa số mọi người đã biết mặt nhau, thậm chí một số hội bạn đại học cũng đã hình thành. Điển hình là Doãn Mạt có hai người bạn nữ là Vân Nhu và Diệp Nhiên. Nói đến hai người bạn này, Doãn Mạt cũng vô cùng bất ngờ có thể thân được với họ, Diệp Nhiên thì không nói, cô là kiểu chuẩn mực của phụ nữ Á Đông, khuôn mặt đậm thắm dịu dàng, vóc người trắng nõn, gia đình tương đối có danh tiếng trong giới làm ăn nhưng cô lại không giống những tiểu thư nhà giàu khác coi trời bằng vung. Diệp Nhiên rất đơn giản trong việc ăn mặc, nên hầu như bạn cùng trường ít ai nhận ra cô là tiểu thư con nhà danh giá, toàn bộ đồ dùng của cô đều do ba cô gửi về từ nước ngoài sau những đợt công tác. Còn Vân Nhu lại hoàn toàn đối lập với Diệp Nhiên, cô thuộc tuýp phụ nữ bản lĩnh, năng động và hiện đại. Vân Nhu rất được hoan nghênh trong lớp học vì sự năng nổ của mình. Gia cảnh Vân Nhu không chênh lệch với Doãn Mạt cho lắm nên cô mới thân với mình hay chăng? Điều này Doãn Mạt cũng hay tự hỏi, nhưng Vân Nhu vẫn luôn đối xử rất tốt với cô nên cô hoàn toàn không có nghi ngờ gì cả.

- Mạt Mạt, chúng mình bên này! – Âm thanh nhẹ nhàng của Diệp Nhiên từ góc sân trường vang lên. Doãn Mạt đưa mắt nhìn, thì ra Diệp Nhiên và Vân Nhu cũng đều tới trường từ rất sớm. Cô cứ tưởng trong lớp cô là người đến sớm nhất, không ngờ vẫn sau hai người này.

- Tiểu Nhu sáng hảo, Tiểu Nhiên sáng hảo! – Cô mỉm cười bước đến chỗ hai người.

Lúc này sân trường cũng có lác đác vài người đến trường, ánh mắt các nam sinh đều dán vào tổ hợp ưu tú này. Trừ ngoại hình cả ba người đều rất xuất chúng thì Doãn Mạt vẫn là nổi trội hơn cả, cô có nước da trắng hồng mịn màng, đôi mắt long lanh như nước hồ mùa thu, mày liễu cong cong, khuôn miệng vừa vặn cân đối với gương mặt. Có thể nói cô trung hòa được cả nét đẹp hiện đại năng động, còn có thể khắc họa được sự mềm mại của phụ nữ Á Đông, một sự kết hợp hài hòa khiến người nhìn kinh diễm. Ngoài ra, thành tích học tập của Doãn Mạt cực kỳ tốt, cô vẫn là một trong ba người đạt được học bổng vào đại học A.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tận Chém Giết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Thức Tỉnh

Doãn Mạt lên lớp được một tháng nhưng đã có đến ba người tỏ tình với cô, thực tế, chỉ số EQ của cô rất thấp, cũng rất ngại tiếp xúc người lạ, đặc biệt là nam giới nên từ lúc vào đại học, cô cũng chỉ thân với Lục Nhu cùng Diệp Nhiên hai người.

Buổi học kết thúc, cô định đi tìm Doãn Văn, hôm nay anh cũng có tiết. Doãn Văn đã là sinh viên năm 3, do anh học vượt lớp nên đã gần kết thúc chương trình học. Hiện anh đang tìm nơi thực tập tại thành phố T. Chuyên ngành của Doãn Văn rất kén sinh viên nên anh phải thực tập tại một công ty xa nơi ở, Doãn Mạt đang ở thành Đông thì anh phải ở thành Tây để tiện việc thực tập.

Đứng trước cửa lớp Doãn Văn khoảng mười lăm phút thì anh cũng vừa kết thúc. Dáng người Doãn Văn cao ngất, ít nhất cũng trên một mét tám, khuôn mặt bảy phần tương tự Doãn Mạt nên cực kì được các nữ sinh ưa thích. Nhưng Doãn Văn lại rất yêu chiều cô em gái của mình, anh luôn tâm niệm, cô gái anh thích phải như em gái đáng yêu mới được. Thế nên, mặc dù được hoan nghênh nhưng Doãn Văn đến hiện tại vẫn độc thân.

- Anh! Em ở đây – Doãn Mạt vừa nhìn thấy anh thì mỉm cười gọi, vóc người cô chỉ khoảng một mét sáu lăm, rất dễ bị các sinh viên khác chen lấn nên vừa gọi lớn vừa nhảy lên để anh dễ nhận ra mình.

Doãn Văn thấy hành động trẻ con của cô thì lập tức nhún mày, giọng điệu đầy quan tâm trách cứ:

- Tại sao em lại đến, chẳng phải anh bảo em cứ ở lớp anh sẽ đến đón em?

- Chẳng phải là em gái đang muốn tạo bất ngờ cho anh sao? Dù sao thì em cũng đã đến rồi, anh còn trách em sẽ về đấy! – Cô lè lưỡi lém lỉnh nói.

- Rồi rồi, anh chịu thua em. Không phải em nói hôm nay muốn đi mua sách giáo trình hay sao? Gần đây có một trung tâm thương mại mới mở, nghe nói là rất lớn, có đầy đủ tất cả từ sách vở đến đồ dùng. Em vừa đến thành phố T không lâu, tiện thể anh dẫn em đi chọn ít đồ – Anh yêu chiều nói, khuôn mặt

thoáng đầy ý cười.

- Tuân lệnh, anh trai đại nhân! – Doãn Mạt làm một tư thế chào quân nhân rồi nhanh chóng khoác lấy tay anh kéo đi.
- Trời ạ! Đó không phải là hoa khôi khôi năm nhất trường ta hay sao? – Một nam sinh kinh ngạc.
- Tôi còn nghe nói cô ấy có thành tích học tập cực kỳ tốt, đạt Á khoa đầu vào nữa đấy! – Nữ sinh bên cạnh nam sinh ban nãy lên tiếng.
- Haiz! Nếu cô ấy có thể làm bạn gái tôi thì có chết tôi cũng cam lòng! – Một nam sinh khác cảm thán.

Phải biết rằng đại học A là một trường danh tiếng hàng đầu toàn quốc, các sinh viên đầu vào đây đa phần đều chăm học, việc chăm chút bề ngoài cũng rất hạn chế nên so về mặt bằng chung hoa khôi trường bọn họ năm nào cũng đều không so sánh được với các trường cùng thành phố. Nhưng năm nay lại khác, Doãn Mạt khiến bọn họ cảm thấy rất có hi vọng trong cuộc thi hoa khôi giữa các trường, nói không chừng còn có thể đạt quán quân! Làm sao không kích động cho được.

- Các cậu nhìn xem, cô ấy và Doãn Văn là thế nào? Tại sao lại thân mật đến vậy? – Một nữ sinh ghen tức, cô đã thích Doãn Văn từ rất lâu, vẫn chưa từng nhận được một ánh mắt anh nhìn tới, nay lại xuất hiện một cô gái tranh giành anh ấy, làm sao cô nhìn được.
- Hừ! Còn không xem lại mình? Cô mà xứng với Doãn Văn? Còn không biết xấu hổ? – Xung quanh nhao nhao lên âm thanh tranh cãi cùng nghi ngờ.
- Các người đừng ồn ào nữa. Cô ấy là Doãn Mạt, em gái của Doãn Văn học trường. Các cô rảnh rồi lắm hay sao? Văn còn chưa định rời trường? – Thanh âm nghiêm nghị lạnh nhạt vang lên. Liễu Dã vận đồng phục hội học sinh từ phía sau đám đông bước tới. Đi bên cạnh anh là Vân Vũ Hi, cũng là một thành viên của hội học sinh tại trường. Hai người đều là bạn cùng lớp với Doãn Mạt, cũng là hai thành viên của hội học sinh, chuyên xử lý việc của sinh viên năm nhất tại trường. Vừa rồi anh trở về từ phòng hiệu trưởng, đi ngang lại nghe thanh âm tranh cãi ồn ào cùng một đám sinh viên đứng tùm nập năm tùm ba nên đành lên tiếng. Anh biết Doãn Mạt, ấn tượng của anh về cô rất tốt, mơ hồ còn vô ý bảo vệ cô.
- Lớp trưởng? Thầy chủ nhiệm còn đang đợi chúng ta – Vân Vũ Hi cảm thấy hơi khó chịu, lớp trưởng là bạn cùng trường với cô ta từ trung học, cô cũng vì anh mà thi vào đại học A, tính tình Liễu Dã vẫn vô cùng lạnh nhạt với mọi người, đẩy người cách xa vạn dặm, nay tại sao lại nói giúp Doãn Mạt? Cô nhớ là anh chưa từng tiếp xúc cô ta?

Thực giác khiến Vân Vũ Hi có linh cảm Liễu Dã sẽ thích Doãn Mạt khiến cô ta cực kì lo lắng. Không được! Liễu Dã là người đàn ông của cô ta, cô ta sẽ không nhường anh cho bất kì ai, kể cả Doãn Mạt! Thoáng chốc, trong ánh mắt của Vân Vũ Hi lộ ra tia tính toán.

Liễu Dã sau đó vẫn không nói lời nào, cũng không trả lời cô ta, trực tiếp bước qua đám đông về phía phòng giáo viên. Vân Vũ Hi trong lòng thất vọng nhưng cũng cắn răng bước theo.

--- -----Ta là đường phân cắt tuyến thần thánh-----

Lúc này Doãn Mạt và Doãn Văn đang đứng trước cổng trung tâm thương mại. Như lời Doãn Văn, nơi này thực sự rất lớn, chỉ một mặt trước đã chiếm hơn ba bốn mươi thước, hàng loạt thương hiệu lớn trưng bày quảng cáo phía ngoài, cổng trung tâm thương mại được xây cao đến hơn mười mét, được trang trí hoành tráng với dòng chữ “Kính chào quý khách”, trước cổng có hai nhân viên trực tiếp đón khách và hướng dẫn khách hàng mua sắm. Bước vào phía trong cô hoàn toàn choáng ngợp trước không gian rộng lớn của nó, hàng nghìn khách hàng đang say sưa mua sắm, hoàn hóa rất đa dạng nhưng lại được trưng bày gọn gàng, thỉnh thoảng lại có nhân viên đến chỉnh sửa những hàng hóa bị khách hàng làm rơi.

- Nơi này có ba tầng, tầng dưới cùng bán nội thất, vật dụng, tầng giữa bán thức ăn, còn tầng trên cùng là những xa xỉ phẩm. Em có muốn đi xem không? – Doãn Văn ôn nhu nói.
- Vâng, nhưng em không định mua gì, chỉ cần ít đồ dùng linh tinh trong nhà thôi, tiền ba mẹ cho em vẫn còn rất nhiều trong thẻ – Doãn Mạt đáp, cô biết anh trai rất yêu thương mình, nếu cô nhìn món gì trên ba lần, anh sẽ lập tức tìm cách mua cho cô, thế nên cô phải chặn đứng nguy cơ này từ trong trứng nước mới được.

- Được rồi! Chúng ta chỉ đi xem, có được hay không? – Doãn Văn cười cười xoa đầu cô. Đưa em gái này của anh cái gì cũng tốt, chỉ có tính rất tiết kiệm, thậm chí chẳng để anh mua cho cô món gì quá đắt, khiến người làm anh trai như anh cảm thấy vô cùng thất bại. Sắp đến sinh nhật thứ mười chín của cô, anh nhất định phải tặng cô một món quà thật giá trị mới được. Dù sao, cô vẫn là đứa em gái duy nhất của anh đấy! Cô không cần anh mua, nhưng anh thích mua cho cô, đó là quyền lợi của anh mà! Đúng không?!

Hai người theo thang máy đi đến tầng trên cùng, mở cửa ra là hàng loạt thương hiệu trang sức, đá quý nổi tiếng trong và ngoài nước. Từ kim cương đến ruby, mã não, ngọc bích đều có, quả thực đẹp đến không thể tin nổi.

- Thực lòng đấy! – Doãn Mạt không khỏi thốt lên. Mặc dù cô không có sở thích gì liên quan đến đá quý nhưng cũng phải công nhận, chúng thực sự quá đẹp, từ thủ công chế tác đến chất liệu đều là hàng cực phẩm, một món thấp nhất cũng phải mấy vạn!

Doãn Văn đảo mắt xung quanh, cảm thấy quyết định đến đây hôm nay của mình thực chính xác. Vốn anh định tặng Doãn Mạt một mặt ngọc làm dây chuyền, nhưng vẫn chưa tìm được viên ngọc thích hợp, hôm nay lại gặp được nhiều ngọc đẹp đến vậy, nhất định phải tặng cô một cái mới được.

Doãn Mạt lại có cảm giác nơi này hình như mình đã gặp qua, nhưng cụ thể gặp ở đâu thì cô không tài nào nhớ nổi. Chợt cô cảm thấy có một nguồn năng lượng hấp dẫn cô đến gần, Doãn Mạt liền bước đến. Đó là một cửa tiệm nhỏ, nó được trưng bày một góc nhỏ trong cả tầng ba rộng lớn, kì thực không hề bắt mắt, cô cũng cảm thấy cửa tiệm này mở tại đây có chút không thích hợp, nhưng đã đến thì cô cũng định sẽ xem qua xem sao. Cô nhìn quanh cửa

tiệm, chợt ánh mắt bị một viên ngọc ngũ sắc ở góc hấp dẫn. Viên ngọc nhìn bề ngoài không lớn lắm, chỉ tầm một nắm tay, tron nhẵn, khác với những loại đá quý khác, nó có đường vân năm màu, chất ngọc nhìn không có gì đặc biệt, nhưng không hiểu sao, cô lại cảm thấy rất thích.

Chủ tiệm nhìn thấy có khách đến thì cực kì đôn đã chào hàng, ông giới thiệu cho cô các loại ngọc trong cửa tiệm của mình. Vốn ông cũng không muốn mở tiệm trong một trung tâm thương mại lớn thế này, nhưng con trai ông kiên quyết muốn làm nên ông đành phải bấm bụng làm theo. Viên ngọc này là của một người khách bán cho ông vào một tháng trước đó, đến tận hôm nay vẫn chưa có ai nhìn trúng, giá chỉ có hai vạn, mặc dù chất ngọc lạ, nhưng lại quá nhỏ, muốn dùng để chế tác thì không đủ dùng, còn dùng làm trang sức lại không đủ sáng bóng nên cực kì khó bán.

- Em thích thứ này à? – Doãn Văn khó hiểu hỏi, trong cửa tiệm có rất nhiều ngọc đẹp, nhưng tại sao cô lại chọn viên này? Vốn anh định chọn một viên đá quý khoảng năm vạn để làm mặt dây chuyền cho cô, nhưng hiện tại cái này thì chắc là không thể dùng rồi.

- Không, em chỉ cảm thấy nó hơi lạ thôi – Cô lắc đầu, cô biết nếu mình nói thích thì anh trai nhất định sẽ mua nó cho cô, không nói đến giá trị quá cao, mà cô cũng thực sự chỉ cảm thấy viên ngọc này hơi kì lạ chứ không hề có ý định mua.

Doãn Văn gật đầu không nói gì, nhưng trong lòng đã khẳng định sẽ mua nó cho cô, dù sao cô cũng là em gái anh, bên nhau hơn mười mấy năm, anh cũng rất yêu thương cô nên chỉ cần nhìn một cử chỉ, cũng đủ đoán ra cô có hứng thú với viên ngọc này!

Cuối cùng hai người mua một ít thứ linh tinh, sau đó Doãn Văn đưa cô về nhà. Sau bữa cơm tối, anh lái xe trở về. Doãn Mạt vừa đến thành phố T được hơn một tháng, anh vẫn chưa kịp thuê nhà để cả hai ở cùng, nên anh vẫn đang ở thành Tây, còn Doãn Mạt lại ở thành Đông.

Sau khi tiễn Doãn Văn về nhà thì cô thay quần áo định sẽ làm bài tập rồi nghỉ ngơi, chợt cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, Doãn Mạt cảm giác như có một dòng điện cao thế đang không ngừng chạy trong người mình, thông qua từng kinh mạch chạy đến mỗi tế bào trong cơ thể.

- Doãn...Doãn Văn! – Cô đau đớn kêu lên, nếu Doãn Văn có mặt ở đây thì anh sẽ vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy làn da cô dường như trở nên trong suốt, trong đến độ có thể thấy từng mạch máu nhỏ dưới da, chỉ có điều khác lạ là nếu mạch máu con người bình thường có màu xanh hoặc đỏ thì mạch máu của Doãn Mạt lại có màu tím nhàn nhạt.

Con đau kéo dài khoảng nửa giờ thì dừng hẳn, Doãn Mạt như vừa ở trong nước bước ra, cả người ướt đẫm. Trên từng đầu ngón tay còn có một nguồn năng lượng nhàn nhạt tỏa ra, mơ hồ có một ít tia điện tích tụ, phát ra âm thanh tách tách rồi hoàn toàn ngừng hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tận Chém Giết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Dị Năng Song Hệ?

Doãn Mạt nặng nề ngủ liền một mạch, cả cơ thể cô đều cảm thấy vô cùng mệt mỏi, đừng nói đến tắm rửa, cô đến sức lực động một ngón tay đều không có. Giấc mơ hôm trước lại một lần nữa đến, lần này cô vẫn gặp tiểu tinh linh và trần cảnh máu me, Doãn Mạt vẫn chưa thể ngừng nôn mửa khi thấy cảnh tượng xác sống thi nhau xé thịt người. Tiểu tinh linh ngồi trên vai cô như đang nghiền ngẫm gì đó, hẳn vẫn luôn tạo ra một không gian riêng biệt ngăn cách quanh cô.

Lần này Doãn Mạt dường như cảm nhận được rõ ràng hơn hôm trước, cô có thể thấy khung cảnh quanh trường. Điều làm cô ngạc nhiên là cô còn thấy bản thân mình, lúc mặt thể vừa bùng nổ, cô dắt Lục Nhu cùng Diệp nhiên và một số bạn học khác chạy trốn. Nhưng xác sống bên ngoài cực hung hãn, số lượng lại vô cùng nhiều, cô cùng mười mấy bạn học khác tìm được một phòng thể dục có cửa lớn bằng thép cứng, sau đó cả bọn liền dùng dụng cụ chặn cửa. Nhưng bọn họ thủy chung vẫn không thể ở mãi trong phòng thể dục, qua hai ngày đã có người đề nghị phá cửa ra bên ngoài, bởi bọn họ đã không còn thức ăn cùng nước uống.

Sau khi quyết định, mọi người liền tự chuẩn bị vũ khí, chung quy bọn họ cũng chỉ là sinh viên đại học, chưa từng lăn lộn ngoài đời nói gì đến giết

xác sống, hơn nữa, những xác sống này vẫn mang dáng vẻ con người, nên bọn họ vẫn còn bị ám ảnh bởi việc giết người.

Doãn Mạt thấy được bản thân cùng bạn học đột phá vòng vây chạy ra ngoài, sau đó gặp được nhóm người của Doãn Văn, thì ra anh trai vẫn luôn tìm cô, sau đó bọn họ tập hợp thành một nhóm nhỏ gần ba mươi người chạy khỏi trường. Cô thấy bản thân rơi vào miệng một đám xác sống khi cả nhóm chạy lên xe buýt, những người còn lại thì không thể thấy được, nhưng cô đứng bên ngoài lại có thể rõ ràng, lúc cả nhóm đang cố thoát thân lên xe, thì Lục Nhu đẩy cô một, khiến cô rơi lại phía sau, liền bị một xác sống nắm được, sau đó là thịt nát xương tan trong miệng chúng. Doãn Văn vừa lên xe, thấy cô bị xác sống bao vây cũng bất chấp quay trở lại, sau đó cũng bị xác sống giết chết. Lúc anh bị chúng moi ruột, vẫn cố gắng bò đến cạnh cô.

Doãn Mạt trừng mắt nhìn cảnh tượng trước mặt, trong lòng cực kì phẫn nộ cùng đau lòng, đúng vậy, anh trai cô là người như thế, anh tuyệt đối sẽ không để cô đơn độc một mình, dù là có chết đi, anh cũng luôn bảo vệ cô! Nước mắt Doãn Mạt thi nhau rơi xuống, mặc dù luôn khẳng định đây là giấc mơ nhưng cô vẫn rất đau lòng.

- Cô chỉ còn mười tám ngày! Đây không phải là giấc mơ, tôi đang đợi cô! Ký chủ, tôi đã thấy cô, còn chạm vào được cô, đó là lý do cô thức tỉnh dị năng lôi điện. Nếu cô vẫn khẳng định đây là giấc mơ thì kết cục cô thấy trước mắt sẽ chính là tương lai của cô và Doãn Văn. Khi tỉnh dậy, cô hãy tập trung tinh thần lực, kiểm soát năng lượng về phía bàn tay, sẽ kích hoạt được dị năng, khi tìm được tôi, cô sẽ có thể kích hoạt thêm một dị năng hệ không

gian bên trong tôi. Đừng chậm trễ nữa, mặt thể sắp đến rồi!

Doãn Mạt tỉnh giấc đã là tám giờ sáng ngày hôm sau, cả người nhóp nhép lại ngửa ngáy khiến cô rất khó chịu, sau khi làm vệ sinh cá nhân, cô nhớ lại giấc mơ đêm qua cùng con đau khổ hiểu trước đó. Trong lòng tràn đầy nghi ngờ, nếu nói là mơ thì nó quá chân thực, kể cả nỗi đau xé da xé thịt đó, cô dường như đã từng trải qua! Hơn nữa, nếu đó thực sự là tương lai thì Doãn Văn sẽ chết vì cô? Không! Cô không chấp nhận điều đó, dù chỉ là một mối nguy cơ nhỏ, cô cũng không thể để anh trai gặp nguy hiểm. Doãn Mạt nhớ lại cách thức tiểu tinh linh hướng dẫn cô sử dụng dị năng, cô liền quyết định thử một lần, nếu thực sự có thể phóng thích lõi điện thì cô sẽ tin tưởng mặt thể sẽ đến.

Cô ngồi xếp chân trên giường, nhắm mắt tập trung tinh thần, sau hơn mười phút điều tiết nhịp thở, cô liền cảm nhận được không khí xung quanh có những điểm sáng nhỏ nhiều màu sắc, cô có thể cảm nhận được những điểm sáng màu tím cực kì nhiều, sau đó là màu đen, và màu xanh nhạt, còn các màu sắc khác cực kì mờ hồ, dường như không thể cảm nhận được chúng tồn tại. Sau khi xác định được vị trí của các điểm sáng, cô dùng tinh thần tập trung vào điểm dày đặc của chúng, dường như trong cơ thể cô hình thành một lực hấp dẫn, các màu sắc liền ào ạt tiến vào cơ thể cô. Nếu người có dị năng nhìn thấy cảnh này, sẽ cực kì kinh ngạc khi thấy trong không gian bán kính hơn một km, các linh thể dị năng hệ lõi, hệ thủy điện cuồng chạy về một hướng nào đó, thậm chí trong đó còn có những hạt linh thể màu đen không biết tên.

Doãn Mạt mở mắt ra liền cảm thấy thân thể vô cùng thoải mái, dường như có một nguồn năng lượng dồi dào đang di chuyển khắp cơ thể cô. Doãn Mạt tập trung tinh thần lên bàn tay phải thì thấy trên các đầu ngón tay xuất hiện những tia sét nhỏ, đặc biệt là cô không hề cảm thấy gì, dường như chúng không gây ảnh hưởng đến cơ thể cô. Trên tay trái lại xuất hiện những giọt nước, chúng cứ xuất hiện ngày một nhiều khiến chân phía dưới chân cô ướt đầm. Doãn Mạt liền thu lại tinh thần lực thì hiện tượng kì lạ này cũng chấm dứt.

Cô rất kinh ngạc, nếu thực sự dị năng tồn tại, có phải mặt thể sẽ thực sự diễn ra? Cô và anh trai sẽ phải chết trong miệng xác sống? Còn ba mẹ cô? Họ sẽ thế nào? Nghĩ đến đủ mọi khả năng có thể xảy ra, Doãn Mạt cảm thấy lạnh cả người, cô ép buộc bản thân không được sợ hãi, nhưng cảnh tượng anh trai vì cô mà táng thân trong miệng đám xác sống, bóng dáng anh máu thịt mơ hồ nhưng vẫn luôn miệng gọi tên cô, cố gắng lẻ đến cạnh bảo vệ cô khiến tâm Doãn Mạt thất lại từng cơn. Anh trai! Lần này sẽ đến lượt em gái bảo vệ anh, bảo vệ gia đình của chúng ta.

Doãn Mạt nhắm chặt mắt, sau khi mở ra, sự sợ hãi và yếu đuối đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại một mảnh trong suốt thanh minh. Đúng vậy, nếu thực sự mặt thể sẽ đến, thì cô sẽ đối mặt. Còn những kẻ mặt người dạ thú đó, cô cũng sẽ không để chúng làm hại đến người cô quan tâm!

Việc cấp bách hiện tại là phải tìm được dị năng tinh, sau đó là chuẩn bị vật tư. Sở dĩ cô đưa việc tìm dị năng tinh lên trước vì cô biết sau khi mặt thể đến, muốn ra ngoài tìm dị năng tinh sẽ cực kì nguy hiểm, chưa nói đến việc mặt thể sẽ kéo theo xác sống tràn lan khắp nơi, mà trong thời điểm tranh sống tranh chết, thì lòng người mới là thứ đáng sợ nhất. Nhớ đến một màng Lục Nhu đẩy cô vào bầy xác sống, cả người Doãn Mạt lại cảm thấy lạnh lẽo.

Cô có thể cảm nhận được, rõ ràng cô đã thấy được dị năng tinh, hẳn cũng nói đã gặp qua cô, vậy có thể là ở đâu? Gần đây cô có đi đâu?

Đúng rồi, trung tâm thương mại! Doãn Mạt mừng rỡ, quả nhiên cô đã thấy được dị năng tinh tại trung tâm thương mại, chính là cửa tiệm đồ cổ kia. Hiện tại đã xác định được vị trí của dị năng tinh thì mọi việc cũng dễ dàng hơn rất nhiều. Nhưng quan trọng là cô không thể đến đó cướp lấy dị năng tinh chứ? Hiện tại mặt thể vẫn chưa diễn ra, trộm cướp vẫn là phạm pháp đấy! Hơn nữa nếu cô nhớ không nhầm thì giá của nó đến tận hai vạn. . . Đối với cô hai vạn quả là một số tiền không nhỏ, hiện tại trong thẻ của cô chỉ có trên dưới một vạn, còn phải chuẩn bị vật tư, còn phải thuê một căn nhà kiên cố trong vòng một tháng. Cô tính sơ thì phải cần ít nhất năm mươi vạn để chuẩn bị mới được. Dị năng tinh nói nó có một thuộc tính về không gian? Vậy nó có thể chứa đồ hay không? Nếu có thể thì thực sự quá tốt! Không nghĩ nhiều nữa, cô liền điện thoại cho anh trai, cô biết Doãn Văn sẽ tin tưởng cô trăm phần trăm.

Khi Doãn Văn đang làm việc thì nhận được cuộc gọi gấp của cô, dù anh có hỏi thế nào cô cũng kiên quyết không tiết lộ nữa chữ, chỉ bảo anh làm việc xong lập tức đến nhà cô, mang theo tất cả tiền cùng đồ đạc. Doãn Văn nghi ngờ nhưng anh tin tưởng em gái sẽ không làm việc gì mà không có nguyên nhân.

Buổi chiều sau khi về anh liền thu dọn tất cả đồ dùng lên xe, sau đó cũng rút toàn bộ tiền mặt trong thẻ như lời cô nói. Chuẩn bị xong, anh liền lái xe đến chỗ cô. Vừa đến nơi, anh đã thấy cô đón ở trước cửa, anh không lập tức hỏi gì mà chỉ thu dọn đồ đạc trên xe vào nhà.

- Giờ em có thể nói cho anh biết chuyện gì đang xảy ra? – Doãn Văn nhìn đồ dùng của mình đã được xếp gọn trong nhà liền ngồi xuống sofa nghiêm nghị hỏi.

- Em biết anh có thể không tin, nhưng em sẽ không làm chuyện lỗ mắng, hoặc chuyện chưa chắc chắn. Điều này anh phải tin em – Doãn Mạt nhìn thẳng mắt anh nói. Đôi mắt cô hắc bạch phân minh, nay vì đã kinh qua một phen sống chết trước mắt mà trở nên có thần hơn, khiến anh nguyện ý tin tưởng những điều cô sắp nói ra, dù nó có hoang đường thế nào đi chăng nữa.

- Em nói đi.

Doãn Mạt hít sâu một hơi, sau khi ổn định nhịp thở, cô nói:

- Hơn mười ngày nữa, sẽ có một cơn mưa thiên thạch đổ bộ xuống Trái Đất, mưa thiên thạch mang theo siêu virus, khiến con người bị nhiễm sẽ mất hết lý trí, trở thành những xác sống, da thịt hư thối, điên cuồng tấn công người sống – Cô từng chữ rành mạch nói ra – Em biết chuyện này cực kì hoang đường, anh cũng đừng hỏi vì sao em biết được, tạm thời em chưa thể nói rõ cùng anh, nhưng xin anh hãy tin tưởng em. Cho em vài ngày, em sẽ giải thích rõ ràng.

- Được, anh tin em! – Doãn Văn nghiêm túc. Anh tin tưởng em gái, bản chất cô dù đôi khi hay làm nũng, nhưng đối với những việc quan trọng, cô tuyệt đối sẽ không mang ra làm trò đùa, hơn nữa, ánh mắt cô rất trong suốt, kiên định.

- Em cho anh xem cái này!

Nói xong, Doãn Mạt tập trung tinh thần, trên đầu ngón tay phải xuất hiện những tia sét nhỏ, chỉ bằng phân nửa ngón tay, chúng phát ra âm thanh ma sát với không khí xoẹt xoẹt. Doãn Mạt tiếp tục tập trung tinh thần điều khiển tia sét, lập tức hai tia sét trong đó tách ra tiến về hai hướng khác nhau, mục tiêu là hai cái bát trên kệ. Rắc rắc, hai cái bát liền bị đánh nát.

Doãn Văn hít một hơi sâu, ánh mắt anh dò từ hai cái bát đã nát vụn, sau đó lại nhìn về phía tay cô. Đường như anh muốn nhìn xem cái thứ vừa rồi có làm cô bị thương hay không, dù sao nó cũng quá nguy hiểm!

Hiểu được suy nghĩ của Doãn Văn, cô mỉm cười trấn an.

- Nó không ảnh hưởng đến em, anh yên tâm!

Sau khi nhận được sự khẳng định của cô, anh lập tức thở phào nhẹ nhõm.

- Thứ này thực ra là gì?

- Nó được gọi là dị năng, thực ra dị năng là tiềm lực trong cơ thể mỗi người. Siêu virus khiến con người trở thành xác sống, cũng đồng thời sẽ kích thích tiềm lực trong mỗi người – Cô theo lời dị năng tinh thuật lại cho anh nghe – Em có được song hệ dị năng lôi hệ cùng thủy hệ, có nghĩa là có thể điều khiển sấm sét và nước. Em biết chuyện này rất khó tin, nhưng chỉ còn mười bảy ngày nữa thì mặt thể sẽ đến, em phải chuẩn bị mọi thứ thật chu toàn, em không muốn bất cứ người thân nào của chúng ta gặp phải nguy hiểm.

- Được, anh sẽ giúp em! – Anh kiên định nói, mặc dù anh vẫn chưa hiểu rõ mọi chuyện, nhưng em gái đã muốn làm, anh sẽ tận lực duy trì cô.

Nhận được sự ủng hộ của Doãn Văn, cô thực sự cảm thấy nhẹ nhõm đi hơn phân nửa. Sau đó cô liền nói kế hoạch cho anh.

- Em định trong thời gian này sẽ thuê một căn biệt thự kiên cố một chút, dự trữ chút vật tư, sau đó chúng ta sẽ đón ba mẹ đến. Thời gian vô cùng cấp bách, em còn một số chuyện phải làm, nên không thể chuẩn bị hết. Anh trai, em cần có năm mươi vạn để chuẩn bị!

- Năm mươi vạn? – Anh hỏi lại. Phải biết năm mươi vạn không phải là con số nhỏ, hiện tại anh cũng chỉ có mấy vạn, đó là số tiền anh dành dụm suốt mấy năm đại học cùng lợi nhuận kinh doanh nhỏ cùng đám bạn.

- Phải, ít nhất là năm mươi vạn – Cô kiên quyết, không thể ít hơn được.

Doãn Văn suy nghĩ một lát sau đó gật đầu

- Cho anh ba ngày, anh sẽ tìm cho em. Hiện tại trong thẻ anh có tám vạn, em cứ chuẩn bị trước – Anh đưa thẻ của mình cho cô – Mặt khẩu là ngày sinh của em.

- Cảm ơn anh! – Doãn Mạt cảm động, anh trai không chần chừ mà cam nguyện tin tưởng cô vô điều kiện đến vậy khiến cô bất chợt muốn bật khóc. Cô rất sợ việc trong giấc mơ sẽ xảy ra, Doãn Văn sẽ không chết, anh trai cô phải sống thật tốt, thật vui vẻ!

Sau khi hai anh em sắp xếp công việc thì chia ra làm, Doãn Văn viết đơn xin nghỉ phép, lý do là nhà có việc gấp nên anh phải lập tức trở về. Sáng hôm sau anh liền gọi cho ba mẹ vay ba mươi vạn, sợ ba mẹ lo lắng nên anh chỉ nói là có việc làm ăn, nên cần vốn. Ba Doãn cùng mẹ Doãn rất tin tưởng và tự hào về hai đứa con của mình nên lập tức rút hết tiền mặt chuyển cho con trai, ba Doãn cũng xin ứng một lần lương hưu của mình, cộng thêm một số trang sức của mẹ Doãn, cộng lại cũng được gần bốn mươi vạn, đều gửi hết vào thẻ của con trai. Sau đó Doãn Văn gọi điện cho một vài người bạn, vay thêm được hai mươi vạn, tổng cộng anh chuyển cho Doãn Mạt được sáu mươi vạn.

Sau khi nhìn thấy tin nhắn chuyển khoản, Doãn Mạt cũng cực kì bất ngờ về khả năng của anh trai mình! Trời ạ! Cô còn tưởng anh trai sẽ chỉ tối đa tìm được ba đến bốn mươi vạn, dù sau sáu mươi vạn chính là cả một gia tài, có thể mua được một căn nhà nhỏ ở trung tâm thành phố đấy! Hơn nữa anh chỉ cần hai ngày để tìm được toàn bộ số tiền này... Anh trai! Em thần tượng anh quá~~~~>.<~~~~

Sau khi nhận được đủ tiền, cô liền bắt tay vào công việc, đầu tiên là phải mua dị năng tinh. Cô theo trí nhớ đi đến trung tâm thương mại, lên tầng ba tìm tiệm đồ cổ nọ. Chủ tiệm thấy cô thì niềm nở chào, ông vẫn chưa quên được đôi trai gái hôm trước đến cửa tiệm, quả thực ngoại hình quá khiến người ta có ấn tượng rất lâu.

- Tiểu cô nương, lão có thể giúp gì cho cô? – Ông lão nói.

- Ông chủ, viên ngọc hôm trước cháu xem đã có ai mua chưa? – Cô hỏi, thực sự nếu có người mua thì quả là một vấn đề khó!

- A, là viên đó? Vẫn chưa... vẫn chưa! Cháu muốn mua nó ư? – Ông dò hỏi, viên ngọc đó ông còn đang định đem ra bán hạ giá đây, nay có người hỏi mua quả là may mắn.

- Vậy ông bán cho cháu nhé – Cô mừng rỡ

- Được được! Cháu đợi một chút, ông lấy ra cho cháu xem lại trước, đồng ý rồi thì mua cũng được. Cháu là sinh viên đúng không, ông giảm cho cháu mười phần trăm nhé, chỉ lấy một vạn tám thôi! – Chủ tiệm hớn hờ, tưởng chừng viên ngọc chỉ có thể bán được tối đa một vạn rưỡi, nay có thể bán được một vạn tám, ông cũng còn lời!

- Cháu cảm ơn ông! – Cô liên tục cảm ơn, dù sao cô còn rất nhiều thứ phải chuẩn bị, tiết kiệm được bao nhiêu thì tiết kiệm.

Sau khi xác nhận viên ngọc trước mắt chính là viên trong giấc mơ của cô, đồng thời cũng cảm nhận được năng lượng nhân nhật phát ra từ bên trong nó, cô liền xác định mình tìm đúng rồi. Cô liền thanh toán, sau đó nhận lấy dị năng tinh.

- À! Cháu nghe nói nửa tháng sau sẽ có một đợt khủng hoảng hàng tiêu dùng lớn, vật giá lên cao lắm, ông và người nhà mua thêm thức ăn dự trữ. Còn nữa, từ ngày hai mươi tháng sau sẽ có mưa tuyết lớn, nếu không có việc gì quan trọng ông nên ở nhà ngày đó nhé.

Nói xong cô lập tức rời đi, không cần biết chủ tiệm có tin hay không, cô cũng chỉ thuận miệng nói một tiếng, còn việc ông có thể tránh được hay không đã không còn nằm trong phạm vi quan tâm của cô nữa. Cô nói nhiều quá không khéo lại bị xem là thần kinh, dù sao mặt thể vẫn là chuyện hoang đường trong mắt đại đa số người. Chỉ cần ngày hai mươi hai ông ta cùng con trai ở nhà thì cơ hội sống sót sẽ cao hơn. Dù sao mặt thể vẫn bắt đầu từ hôm đó, người ở nhà sẽ tránh được việc biến thành xác sống, đồng thời thấy được cảnh hỗn loạn bên ngoài cũng sẽ không đại đột rồi khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tận Chém Giết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Tổng Diệu? Lão Sư?

Dị năng tinh tới tay khiến Doãn Mạt như bỏ được một gánh nặng lớn, nắm trong tay viên tinh thạch mang theo năng lượng nhân nhật, cô thở ra một hơi nhẹ. Nhưng lại xuất hiện một rắc rối, làm cách nào để sử dụng nó đây? Cô không cảm nhận được sự liên kết của cô và dị năng tinh. Không lẽ giống như trong phim? Lấy máu nhận chủ?

Cô lập tức dùng dao rạch một đường nhỏ trên tay, sau đó nhỏ lên dị năng tinh... Một giây, hai giây, ba giây... Ừm, giọt máu cô vừa nhỏ lên lập tức trượt khỏi nó, rơi xuống nền nhà vang lên một âm thanh tách thật nhỏ. Lật bàn, tổn máu của cô, vậy mà trong phim nào cũng bảo nhỏ máu vào đồ vật có linh tính sẽ khiến nó nhận chủ? Quả thực là lừa người!

- Ký chủ!

Thanh âm trong trẻo vang lên trong đầu làm cô cực kì mừng rỡ.

- Là người? Tiểu tinh linh?

- Là tôi, ký chủ! Hiện năng lượng của tôi quá yếu, nên không thể ổn định thành hình ảnh được. Tôi chỉ có thể nói với cô cách sử dụng không gian.

Cô làm theo lời dị năng tinh, đặt nó trước mặt, sau đó tập trung tinh thần cảm nhận không gian trong đó. Sau một thời gian ngắn, cô dường như cảm nhận được có một sóng tinh thần khác không ngừng xâm nhập vào não.

Được rồi! Dị năng tinh sau khi bắt được sóng tinh thần Doãn Mạt liền theo đó tiến vào trong thức hải cô, hình thành một không gian độc lập. Cô mở mắt liền thấy mình đang đứng trong một không gian trắng xóa, dưới chân là thảm cỏ xanh mướt tận chân trời, không xa có một dòng sông vắt ngang, diện tích không lớn lắm, cô cũng không nhìn thấy bắt nguồn của nó. Nước sông trong vắt có thể nhìn thấy đáy, chiều rộng chừng mười thước, uốn lượn theo không gian. Một điều cô cảm nhận được là không gian này không có vật sống? Thậm chí một con côn trùng cũng không có! Trên cao mây trắng bay, thoáng có thể thấy được mặt trời. Mặt Trời? Cô đang ở trong không gian tinh thạch? Không lẽ mặt trời này là nguồn năng lượng của nó? Làm sao cô ra ngoài đây!

Vừa nghĩ đến ra ngoài, cô liền phát hiện cảnh vật thoát cái chuyển đổi, hiện cô đang đứng ở trong phòng mình. Vào trong! Cô lập tức trở lại không gian bên trong tinh thạch.

Thật tuyệt vời! Có không gian này thì việc đảm bảo an toàn cho người thân sẽ cao hơn một thành rồi. Cô đoán không sai, đây là không gian dự trữ, không phải không gian tấn công, chỉ có tác dụng trữ vật. Nếu mặt thể thực sự tới, dù cô có nhiều vật tư, nhưng không có không gian cô cũng khó có thể bảo vệ được tất cả, dù sao con người khi bị bức đến đường cùng thì chuyện gì cũng có thể làm được!

Sau khi phát hiện ra khả năng của không gian thì cô liền điên cuồng mua vật tư. Từ gạo, bánh mì, đường muối, tiêu, đến các loại gia vị đều thu mua cả. Cô còn đặc biệt đi đến các nông trại thu mua gia súc rồi quây lại một địa phương nhỏ trong không gian để nhốt chúng lại, cô cũng chỉ mua năm mươi con gà cùng mười con dê. Dù sau, mặt thể đến không rõ virus có ảnh hưởng đến động vật thể nào, mà cô cũng không có khả năng sẽ cho người thân sử dụng các loại động vật mà chưa rõ chúng có mang virus xác sống hay không!

Sau khi Doãn Mạt thu mua một lượng thực phẩm lớn liền nhờ người chuyển đến một nhà kho ở ngoại thành. Để tránh bị nghi ngờ, cô không hoàn toàn mua tại một địa điểm nào, mà chia ra mua ở nhiều siêu thị khác nhau rồi nói qua loa bản thân mình muốn mở một cửa hàng thực phẩm, dù sao thì cô cũng thanh toán đầy đủ, chẳng ai rảnh rỗi điều tra cô mua để ăn hay có mục đích khác. Các xe tải thực phẩm liên tục chạy về phía nhà kho, cô còn đặc biệt sắp xếp giờ hẹn xen kẽ với nhau để tránh việc cô thu vật tư vào không gian bị bắt gặp. Cô nhìn trong không gian đầy ắp thực phẩm đủ loại được sắp xếp gọn gàng thì cảm thấy rất hài lòng, trong khi di chuyển thực phẩm, cô còn phát hiện mình có thể dùng ý niệm để đưa đồ đặc từ không gian ra bên ngoài hoặc từ ngoài vào trong mà không cần chạm vào chúng, cũng như không cần bản thân vào trong không gian. Việc này rất có lợi cho cô để che giấu

không gian, phải biết cô không muốn bị một đám người xấu xé!

Sau đó cô lại mua thêm quần áo cùng đồ gia dụng cần thiết, từ quần áo nam lẫn nữ cho gia đình, ba mẹ cùng anh trai đều được cô chuẩn bị đầy đủ cho vài năm. Quần áo mùa hè đến mùa đông đều có, dù sao mặt thể thời tiết chưa biết chừng sẽ khắc nghiệt hơn. Các loại đồ gia dụng như nồi, chảo, chén bát đều được cô mua số lượng lớn.

Sau đó Doãn Mạt lại đi thu mua xăng cùng nước uống. Cô không rõ nước trong không gian có công dụng gì nên lại chuẩn bị một lượng lớn nước khoáng. Cô mua luôn cả vại chứa nước, sau đó cứ thế mua mấy thùng nước. Xăng cô mua đặc biệt nhiều, dù sao cô vẫn là dị năng hệ thủy, nước cô có thể tạo ra, nhưng đề phòng bất trắc cô vẫn mua thêm. Xăng dầu thì hơi khó khăn, cô phải nhờ sự giúp đỡ của anh trai. Hai anh em lại đi khắp các cây xăng thành phố thu mua mỗi nơi một ít. Dù sao xăng cũng là mặt hàng hạn chế số lượng mua vào, nên mỗi nơi cô mua không được nhiều. Tổng lại cô cũng mua được hai trăm thùng xăng lớn, cũng đủ dùng một thời gian dài, bắt quả sau mặt thể cô lại đi thu vào không gian một vài cây xăng!

Doãn Mạt sau khi kiểm tra lại thấy bản thân thể mà đã dùng hết hơn năm mươi vạn! Cô có tổng cộng sáu mươi vạn của anh trai vay được, anh cho cô thêm tám vạn, cô còn một vạn, cô còn vay được của Diệp Nhiên mười vạn, tổng là bảy mươi chín vạn. Hiện trong tay chỉ còn hai mươi chín vạn. Cô còn chưa mua xe, chưa thuê nhà!

Thời gian này Doãn Mạt và Doãn Văn vẫn lên lớp đầy đủ để tránh nghi ngờ, họ vẫn chưa nói cho ba Doãn cùng mẹ Doãn, nên nếu nghỉ học thì nhà trường lại thông báo cho họ, lúc đó sẽ rất rắc rối.

-----Ta là phân cắt tuyến – Gặp được Tổng Diệu-----

Hôm nay còn cách mặt thể bảy ngày, Doãn Mạt đã chuẩn bị bước cuối, cô buổi sáng đi học, chiều lại điên cuồng thu thập vật tư, tối đến tu luyện dị năng. Cô biết rõ, chỉ có mạnh mẽ mới là sự bảo đảm lớn nhất đối với cô và gia đình khi mặt thể thực sự diễn ra! Hiện cô đã là dị năng giả cấp một cao cấp, tinh linh dị năng cũng rất bất ngờ trước tốc độ tu luyện của cô, thông thường khi dị năng giả kích phát được dị năng thì chỉ là sơ cấp, sau khoảng một đến hai tháng tu luyện hoặc hấp thu tinh hạch của xác sống thì mới có thể lên cấp một. Nhưng cô chỉ hấp thu năng lượng vẫn có thể lên cấp thì nó quả thực không giải thích được! Lên cấp một, lõi điện của cô đã có thể kích phát được năm đạo, tương ứng với tiêu diệt được năm xác sống một lúc, có thể đốt nó thành tro bụi. Dị năng hệ thủy đã có thể phóng ra được một chậu nước lớn mỗi lần, mỗi ngày cũng phóng được đủ lượng nước cho cả nhà bốn người sử dụng dư dả. Lên cấp hai cô có thể sử dụng được lõi bạo, tức là tạo ra một đám mây tích điện, sát thương trên diện rộng để diệt xác sống, lõi là dị năng khắc chế vật âm tà, mà xác sống vốn là vật chí âm, nên lõi điện đặc biệt có lực sát thương lớn với nó. Lõi bạo cấp hai có một nhược điểm là do sát thương diện rộng nên lực sát thương không lớn, khó diệt hết xác sống, muốn nâng cấp lực sát thương của nó thì phải đợi lên cấp ba.

Bây giờ cô bắt xe đến trường, Doãn Văn hôm nay từ sớm đã đi tìm nhà, anh nói có quen một người bạn, đã đi nước ngoài mấy tháng trước, bạn anh có một căn biệt thự tại thành Đông đang cho thuê giá một nghìn mỗi tháng, anh đã đến đó một lần, đó là một căn biệt thự độc lập, có hệ thống cửa thép cực kì kiên cố cùng an toàn, tường cao hơn ba mét bọc vòng quanh biệt thự. Cổng thép dày và có hệ thống khóa tự động năng lượng mặt trời cùng hệ thống khóa tay phòng khi có sự cố. Anh cực kì vừa ý biệt thự này, nếu mặt thể đến thì đây quả là một pháo đài vững chắc, ít nhất là giai đoạn đầu mặt thể, xác sống vẫn chưa biến dị đến mức có thể phá được hệ thống này! Sau khi anh liên hệ với người bạn thì anh ta đồng ý cho anh thuê lại, Doãn Văn liền vui vẻ chuyển trước một tháng tiền cọc nhà và trả trước một tháng.

Doãn Mạt bước vào lớp thì thấy Lục Nhu và Diệp Nhiên đang đợi mình, nếu không biết trước tương lai có lẽ cô sẽ đối xử với Lục Nhu như bình thường, nhưng hiện tại, cô ta lại có thể là kẻ thù giết chết mình và anh trai, làm sao cô có thể cho cô ta sắc mặt tốt?

- Chào buổi sáng – Doãn Mạt mỉm cười với hai người, sau đó nắm tay Diệp Nhiên vào lớp.

- Mạt Mạt, sao mấy hôm nay cậu không về cùng bọn mình, vừa hết giờ cậu liền biến mất dạng – Lục Nhu cười dịu dàng hỏi, bộ dạng cứ như đang giận hờn nhưng giọng điệu lại khiến người ta cảm thấy rất đáng yêu. Nếu Doãn Mạt không biết rõ bản chất cô ta, thì chắc cũng như mọi người, xem cô ta là bạn thân. - Minh có việc. Phải rồi, Diệp Nhiên, lát nữa cậu đi thư viện giúp mình một chút! – Doãn Mạt lôi kéo Diệp Nhiên, cô cố tình bỏ qua sự tồn tại của Lục Nhu khiến cô ta cảm thấy không biết phải làm sao. Trước đây mặc dù Doãn Mạt cũng hơi xa cách, nhưng lúc nói chuyện với cô vẫn vô cùng hòa nhã, không bao giờ khiến cô mất mặt như hiện tại.

- Hai cậu đi thư viện đúng không? Trùng hợp mình cũng định lựa một ít sách tham khảo, chúng ta cùng đi nhé – Lục Nhu cố gắng kiên trì kéo gần khoảng cách.

- Không cần đâu – Doãn Mạt từ chối, sau đó nhanh chóng cùng Diệp Nhiên ra khỏi lớp học, không để ý Lục Nhu đang muốn nói điều gì.

Diệp Nhiên cũng thấy khó hiểu, Doãn Mạt trước nay đối xử với mọi người đều rất tốt, sao hôm nay tự dưng lại có địch ý mơ hồ với Lục Nhu?

- Mạt Mạt? Có chuyện gì vậy?

- Tiểu Nhiên, sau này đừng quá thân cận với Lục Nhu – Doãn Mạt không mặn không nhạt nói.

- Được rồi – Diệp Nhiên đồng ý, so với Lục Nhu quá mức nhiệt tình, thì cô lại thích cảm giác thân cận với Doãn Mạt hơn.

Doãn Mạt rất thích Diệp Nhiên, vì tính cách cô cũng tương tự như bản thân mình, cô còn muốn thay đổi số phận của Diệp Nhiên, cô không muốn để một cô gái tốt mà phải táng thân trong miệng xác sống đau đớn như thế.

- Ba cậu đang ở Mỹ đúng không? – Doãn Mạt hỏi.

- Phải, ông ấy luôn bận rộn quanh năm. Muốn gặp mặt một lần cũng khó a! – Diệp Nhiên có chút mất mát nói.

Doãn Mạt hơi chán chừ, cô biết nếu nói ra Diệp Nhiên có thể sẽ tin cô, nhưng ba của Diệp Nhiên lại là thương nhân, đối với những chuyện như tận thế này, ông ấy chắc chắn sẽ không tin, thậm chí còn cho rằng mình là kẻ điên mà không cho Diệp Nhiên ở cạnh mình nữa, đến lúc đó thì sẽ không còn ai có thể ngăn cản số phận bi thảm của Diệp Nhiên trong tương lai. Cô nghĩ đến cảnh bà chủ nhà đang cố gắng xé cánh tay trắng nõn của Diệp Nhiên thì trong lòng không khỏi lạnh đi vài phần.

- Tiểu Nhiên, vài ngày tới thì bên Mỹ nghe nói sẽ có bạo động đấy, mình nghĩ cậu nên gọi ba cậu về nước một chuyến. Ừm, tuần sau ngày hai mươi hai cậu rảnh thì gọi ba cậu đến nhà mình, mình định mở một bữa tiệc gia đình.

Diệp Nhiên hơi khó hiểu nhưng cũng gật đầu đồng ý, sau đó cả hai cùng về lớp học. Hôm nay bắt đầu học phần của môn học mới, đáng ra môn này các cô đã bắt đầu cách đây hơn hai tuần, nhưng do giảng viên bận đột xuất, nên việc tìm người thay thế có chút khó khăn. Hai người về đến lớp thì không lâu sau giảng viên chủ nhiệm cũng đến, ông còn mang theo một người.

- Hôm nay lớp chúng ta sẽ có giảng viên mới, thầy Diệu, thầy ấy sẽ dạy thay cho cô Lâm bộ môn tâm lý học tội phạm.

Sau lời giới thiệu của giảng viên chủ nhiệm, cả lớp đều có một phen nín thở khi nhìn thấy khuôn mặt người đàn ông đi phía sau. Đẹp, rất đẹp! Anh ta có khuôn mặt như tạc, mắt phượng hẹp dài mang theo một tia mỉa mai hoặc, mày kiếm anh tuấn kiên nghị, bạc thân khê nhếch khiến cho vẻ tà mị lại tăng thêm một phần, sống mũi cao thẳng không làm vẻ đẹp của anh bị nữ tính chút nào, tổng thể khuôn mặt có thể khiến người nhìn hoàn toàn chìm đắm. Trời ạ! Một người đàn ông sao có thể có vẻ đẹp đến vậy – đó là tiếng lòng của tất cả mọi người ở đây.

Tổng Diệu nhìn quanh, có chút khó chịu khi cảm thấy ánh mắt của mọi người, anh cũng chỉ vì nhiệm vụ mới phải xuất đầu lộ diện, từ trước đến nay vì khuôn mặt này, anh luôn chỉ nhận những nhiệm vụ tuyệt mật của quân đội nên số người biết anh chỉ có các lãnh đạo cấp cao. Bởi vì nhiệm vụ lần này có mức độ quan trọng đối với chính phủ thuộc cấp SSS nên anh đành phải nhận. Tổng Diệu có chút không hài lòng nói:

- Tôi là Tổng Diệu, giảng viên bộ môn tâm lý học tội phạm, tiến sĩ thuộc đại học S. Tôi sẽ dạy các em trong ba tháng, đến khi cô Lâm về nước.

Cả lớp lại có một phen sôi trào! Trời ơi, tại sao chỉ có ba tháng? Có thể hay không cô Lâm đừng về!

Doãn Mạt không để ý đến tràn cảnh trong lớp, hiện cô còn đang suy nghĩ làm cách nào để tìm một chiếc xe quân dụng để di chuyển trong mật thế. Phải biết những loại xe bình thường không thể chịu được sức tấn công mạnh mẽ của xác sống.

Tổng Diệu bắt gặp một ánh mắt nhàn nhạt khiến anh cảm thấy rất hứng thú, cô bé này không giống những người khác kích động khi gặp anh, còn mơ hồ không chú ý đến, khiến anh cảm thấy có phải hay không sức hút của bản thân bị giảm sút?

Doãn Mạt cứ như người trên mây suốt cả buổi học, sau khi tan học thì lập tức về nhà hội họp cùng anh trai, bàn kế hoạch sinh tồn trong mật thế. Cô vẫn chưa nói cho anh trai về không gian của mình, không phải không tin tưởng, mà cô đang muốn anh tự học tập sinh tồn, không gian không thể quá ỷ lại, cô cũng không rõ không gian có tồn tại mãi được không, nên vẫn phải tiên hạ thủ vi cường.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tận Chém Giết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Cứ Được Để Tự

Những ngày cận kề mật thế đối với Doãn Mạt lại thực sự rất yên bình. Không khí nhẹ nhàng, thậm chí trời trong xanh không gọn một chút mây đen. Đối với những người khác trên thế giới mà nói, đó quả thực là thời tiết tuyệt vời, nhưng Doãn Mạt rõ ràng, đây chính là bình yên trước giông bão, chỉ vài ngày nữa thôi, thế giới sẽ chìm trong địa ngục a tỳ, khắp nơi đều là cái chết, gieo rắc nỗi sợ hãi trên toàn nhân loại.

Cách mật thế ba ngày,

Hôm nay Doãn Mạt vẫn như bình thường đến trường, đêm hôm qua cô đã đột phá được dị năng tầng hai, lõi điện đã có thể kích phát mạnh mẽ, trong giai đoạn đầu mật thế, cô cũng xem như là một cường giả. Doãn Mạt quyết định sẽ để lộ bản thân là dị năng giả hệ thủy, lõi hệ cùng không gian là lá bùa bảo mạng của cô, tuyệt không thể quá khoa trương, sẽ dẫn đến họa sát thân!

Cô bước chậm rãi trên con đường đến trường, hiện tại đã vào mùa thu, không khí cực kỳ mát mẻ, trong lành. Thành phố nơi cô sinh sống có quy hoạch rất tốt, các khu công nghiệp đều di dời khỏi nội ô thành phố, cây xanh khắp nơi nên không khí không quá ô nhiễm như những thành phố lớn khác trên thế giới. Doãn Mạt tranh thủ hít một hơi thật sâu, cô muốn cảm nhận sự trong lành ngấm ngấm này, phải biết trong mật thế, thì thứ phải ngửi hằng ngày chính là mùi hôi thối kinh khủng của thịt rữa!

Chợt một âm thanh gầm gừ nhẹ nhàng rơi vào tai cô, Doãn Mạt nghiêng đầu lắng nghe thì phát hiện trong một bụi hoa cẩm tú cầu, có một bóng dáng đen tuyền nho nhỏ đang run rẩy cuộn lại, vết thương nhuộm lông nó thành một màu đen bết dính, trông bẩn thỉu vô cùng. Con vật nhỏ rên hừ hừ đau đớn, nó dường như nhận ra có nhân loại đang đến gần, ánh mắt mang theo đề phòng càng mạnh hơn. Nó chính là Đế Tư, nhân thú còn sót lại duy nhất của nhân thú tộc trên thế giới. Cách đây một trăm năm, nhân thú ngày càng bị thu hẹp diện tích sinh sống, họ phải thu liễm khu vực sinh sống của mình, hành động bí mật để tránh tai nạn nhân loại. Nhưng giữa hàng tỷ nhân loại, hàng tỷ ánh mắt nhìn chằm chằm vào cuộc sống của họ, thì nhân thú tộc cũng bị phát

hiện. Cuộc đồ sát diễn ra, phải, chính là đồ sát, nhân loại điên cuồng truy bắt nhân thú, vô vàn thí nghiệm tàn nhẫn được áp dụng trên người bọn họ, số nhân thú chết đi trong tay nhân loại ngày càng tăng, kéo theo đó là oán hận. Đế Tư trong một cuộc liệt sát của nhân tộc đã may mắn trốn thoát, nhưng tộc nhân của hắn thì không may mắn như thế, bọn họ đã mãi mãi nằm xuống với thân thể cắm đầy máy móc nghiền cứu.

Đế Tư thống hận nhất là nhân loại, thế nên hắn gầm gừ giận dữ liên tục, nhưng trong mắt người khác chỉ là âm thanh ư ử nho nhỏ, do hắn bị thương quá nặng, khiến sức lực cũng giảm đi phần lớn, thậm chí động một chân cũng khó khăn.

Doãn Mạt vén bông hoa cẩm tú cầu to lớn sang một bên, lộ ra thân hình nhỏ bé, con vật này có bộ lông đen tuyền, hai tai nhọn vênh như tai sói, một đôi mắt linh động nhân tính, chỉ nhỏ bằng hai bàn tay, nhưng có thể nhìn thấy móng vuốt nhỏ sát bên. Thoạt nhìn chỉ như một bản thu nhỏ của chó sói vùng Alaska. Lúc cô nhìn Đế Tư thì hắn cũng giương đôi mắt nhìn cô, hắn vô cùng bất ngờ, lần đầu tiên hắn bắt gặp một cô gái xinh đẹp đến vậy, gương mặt khuyên nước khuyên thành cùng làn da trắng nõn, ánh mắt cô nhìn hắn mang theo lo lắng nhân nhậ, là một phần của thú tộc nên hắn có thể cảm nhận được cô gái này không có sát ý với mình, nhưng quá khứ đau thương khiến hắn không có lòng tin vào nhân loại.

- Vật nhỏ, ta giúp ngươi nhé! – Doãn Mạt nhẹ nhàng hỏi, thanh âm như chuông đồng cổ vang lên khiến Đế Tư quên mất hiện hắn đang hận chết nhân loại, cứ lơ đãng nhìn cô không phản kháng.

Doãn Mạt thấy hắn không phản ứng gì thì cẩn thận bế hắn lên ôm vào lòng, từng động tác hết sức chậm rãi sợ động vào vết thương của hắn. Lúc đến gần cô mới biết vết thương của hắn nặng đến mức nào, (Vì Đế Tư là nhân thú nên mình sẽ dùng xưng hô là “hắn” thay vì “nó” để đến lúc hóa hình sẽ không bở ngỡ), trên thân thể bé nhỏ có hơn chục vết thương còn đang rỉ máu, có vết thương còn sâu đến tận xương, có thể nhìn thấy huyết nhục mờ hờ bên trong hết sức ghê người. Cô đau lòng nhìn hắn, an ủi nói:

- Ngươi có muốn đi theo ta không? Ta sẽ chăm sóc ngươi.

Đế Tư vô cùng hận bản thân tại sao lại không phản kháng cái ôm của cô, rõ ràng hắn rất thống hận nhân loại!!! Hừ, Đế Tư tự nhủ, có thể cô chỉ là đang giả vờ, vài hôm nữa thấy hắn phiền phức liền bỏ hắn lại thôi!

Đế Tư mang theo một phần hai huyết mạch Lang vương dũng mãnh, cùng tổ tiên xa xưa của nhân loại nên có thể dung hòa được điểm mạnh của cả hai giống loài, hiện tại chẳng qua là hắn đang bị thương nặng nên đành thu nhỏ bản thân hết mức có thể, để tiết kiệm sức lực cùng năng lượng. Bản thể của hắn còn lớn hơn con sói bình thường cả chục lần, hừ! Tiếc nghì nhân loại xấu xí ngươi một thời gian vậy! – Nghĩ thế, Đế Tư lại im lặng để cô bế đi mà không biết rằng vẻ mặt hắn thể hiện ra bên ngoài là cực kì hờn thù, thậm chí cái đuôi nho nhỏ còn thỉnh thoảng vẫy một, lại vẫy một!

Doãn Mạt mang theo Đế Tư về nhà, băng bó vết thương, sau đó cẩn thận lấy một ít nước suối trong không gian ra cho hắn uống. Trong thời gian sưu tập vật tư, cô phát hiện ra nước suối trong không gian không những uống được mà còn có khả năng nâng cao tinh thần cùng thể chất, nên cô thường hay dùng nó để bổ trợ cho việc tu luyện. Nhưng cô cũng không dám cho hắn uống nhiều, một phần vì chưa rõ tác dụng của nước suối có hữu ích với động vật hay không, phần còn lại là sợ hắn bị bạo thể, đến khi nhìn thấy vết thương trên thân thể hắn không ngừng khép lại với tốc độ chậm rãi thì cô mới an tâm hơn, nhưng cũng chỉ pha loãng nước suối với sữa cho hắn ăn.

Đế Tư mơ hồ cảm thấy có một nguồn năng lượng mạnh mẽ đang thúc giục cơ thể hắn hồi phục, các tế bào trong cơ thể cũng ngày một nhiều, nhưng ẩn ẩn có một nguồn năng lượng không biết tên đang lưu chuyển trong cơ thể hắn khiến hắn không thể tỉnh lại.

Doãn Mạt thì hết sức lo lắng khi thấy vật nhỏ (Đế Tư) hôn mê bất tỉnh, rõ ràng lúc nãy còn tốt, nhưng đột nhiên lại sốt cao cùng hôn mê. Đúng lúc cô đang không biết phải làm sao thì một âm thanh quen thuộc vang lên trong đầu cô:

- Hắn đang thức tỉnh dị năng, ký chủ, cô đừng lo!

- Động vật cũng có dị năng sao? – Cô vô cùng bất ngờ, cô còn tưởng chỉ có nhân loại mới có thể thức tỉnh dị năng.

- Phải! Dị năng của thú biến dị còn mạnh mẽ hơn loài người rất nhiều, nếu như cô có thể thuần phục được một con biến dị thú thì thực lực không chỉ đề thăng gấp đôi đâu. Cô phải biết tỉ lệ thú có thể biến dị chỉ bằng một phần trăm của con người, do tế bào của chúng không hoàn thiện như nhân loại – Dị năng tinh cần thận giải thích cho cô.

- Thật kì diệu!

Doãn Mạt cảm thấy thật may mắn khi cô quyết định cứu vật nhỏ, không ngờ nó lại là thú biến dị, còn biến dị trước cả khi mặt thể diễn ra! Vậy có phải hay không, dị năng của nó cũng sẽ rất mạnh?.

Cũng không thể trách Doãn Mạt có suy nghĩ đó, vì hiện tại Đế Tư trong mắt cô cũng chỉ là một con thú nhỏ, nếu có thêm một phần thực lực thì sẽ có thêm một cơ hội sống trong mặt thể. Nghĩ thế, cô liền tiếp tục lấy nước trong không gian pha loãng nấu cháo cùng sữa cho hắn uống.

Lúc Đế Tư tỉnh lại đã là hơn một ngày sau, hắn cảm thấy cơ thể khoan khoái vô cùng, từng tế bào cũng tràn đầy sức mạnh, ẩn ẩn trong từng hơi thở đều có một năng lượng vô hình thoát ra. Hắn thử dùng sức thì thấy móng vuốt sắc bén hơn rất nhiều, da lông cùng giác quan cũng nhạy bén gấp mấy lần. Hiện tại hắn không dùng đến một phần trăm sức lực cũng đã để lại trên nền nhà một vết cào sâu hơn hai centimet, nếu hắn dùng toàn lực thì có thể nghĩ đến sức phá hoại sẽ kinh khủng đến mức độ nào!

Mặt thể sắp bắt đầu, Doãn Mạt ngồi trong lớp ngược nhìn bầu không gian yên bình bên ngoài, có lẽ chỉ một hai ngày nữa, thế giới sẽ không còn cảm nhận được bầu không khí này nữa. Hôm nay ba Doãn cùng mẹ Doãn cũng đã được Doãn Văn đưa đến căn biệt thự hai anh em thuê, Doãn Mạt cũng định bắt đầu từ ngày mai sẽ không ra khỏi cửa nhà nữa, đồng thời sẽ đưa tất cả người quan trọng của cô đến biệt thự. Chiều nay cô sẽ tìm cách hẹn Diệp Nhiên tới mai đến nhà cô qua đêm.

Hôm nay đã là ngày hai mươi tháng chín, còn cách mặt thể một ngày nữa, nhưng dường như những loại động vật nhỏ đã mơ hồ cảm nhận được điều gì đó khẩn trương, nếu để ý sẽ thấy những đàn kiến nối đuôi nhau thảo chạy đến ngoại thành. Gián và chuột cũng trở nên mạnh động hơn thường ngày, đa số đều lũ lượt rời khỏi hang ổ tìm nơi lánh nạn.

-----Ta là phân cách tuyến, mặt thể đến rồi----

Sau khi Doãn Mạt trở về phòng trọ của mình thì thu tất cả đồ đạc còn lại vào không gian, sau đó bé Đế Tư đang đường thương vào lòng rồi bắt xe về phía biệt thự.

Ba Doãn và mẹ Doãn chiều nay sẽ đáp chuyến bay lúc năm giờ đến thành phố T, nên cô phải có mặt trước đó để tránh ba mẹ nghi ngờ. Đế Tư vẫn cảnh giác cô, nhưng hẳn lại không hiểu nổi bản thân, dù rất không tình nguyện để nhân loại chạm vào mình, nhưng chỉ cần nhìn thấy gương mặt của Doãn Mạt, hẳn sẽ không cách nào làm tổn thương cô.

Doãn Mạt bắt một chiếc taxi đến biệt thự, Doãn Văn đã đợi sẵn trước cổng, hôm nay anh cũng không đến trường nữa, an phận ở tại biệt thự chờ mặt thể đến. Căn biệt thự này cũng không rõ bạn anh dùng để làm gì mà ngoại trừ hệ thống phòng ngự rất chắc chắn, phía dưới biệt thự cũng có một tầng hầm rộng rãi. Doãn Văn đã di chuyển toàn bộ vật tư thu thập được xuống tầng hầm. Nên dù biệt thự có bị người khác đột nhập cũng không có cách nào tìm được vật tư của bọn họ. Thời gian này, anh đã vận dụng toàn bộ các mối quan hệ của mình để thu thập nhu yếu phẩm cần thiết, số lượng thực phẩm này cũng đủ cho gia đình anh sinh sống an nhàn trong mặt thể vài năm. Doãn Văn còn mua được một chiếc xe deep quân đội, chủ nhân của chiếc xe này vốn là một quân nhân đã về hưu, nên xem chiếc xe như là một kỉ niệm, ban đầu cũng không muốn bán cho Doãn Văn, nhưng cách làm người và nhân phẩm của Doãn Văn thực sự rất có sức hút với người khác, nên sau vài lần gặp mặt cùng thuyết phục, ông đã đồng ý bán cho anh với giá mười vạn. Doãn Văn sau khi mua lại xe deep quân đội đã dùng năm vạn còn lại để gia cố nó thật an toàn, lắp thêm kính chống đạn, cũng như lớp xe chuyên dụng. Hiện tại chiếc xe đã trở thành một pháo đài kiên cố cỡ nhỏ, dù chạy giữa đồng xác sống cũng không có vấn đề gì.

Ba Doãn và mẹ Doãn đến biệt thự vào lúc hơn sáu giờ chiều, hai người rất bất ngờ vì vẻ ngoài bề thế và kiên cố của biệt thự. Không rõ hai đứa con mình đang tính toán gì, nhưng ông bà thực sự rất tin tưởng các con của mình, cũng biết họ chưa bao giờ làm việc không có mục đích. Nên họ chỉ hơi bất ngờ, sau đó cũng kéo vali vào trong.

Doãn Mạt cùng Doãn Văn sau khi đón ba mẹ vào nhà thì cũng nói dối qua loa về việc tại sao hai người lại ở trong biệt thự này, ba mẹ Doãn cũng âm ỉ không nói gì. Doãn Mạt dẫn ba mẹ Doãn trong ba ngày tới tuyệt đối không được ra khỏi biệt thự, còn nguyên nhân cô sẽ nói sau, ba mẹ Doãn bán tín bán nghi nhưng vì nghe được mức độ nghiêm trọng trong lời của cô nên cũng nghe lời mà ở trong biệt thự.

Sáng ngày hai mươi một,

Một ngày trước mặt thể, không khí cơ hồ có chút khẩn trương, trên bầu trời bỗng từ đâu có một đàn quạ bay qua, khung cảnh có chút quỷ dị, mọi người đều ngẩn đầu nhìn đàn quạ đen kịt bay qua thành phố về phía cánh rừng ngoại ô. Ai đó đã tạo một topic trên diễn đàn về việc này, Doãn Mạt lướt qua Topic đó thì thấy rằng mọi người đang bàn tán sôi nổi nên tiện tay viết một bình luận – Tôi nghe nói quạ đen là một điềm xấu, không chừng ngày mai sẽ có chuyện xảy ra, mọi người nên mua thêm một số thức ăn dự trữ thì hơn, tốt nhất đừng ra khỏi nhà trong 2-3 ngày tới – Sau đó thì đóng diễn đàn, cô cũng không quan tâm những người đó có tin tưởng cô hay không, dù sao cô cũng đã làm hết sức có thể, không thể nói rằng cô biết trước mặt thể sẽ đến chứ? Chuyện này thực sự quá điên rồ!

Bạn đang đọc truyện *Vô Tận Chém Giết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Bắt Đầu Mặt Thể

Chiều ngày hai mươi mốt, đáng lý ra Diệp Nhiên phải đến nhà Doãn Mạt nhưng hiện tại vẫn chưa thấy cô ấy gọi điện, Doãn Mạt cảm thấy rất lo lắng. Trong thời gian chuẩn bị thì Doãn Văn được sự giúp đỡ của nước suối trong không gian cũng thức tỉnh dị năng hệ Mộc. Dị năng của Doãn Văn là có thể kích thích cây cối phát triển, nên thực sự rất có lợi trong mặt thể, hiện tại dị năng của anh cũng đạt được cấp một trung cấp. Ba mẹ Doãn lại không thể kích phát được dị năng mặc dù đã được Doãn Mạt bí mật bổ sung nước suối vào thức ăn. Có thể là thể trạng của họ không thích hợp nhưng dù sao có được sự hỗ trợ của nước suối, thì sẽ không đến nỗi biến thành xác sống ngay khi mặt thể đến.

Doãn Mạt gọi điện cho Diệp Nhiên lần thứ mười thì cuối cùng cô cũng nghe máy!

- Tiểu Nhiên, sao cậu không đến nhà mình?

Diệp Nhiên giọng điệu có chút gấp gáp, nói chuyện với Doãn Mạt tiếng có tiếng không

- Mạt Mạt, hiện mình đang ở trường, chiều hôm nay có một số bạn học bị ngất, vẫn chưa tỉnh lại, Lục Nhu nói là phải ở lại chăm sóc cho họ ở phòng y tế. Nên cậu ấy nhờ mình giúp đỡ.

Doãn Mạt nghiêng rằng, lại là Lục Nhu, người bị ngắt thì sao cô ta không đưa đến bệnh viện, gọi Diệp Nhiên ở lại làm gì! Phải biết trong những người bị ngắt đi, phần lớn sẽ trở thành xác sống vào ngày mai, muốn ở lại chẳng khác nào đưa thịt vào miệng xác sống? Cô ta muốn thể hiện cái quái gì chứ? Cũng không phải là bác sĩ?

- Hiện tại có ai ở đó cùng với cậu?

- Có mình, Lục nhu, một số bạn học cùng với thầy Tống – Diệp Nhiên trả lời.

- Cậu đợi mình, mình qua đón cậu, tuyệt đối không được ở đó đến ngày mai! – Doãn Mạt nói xong thì không đợi Diệp Nhiên trả lời đã ngắt máy.

Cô xuống nhà lấy chìa khóa định lái xe đến trường, nhưng nghĩ lại vẫn nên dặn dò một tiếng phòng trường hợp bất trắc.

- Anh hai, em đến trường một chuyến đón Diệp Nhiên, anh nhớ là từ bây giờ phải đóng chặt cửa chính, bật hệ thống phòng ngự lên. À, tuyệt đối không được bước ra khỏi nhà đợi em quay lại.

Doãn Văn khó hiểu nhìn cô, nhíu mày hỏi:

- Em đi đâu, không phải em nói mặt thể sẽ đến trong nay mai? Không được, như vậy quá nguy hiểm. Em cứ ở lại, anh sẽ đến trường!

Cô lắc đầu từ chối:

- Không được, dị năng của anh chỉ cấp một, chưa đủ đảm bảo có thể đưa Diệp Nhiên trở lại, lỡ như bị kẹt lại trong trường cũng ít đi một phần đảm bảo. Anh đừng quên em là dị năng giả song hệ. Anh phải ở lại để bảo vệ ba mẹ, nếu mai em chưa quay về được thì anh phải tin tưởng là em sẽ an toàn, không được để ba mẹ ra khỏi nhà. Đợi em về, được không?

Doãn Văn thấy không thể thay đổi suy nghĩ của cô nên đành đồng ý để cô đến trường, đồng thời cũng chuẩn bị cho cô một ba lô thức ăn cùng vật dụng để vào xe deep, sau đó anh còn đưa cho cô một thanh kiếm không biết tìm được ở đâu. Doãn Mạt nhìn qua thì thanh kiếm cực kì sắc bén, vừa tay, cô để nó ở ghế phụ xe rồi lái xe đến trường.

Trên đường đi, cô bị kẹt xe hai lần, không khí vẫn khàn trương như ngày thường vì đang là giờ tan tầm. Hàng dài xe cộ nối đuôi nhau đến kín đường. Đột nhiên một vệt ánh sáng dài xoẹt ngang trên không trung, nối tiếp sau đó là hàng loạt ánh sáng cắt ngang bầu trời như một trận mưa sao băng. Người xung quanh hiếu kì mở cửa xe ngó ra ngoài xem, có người còn cho rằng đó chỉ là một cơn mưa sao băng bình thường, thậm chí còn cầu nguyện may mắn. Chỉ có Doãn Mạt cảm thấy lạnh lẽo, mặt thể thực sự đến rồi, như lời dị năng tinh nói, trận mưa sao băng này chính là dấu hiệu mặt thể, nhưng cô không rõ tại sao như lời dị năng tinh, thì chín giờ sáng ngày hai mươi hai mới xảy ra hiện tượng này, nhưng hiện tại chỉ tối ngày hai mươi một, tại sao cơn mưa sao băng này lại xảy ra trước một ngày? Cô hỏi dị năng tinh thì nó không rõ, cũng có thể là trong quá trình nó thực hiện bước nhảy thời gian, đã khiến cho một số sự kiện trong quá khứ có thay đổi về thời gian. Nó còn bảo Doãn Mạt phải thận trọng hơn, việc cơn mưa sao băng này xảy ra khiến nó có một số dự cảm không lành.

Doãn Mạt thận trọng khóa kín cửa xe lại, trên xe có hệ thống lọc không khí nên cô an tâm về việc có virus xâm nhập. Cô lặng yên lái xe đến trường.

Cơn mưa sao băng kéo dài đến tận lúc Doãn Mạt đến trường, có rất nhiều người hiếu kì, họ chưa bao giờ thấy trận mưa sao băng nào dài đến vậy, hơn một giờ đồng hồ vẫn chưa tan? Lúc này trên thế giới, hầu như nơi nào cũng có trận mưa sao băng như thế, khiến truyền thông liên tục đưa tin, hiện tại chỉ cần mở tivi đều sẽ thấy thông tin về nó.

Doãn Mạt đỗ xe ở một vị trí bí mật trong khuôn viên trường, sau đó gọi điện thoại cho Diệp Nhiên. Cô đến được phòng y tế đã là hơn mười giờ tối, lúc này phòng y tế cũng chật kín người, có người đang hôn mê, cũng có người còn giữ được chút ý thức, chẳng qua là cả người nóng sốt, cũng không nặng lắm, chỉ như những cơn cảm mạo bình thường, nhưng dị năng tinh nói cho cô biết đây chính là dấu hiệu nhiễm virus xác sống, sau cơn sốt này, thì một là tiến hóa thành dị năng giả, hai chính là trở thành xác sống, không có lựa chọn khác. Cô bước đến phòng thì thấy Tống Diệu đầu tiên, bởi vì hẳn thực sự quá chói mắt, vẻ đẹp đó khiến mọi thứ trong phòng đều trở nên lu mờ đi, chỉ còn lại hẳn một người như chúa tể ngồi đó. Doãn Mạt nhìn thấy hẳn thì hơi bất ngờ, nhưng sau đó lại bình tĩnh, việc gấp rút hiện tại chính là phải đưa Diệp Nhiên về biệt thự.

- Tại sao lại không đưa họ đến bệnh viện mà lại tập trung ở đây? – Cô nhíu mày hỏi.

- Lục Nhu nói các bạn này cũng chỉ bị say nắng, với cảm mạo nhẹ, chưa đến nỗi phải đến bệnh viện, hiện chúng ta sẽ phân công chăm họ, nếu sáng mai còn chưa bớt thì đưa đến bệnh cũng chưa muộn – Một bạn học nam có vẻ sáng sủa nói với Doãn Mạt.

- Diệp Nhiên đâu? – cô không quan tâm đến anh ta, chỉ hỏi Diệp Nhiên.

- Diệp Nhiên, Lục Nhu đi cùng lớp trưởng Liễu Dã và Vân Vũ Hi lấy thuốc cho mọi người – Bạn học này lại lên tiếng.

- Tôi đợi Diệp Nhiên bên ngoài cửa, cô ấy trở lại thì gọi tôi – Doãn Mạt nói xong thì bước ra cửa, không để ý đến ánh mắt của một người đang ngồi trong góc phòng, từ lúc cô bước vào liền chú ý đến.

Tống Diệu vẫn im lặng bỗng nhiên lên tiếng:

- Học trò Doãn, tôi ra đợi với em.

- Không cần, em tự đợi bạn ấy được – Doãn Mạt từ chối.

- Dù sao em cũng là con gái, tôi làm sao để em đứng bên ngoài một mình được? – Hấn nói, trong giọng điệu mang theo một chút áp bách khiến cô không thể từ chối.

- Tùy thầy!

Cô nói xong thì bước đi, không để ý đến ánh mắt của mấy nữ sinh mang theo ghen tức. Hừ! bạn học còn đang sốt, cô ta không những không lo lắng, mà còn kéo theo thầy Tổng ra bên ngoài làm gì? Ý vào cái vô học bên ngoài để dụ dỗ đàn ông hay sao?

Đám con gái mặc dù tức giận ghen tị nhưng cũng không có lý do gì để lên tiếng, dù sao Doãn Mạt cũng không mở miệng nhờ thầy Tổng, là anh ta tự ý muốn ra ngoài.

Doãn Mạt bước đến dưới gốc cây cổ thụ trong sân, im lặng đứng đó, gió đêm thổi nhẹ khiến mái tóc đen mượt bay trong gió. Không gian tranh tối tranh sáng, khiến vẻ đẹp của cô như một thiên sứ sa đọa, làm người nhìn như chìm đắm không thoát ra được.

Tổng Diêu nhìn cô chằm chằm, hấn chưa bao giờ cảm nhận được sự rung động đến từ bất kì cô gái nào trước đây. Nhưng cảnh tượng trước mắt khiến tim hấn như chậm đi một nhịp rồi điên cuồng đập mạnh, cô gái đứng trong bóng tối, vài tia sáng từ trong trường khiến khuôn mặt cô mơ hồ, vẻ kiên nghị trên mặt thực sự không hợp với vẻ ngoài non nớt của cô nhưng khiến hấn như say mê.

- Thầy Tổng, thầy đi theo em làm gì? – Cô nhú mày hỏi.

Hấn nhận ra bản thân có chút thất thần, nhưng nhanh chóng ổn định lại cảm xúc, nhiều năm huấn luyện trong quân đội khiến hấn có thể kiềm chế cảm xúc nhanh chóng.

- Tôi chỉ không an tâm em ở đây một mình.

Cô xoay người lại, ánh mắt đen trắng rõ ràng nhìn thẳng vào hấn. Cô nghiêm túc nói:

- Có phải thầy Tổng đã biết điều gì không?

Hấn cười cười không trả lời, khiến Doãn Mạt không biết nên nói gì tiếp theo, đành im lặng đứng đó. Không khí giữa hai người vừa có chút yên bình vừa có chút xa cách nhàn nhạt.

Lát sau Diệp Nhiên hỏi hấn chạy từ trong phòng y tế ra, cô gọi Tổng Diêu cùng Doãn Mạt, âm thanh có chút gấp gáp.

- Thầy Tổng, Mạt Mạt, hai người mau vào xem, ngày càng có nhiều bạn học bị ngứa, một số phòng kí túc đã ngứa cả phòng, chúng ta có nên gọi xe cấp cứu không?

Doãn Mạt thấy Lục Nhu cũng chạy theo phía sau Diệp Nhiên thì nhú mày, không phải cô đã tỏ thái độ không muốn thân cận với Lục Nhu rồi? Tại sao cô ta cứ thích tới gần cô?

- Mạt Mạt, hay là cậu cũng vào nghỉ ngơi đi, ở ngoài gió lạnh, không khéo cũng nhiễm bệnh – Lục Nhu giọng điệu quan tâm nói, nhưng ánh mắt như có như không lướt qua người Tổng Diêu, âm thanh lại tăng thêm một phần chân thành.

- Không cần, tôi cùng Diệp Nhiên sẽ nhanh chóng rời khỏi – Cô từ chối.

- Thế sao được, hiện tại thì bên ngoài cũng có nhiều người bị bệnh, tớ không yên tâm để hai cậu ra ngoài – Lục Nhu không đồng ý nói.

- Tôi đi đâu làm gì không đến lượt cậu lên tiếng. Diệp Nhiên, đi mau!

- Hai cậu không được đi đâu cả - Lục Nhu đột nhiên nắm lấy tay Diệp Nhiên, trực giác nói cho cô ta, dường như Doãn Mạt biết điều gì đó, nên cô ta phải bám lấy Doãn Mạt. Cô ta mơ hồ cảm nhận được sắp có chuyện gì đó rất kinh khủng sẽ phát sinh.

- Cậu buông Diệp Nhiên ra – Doãn Mạt lạnh giọng, ánh mắt nhàn nhạt tỏa ra sát ý như có như không.

- Không được! Hai cậu phải ở lại, các bạn học còn hôn mê. Không ai được rời khỏi – Lục Nhu một mực giữ lấy cánh tay Diệp Nhiên như bám lấy cọng rom cứu mạng.

Doãn Mạt tức giận, nếu không nhanh chóng rời khỏi đây, thì đợi đám xác sống kia biến hóa đến ăn thịt hay sao? Mặc dù cũng sẽ có người thành dị năng giả, nhưng vừa tỉnh lại, dị năng giả hoàn toàn không thể điều khiển dị năng của mình thuần thục, tuyệt đối không phải là đối thủ của xác sống. Gần như những người đang bất tỉnh kia sẽ trở thành thức ăn của xác sống.

Đúng lúc này, bỗng trong phòng y tế âm thanh gào khóc vang lên, trong đó còn mang theo một vài tiếng gầm gừ nhẹ nhàng. Chưa đến một phút, các học sinh đang ở trong phòng y tế tháo chạy ra bên ngoài, phía sau họ là những bóng người run lắc đuổi theo. Có người chậm chân hoặc vấp ngã, liền bị đám người xiêu vẹo phía sau vô lý, đè xuống đất, tiếp theo sau đó là hàng loạt âm thanh xé nát vang lên, người bị bắt lại không ai thoát khỏi cảnh tượng bị xé thịt, đám học sinh kia như điên cuồng cắn người, da thịt họ nhanh chóng thối rữa, ánh mắt đỏ lừ màu máu, móng tay thâm đen xỉ, da xanh mét như thiếu đi sức sống. Họ cũng mất đi khả năng nhận biết cùng nghe nói, chỉ điên cuồng tấn công người khác, khi bắt được liền dùng răng cắn xé da thịt người, máu cùng nội tạng văng tung tóe khắp nơi, dịch não vàng nhạt chảy ra từ bên trong những người nhiễm bệnh khiến không khí toàn sân trường đều

nhuộm mùi tanh tươi. Những người bị ăn thịt cũng nhanh chóng đứng dậy sau khoảng ba phút, gia nhập vào đoàn quân xác sống, tấn công người khác.

Diệp Nhiên thấy cảnh tượng trước mắt thì không ngừng run rẩy, Lục Nhu bên cạnh cũng mặt mày trắng nhợt. Đây là có chuyện gì xảy ra? Tại sao các bạn học ban ngày còn bình thường, liền chỉ trong một khắc đều biến thành quái vật ăn thịt người?

- Mau đi theo tôi – Doãn Mạt nắm lấy tay Diệp Nhiên, chạy nhanh đến phòng thể chất.

Những người sống sót liền tụ tập chạy theo phía sau Doãn Mạt vòng ra cửa chính trường. Hiện đã tối nên trường đã đóng cửa, nhưng mọi người rõ ràng có thể nghe thấy âm thanh gào khóc bên ngoài, có thể biết được bên ngoài trường học cũng không an toàn, dường như mọi người đều điên cả rồi, cứ thấy người sống đều sẽ lao lên cắn nuốt.

Doãn Mạt một bên kéo lấy Diệp Nhiên, một bên phóng dị năng ngăn cản xác sống. Cô hiện tại chưa muốn bại lộ dị năng hệ lõi của mình nên chỉ dùng dị năng hệ thủy. Từng roi nước ngưng tụ trong tay cô quất mạnh về phía xác sống có ý định tấn công khiến chúng văng ra xa hơn hai mươi mét, nhưng chúng sau đó cứ như không biết đau đớn, lại lồm cồm bò dậy đuổi theo bọn họ. Xác sống giai đoạn đầu mặt thể vẫn còn chậm chạp hơn con người rất nhiều, nên Doãn Mạt cũng thông thả đối phó. Cô vừa đi vừa quất roi nước liên tục khiến mọi người phía sau vô cùng sung sướng, ngày càng có nhiều người đi theo phía sau cô chạy về phía phòng thể chất. Chỉ có Tổng Điều dùng một ánh mắt hứng thú như có như không vừa nhìn cô vừa chậm rãi đuổi theo phía sau bọc hậu. Mọi người lo chạy trốn chết không để ý các xác sống đuổi theo phía sau chỉ cần đến gần thì liền như bất động, sau đó nã sẽ nổ tung ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tận Chém Giết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Cô Muốn Chết Đùng Kéo Người Khác Làm Đệm Lưng!

Mọi người chạy đến phòng thể chất thì lập tức vào bên trong, những nam sinh phía sau nhanh chóng đóng cửa chính, sau đó dùng thêm bàn ghế chặn cửa. Bên ngoài xác sống đuổi theo thấy con mồi đột nhiên biến mất thì điên cuồng gào lên giận dữ, tiếp theo là hàng loạt âm thanh đập cửa vang lên. May mắn cửa phòng thể chất đại học A được thiết kế rất tốt, nên vẫn có thể cầm cự được một khoảng thời gian, âm thanh va chạm bên ngoài cùng tiếng gào khóc liên tục rơi vào tai mọi người khiến họ tái mét mặt mày, một số người tỏ chất tâm lý kém còn nôn mửa như muốn lòi cả lục phủ ngũ tạng ra bên ngoài.

- Doãn Mạt, cậu mau ra đây! Có phải cậu đã biết trước chuyện này rồi đúng không? Tại sao cậu không nói ra, muốn chúng tôi chết hết mới vừa lòng sao? Cậu đúng là một kẻ lòng dạ ác độc – Một nữ sinh gào lên, cô ta mặt mũi tái nhợt, không ngừng run rẩy, nhưng âm thanh lại lớn đến dọa người. Xác sống bên ngoài nghe thấy thanh âm người sống thì càng điên cuồng đập cửa khiến cánh cửa rung lắc không ngừng.

- Nếu cô muốn kéo thêm nhiều xác sống tới ăn thịt thì cứ la lên – Doãn Mạt cực kì khinh thường loại người này. Lúc này thì rõ ràng cô ta là người bám sát Doãn Mạt nhất, đến nơi an toàn lại đòi giọng điệu trách cứ.

Lục Nhu quan sát Doãn Mạt, dường như cũng nghi ngờ việc cô một mực muốn mang Diệp Nhiên rời khỏi trường.

- Mạt Mạt, chúng ta đều là bạn học, nếu cậu biết việc này thì cũng không nên im lặng lo cho bản thân. Dù bọn mình có yếu, nhưng nếu chúng ta đoàn kết thì cũng sẽ mạnh mẽ hơn đúng không? – Lục Nhu thanh âm mềm mại, vừa có ý trách cứ Doãn Mạt chỉ biết lo cho bản thân, vừa mua được lòng người còn sống, khiến họ cảm thấy cô ta là một người biết suy nghĩ cho người khác, biết vì đại cuộc.

Doãn Mạt cười lạnh, rõ ràng là việc này nếu cô có nói trước thì bọn họ cũng sẽ tin sao? Hay sẽ cười nhạo cô điên khùng? Lúc này là cô tiện tay giúp đỡ cứu bọn họ một mạng, vậy mà hiện giờ bọn họ còn lấy oán trả ân?

- Việc này làm sao tôi biết được? Tôi đâu có phải thánh thần! Mà nếu tôi có biết nói ra, ai sẽ tin tôi? Các cậu không có não để suy nghĩ à? Lúc này không phải tôi đã nói là nên đưa họ đến bệnh viện và rời khỏi. Có ai nghe tôi?

Mọi người nhìn nhau suy nghĩ, lúc này Doãn Mạt có khuyên bọn họ đưa những người này tới bệnh viện và về nhà, nhưng là bọn họ bỏ ngoài tai. Thoảng chốc ánh mắt mọi người nhìn Lục Nhu mang theo một tia cảm phẫn, nếu không vì cô ta bao đồng thì giờ này họ đã ở nhà, không phải trốn chui trốn nhủi khỏi đám quái vật này! Nhưng những người này chỉ lo đến bản thân mà không suy nghĩ lại, nếu họ không có can đảm thì dù ở nhà, bọn họ vẫn có thể bị xác sống tấn công, không có Doãn Mạt bảo vệ, chỉ sợ không quá một phần mười những người ở đây còn sống.

- Minh... mình chỉ là lo lắng cho các bạn thôi! – Lục Nhu sợ hãi lên tiếng, thanh âm nồng đậm ủy khuất, cô ta rõ ràng chỉ muốn giành lấy chút tình cảm của mọi người, tại sao lại trở thành người bị chỉ trích?

- Chết tiệt, không biết hiện tại mọi người ở bên ngoài thế nào – Một nam sinh nhỏ con giận dữ nói, hắn còn đâm lên bàn, bàn gỗ cứng rắn liền rắc một cái, bị nứt ra làm đôi, rơi về hai phía đối lập nhau, đủ thấy một đám vừa rồi có sức mạnh đến cỡ nào.

Nam sinh ngẩn người nhìn bàn tay mình, chỉ hơi đỏ nhẹ, ngoài ra không hề có một vết trầy xước nào. Sau đó hắn nhìn bàn gỗ dày hơn năm centimet

chông chơ nằm đó thì há hốc. Mọi người cũng trợn trừng mắt nhìn hấn, lúc này bọn họ còn thấy bàn gỗ nguyên vẹn rần chắc, còn định đem chặn cửa, nay thì hay rồi, một đám bễ luôn ra làm hai nửa!

- Là tôi làm sao? – Nam sinh vẫn chưa dám tin hỏi lại mọi người.

Vớ vẩn, ngoài cậu ra thì còn thằng nào vào đây? Cả đám nghiêng rống nhìn nam sinh như đang nhìn một kẻ tội đồ.

- Cái bàn đó rất cứng, tại sao cậu có thể đâm một cái là nứt bể? – Lúc này, một thanh âm trầm trầm vang lên từ phía sau đám đông. Mọi người nhận ra giọng nói này! – Lớp trưởng Liễu Dã? – Cả đám mừng rỡ.

- Là tôi, mọi người ồ cả chứ? – Liễu Dã gật đầu, lúc này hấn cùng Vân Vũ Hi đang họp cùng Hội học sinh thì bất ngờ một số người bị ngắt, sau khi tỉnh lại đều biến thành quái vật chỉ biết tấn công người. Liễu Dã dẫn Vân Vũ Hi cùng một hội viên còn lại của hội học sinh chạy về phía cổng thì thấy đám người của Doãn Mạt nên gia nhập tiến vào phòng thể chất này.

- Mình cũng không rõ, chỉ là cảm thấy cơ thể tràn đầy sức mạnh, bàn tay cũng không có cảm giác đau – Nam sinh thành thật nói.

Liễu Dã suy nghĩ rồi nói:

- Mặc kệ là nguyên nhân thế nào, hiện tại thêm một phần sức mạnh là thêm một cơ hội sống sót, các cậu có ai còn có khả năng kì lạ như La Đồng?

Lúc này một vài người trừ La Đồng và Doãn Mạt chậm rãi từ trong nhóm tách ra, trong đó có 2 nam 2 nữ. Nữ là Vân Vũ Hi, Lục Nhu cùng với hai nam sinh là Nhất Sinh, Nhị Võ, hai người này vốn là anh em cùng cha khác mẹ, trong lúc chạy trốn xác sống, trong bàn tay họ xuất hiện những nắm đất to, Lục Nhu kích phát được dị năng hệ thủy, còn Vân Vũ Hi lại có được năng lực hệ mộc. Nhưng bọn họ là sau khi mật thể mới có được dị năng, nên chỉ là sơ cấp, không thể dùng giết xác sống như Doãn Mạt được.

Doãn Mạt nhú mày, Lục Nhu cũng là dị năng giả? Xem ra sau này cần phải cẩn thận hơn, tốt nhất đời này cô ta nên an phận, nếu không cô cũng sẽ không nề tình mà giết chết cô ta. Bất cứ ai cũng không được phép đe dọa đến anh trai và gia đình cô!

- Cậu ta cũng phải đi ra chứ - Nữ sinh ban nãy chỉ trích Doãn Mạt lên tiếng.

Doãn Mạt không phản đối bước ra, dù sao cô cũng đã sử dụng dị năng để đối phó xác sống nên việc dấu giếm là không thể nào. Cô cũng muốn mọi người nhận định mình chỉ là một dị năng giả hệ thủy phổ thông, còn hệ lõi cùng không gian quá nghịch thiên nên giấu được đến đâu hay đến đấy.

- Tôi có thể điều khiển nước, cũng chỉ mới biết được khả năng này trước các cậu một lúc – Doãn Mạt qua loa giải thích, cô cũng không sợ cả đám người này vây công, cô còn nhiều con bài chưa lật.

Từng người xung quanh thay phiên nhau giới thiệu dị năng của mình, theo như lời dị năng tinh, dị năng giả thức tỉnh chia làm ba nhóm, nhóm đầu tiên thức tỉnh ngay khi mật thể diễn ra, là nhóm dị năng giả mạnh mẽ nhất, khả năng xuất hiện dị năng hiếm cùng dị năng biến dị cũng cao nhất, càng về sau thì năng lực khi thức tỉnh giảm dần. Đỉnh điểm là mười lăm năm sau mật thể, không còn dị năng giả tự thức tỉnh nữa, những dị năng mới xuất hiện đa phần được tiêm huyết thanh dị năng, hoặc là hậu nhân của những dị năng giả thế hệ trước. Vậy nên, đa phần cường giả tồn tại đến giai đoạn cuối mật thể là những người thức tỉnh dị năng trong ba nhóm đầu tiên.

- Tôi có lẽ thuộc tính lửa – Liễu Dã đưa bàn tay ra trước mặt mọi người, trên lòng bàn tay anh xuất hiện một đốm lửa rực cháy, chiếu sáng cả căn phòng, nhìn sức công phá cũng không hề nhỏ.

Liễu Dã là dị năng hệ hỏa? Thực lực cũng không sai biệt lắm, vừa thức tỉnh đã sở hữu dị năng có tính sát thương cao đối với xác sống, nếu không có gì bất ngờ, Liễu Dã nhất định trở thành một trong những cường giả của thế hệ dị năng giả thứ nhất.

- Vậy chúng ta đã có hi vọng sống sót rồi – Một nữ sinh không có dị năng dường như tìm được hi vọng sống.

Doãn Mạt cười lạnh, phàm là con người, không biết tự chiều cố bản thân, mà chỉ chăm chăm dựa vào người khác bảo hộ thì khó mà sống lâu được trong mật thể. Hiện tại mật thể chỉ mới diễn ra một đêm, con người phần lớn vẫn còn nhân tính, nhưng đến khi phần người dần nhạt đi theo thời gian, thì mọi luật lệ cũng sẽ mất tác dụng. Mật thể là thế giới mà cường giả vì tôn, nắm đảm ai mạnh người đó sẽ có quyền! Cô cũng không khuyên nhủ ai cả, mọi người có quyền lựa chọn cách mà họ sống, mà dù cô có khuyên thì chỉ bị xem là lắm mồm.

- Hiện tại trời còn chưa sáng, tình hình bên ngoài chúng ta không biết đã diễn biến tột tệt đến mức nào, mình nghĩ nên nghỉ ở đây một đêm. Đến sáng chúng ta lại tính tiếp, biết đâu sáng thì quân đội cùng chính phủ đã giải quyết xong – Lục Nhu lên tiếng.

Mọi người im lặng gật đầu, hiện tại ai nấy đều trong tình trạng hoảng sợ cực độ, chỉ mong tất cả chỉ là một cơn ác mộng, khi thức dậy họ vẫn còn chần ềm nệm ấm, mà không phải đối mặt với những quái vật này! Mọi người nhìn nhau một chốc rồi cũng chấp nhận ở lại qua đêm. Tổng Diêu nhú mày quan sát, tình hình hiện tại một sớm một chiều không thể giải quyết được, nhìn quanh phòng thể chất không hề có nhu yếu phẩm cần thiết duy trì sự sống, với tình hình ngoài kia đang loạn thế này, dù chính phủ có can thiệp cũng sẽ ưu tiên những đặc khu kinh tế hoặc đầu não của quốc gia trước, chứ không phải là một trường đại học đã rơi vào vòng vây của xác sống.

Doãn Mạt biết mọi chuyện chỉ thực sự mới bắt đầu, đợi người đến cứu chỉ làm mọi chuyện tệ hơn, nhưng mọi người đã thực sự cạn kiệt sức lực, dị năng giả điều khiển dị năng dựa trên tinh thần lực, tinh thần lực càng mạnh thì dị năng phóng ra càng mạnh và thời gian càng được kéo dài. Việc ngủ nghỉ hợp lý cũng rất có lợi trong tu luyện tinh thần lực nên cô không phản đối mọi người nghỉ ngơi.

Từng nhóm sinh viên phân công ra gác đêm, một số khác tranh thủ nghỉ ngơi. Doãn Mạt cùng Liễu Dã thuộc ca gác thứ hai, cô vừa đối ca với hai anh em dì năng giả hệ thổ.

- Lúc này mình thấy cậu dùng cũng là dị năng? - Liễu Dã thanh âm không lạnh không nóng hỏi.

- Ủ. Mình có thể điều khiển nước – Cô ngược nhìn gương mặt anh tuấn dưới ánh trăng của Liễu Dã, chậm rãi nói.

- Dị năng của cậu dường như mạnh hơn so với Lục Nhu không ít, nước cũng có hình dạng – Anh hỏi tiếp

Doãn Mạt suy nghĩ có nên nói cho Liễu Dã biết phương pháp tu luyện dị năng hay không, nhưng cũng không chắc anh ta có thành công hay không, dù sao trong mặt thể thì dị năng giả lên cấp chủ yếu dựa vào tính hạch của xác sống.

- Mình cũng vừa nhận ra khả năng này lúc đến trường, sớm hơn các cậu một chút, lúc này chạy trốn hỗn loạn nên cũng không rõ lắm, chỉ là tập suy nghĩ điều khiển nước thành hình dạng cố định mà thôi – Cô thật thật giả giả trả lời.

Liễu Dã không biết suy nghĩ gì mà im lặng không tiếp tục hỏi cô nữa, cho đến ca trực của Vân Vũ Hi và Lục Nhu. Lục Nhu cố gắng đến gần bắt chuyện với Doãn Mạt nhưng luôn bị cô khéo léo từ chối, còn Vân Vũ Hi dường như xem cô như người vô hình, ánh mắt vô cùng lạnh nhạt.

Doãn Mạt sau khi đối ca trực đã là hơn ba giờ sáng, cô ngồi cạnh Diệp Nhiên nhìn ánh sáng le lói của đèn pin dự phòng. Ngày mai cô sẽ trở về nhà, luôn tiện sẽ thanh lý xác sống quanh khu cô ở. Dù sao không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, xung quanh luôn có hàng trăm xác sống rình rập thì cũng không an toàn.

Trời hừng sáng ngày thứ hai, tiếng kêu cứu rên la bên ngoài dần im lặng, trong giai đoạn đầu mặt thể, xác sống vẫn còn sợ ánh sáng mặt trời nên chỉ hoạt động ở nơi râm mát, âm u. Sau khi chúng tiến hóa lên cấp một thì hành động cũng nhanh nhẹn hơn, không còn sợ ánh sáng và một số còn có thể sử dụng dị năng, chỉ là tỉ lệ xác sống đột biến sở hữu dị năng nhỏ hơn con người rất nhiều.

Đã qua hai ngày từ khi mặt thể giáng lâm.

Doãn Mạt nhìn ra bên ngoài từ khe cửa sổ, trong sân trường khắp nơi là xác người rời rạc, tứ chi cùng nội tạng lẫn máu rơi vãi khắp nơi, trên tường đầy vết máu thâm đen, ruột rơi vãi cả một đoạn dài, dường như được kéo đi từ một nơi nào khác. Cô nhú mồm, bao tử cuộn lên một trận, dù cô đã thấy tràng cảnh máu me như thế này rất nhiều lần trong mơ nhưng cũng không kìm nổi muốn nôn ói. Những người bên cạnh cô thì không được tốt như thế, trực tiếp ói ra mặt xanh mặt vàng, mặt mày tái mét tuyệt vọng.

- Tôi rời khỏi đây. Mọi người tự bảo trọng, tốt nhất nên tìm một căn cứ ở tỉnh lớn lánh nạn – Doãn Mạt xách ba lô lên, chuẩn bị cùng Diệp Nhiên rời khỏi nhà thể chất.

- Mạt Mạt, hiện tại bên ngoài rất nguy hiểm, cậu nên ở lại với bọn mình đợi cứu hộ đến – Lục Nhu lên tiếng, cô ta rất khó hiểu việc Doãn Mạt một mực muốn tách khỏi cả nhóm, không phải lúc này, càng đông người càng an toàn hơn hay sao?

- Không cần, tôi phải về nhà. Diệp Nhiên, cậu có muốn đi cùng tôi không? – Cô hỏi, cô tôn trọng quyết định của Diệp Nhiên, nếu cô ấy không muốn rời đi cùng cô thì cô cũng không ép buộc.

Diệp Nhiên nắm chặt tay cô, im lặng gật đầu khiến cô rất cảm động, quanh cô thực sự có nhiều người nguyện ý tin tưởng cô. Cô nắm tay Diệp Nhiên, định mở cửa thì bị một cánh tay trắng nõn chặn lại.

- Cô có thể đi, nhưng phải để ba lô ở lại. Tối hôm qua tôi thấy cô lấy thức ăn trong đó, chúng tôi đông người như vậy, nếu không có thức ăn, sớm muộn cũng chết đói – Thanh âm có chút đanh đá, Trình Tư tự cho là có lý nói.

- Tại sao tôi phải đưa thức ăn của mình cho cô? Muốn ăn thì tự đi mà tìm – Doãn Mạt nhú mồm.

- Cô... nói tóm lại, cô phải giao ba lô ra, nếu không thì cô không được đi. – Trình Tư ra hiệu cho một số nam sinh sau lưng cô ta, bọn họ liền nhao nhao phụ họa. Lục Nhu im lặng lui về phía sau Trình Tư, quan sát phản ứng của cô.

- Phải, Doãn Mạt, hai cậu muốn đi cũng phải chờ chúng tôi con đường sống.

- Doãn Mạt, chúng tôi đã hơn một ngày chưa được ăn gì, cậu không thể thấy chết không cứu.

- .....

- Doãn Mạt, nể tình cậu cứu chúng tôi, cậu có thể mang đi một phần mười thức ăn – Trình Tư xem chừng đã chiếm thế thượng phong, đồng ý nói.

Liễu Dã thấy sắp phát sinh xung đột liền đứng ra ngăn cản.

- Thức ăn là của Doãn Mạt, cậu ấy muốn làm thế nào là quyền của cậu ấy. Đợi nhiệt độ lên cao một chút, xác sống hạn chế hoạt động, chúng ta lại ra ngoài tìm ít thức ăn.

- Không được, có thức ăn của Doãn Mạt rồi thì tại sao chúng ta lại phải mạo hiểm ra bên ngoài? Tôi nghĩ nên ở yên tại đây đợi cứu viện, hôm qua Radio không phải đã nói, chính phủ đã phái quân đội đi trấn áp tình hình? – Trình Tư không đồng ý nói, cô ta là con gái một cán bộ cấp cao trong quân đội tỉnh

H, nên chỉ cần kiên trì một thời gian chờ cha cô ta đến cứu, việc gì phải mạo hiểm ra ngoài vì người khác?

Doãn Mạt liếc nhìn Trình Tư, cô biết rõ kế hoạch cướp ba lô của cô của đám người này. Giác quan của dị năng giả được cường hóa hơn người bình thường nhiều lần, nên từ đêm qua khi họ bàn bạc thì một chữ cũng không lọt khỏi tai cô. Doãn Mạt không tiếng động thu một số thứ cần thiết vào không gian, để lại hơn phân nửa thức ăn, cô cũng không nhần tâm đến mức nhìn bọn họ đói chết, dù sao cũng là bạn học cùng trường.

Liễu Dã thấy không thể ngăn được mọi người giành lấy ba lô của Doãn Mạt thì khó xử nhìn cô. Doãn Mạt lắc đầu, cười nói:

- Mình không trách cậu, nhà mình cũng không xa lắm, mình chỉ giữ lại hai cái bánh mì, cùng một chai nước suối, một hộp bánh quy. Còn lại cho các cậu. Liễu Dã, nếu như ba ngày tới vẫn chưa tiến triển tốt, thì hãy tìm người nhà và rời khỏi đây, đi tìm căn cứ lánh nạn. Mình thấy cậu có thể đến phía Nam, nơi đó dễ thủ khó công, địa hình thích hợp cho việc xây dựng căn cứ phòng thủ.

- Cậu cũng sẽ đi về phía Nam? – Anh hấp tấp hỏi. Liễu Dã rất lâu sau này đều cảm thấy rất hối hận vì quyết định này của bản thân. Đáng lý ra lúc đó anh nên bỏ mạng sống của đám người tham sống sợ chết, lấy oán báo ân này mới phải. Nếu anh lên tiếng đi cùng cô, cô phải anh cũng sẽ có được một phần trái tim cô?

Doãn Mạt lắc đầu

- Mình phải về nhà trước rồi tính tiếp, có lẽ nếu tình hình chuyển biến xấu mình sẽ đến đó.

Liễu Dã bất chợt giang tay ôm lấy Doãn Mạt, cái ôm rất nhanh, chỉ động lại chừng một giây, sau đó anh đẩy cô ra, ánh mắt ôn hòa:

- Hi vọng sẽ gặp lại cậu, mình thực sự rất muốn đi cùng với cậu, nhưng mọi người cần mình ở lại – Anh thở dài, là dị năng giả có năng lực công kích mạnh nhất nhóm, anh không thể bỏ rơi bọn họ mà rời khỏi, ít nhất phải rời trường rồi tính tiếp.

- Tôi đi cùng em...

Trong lúc Doãn Mạt định từ biệt thì một âm thanh lạnh nhạt vang lên, Tổng Diệu bước đến từ cuối phòng.

- Thầy Tổng? Thầy nên ở lại với bọn em, dù sao thầy cũng không có dị năng, đi lại bên ngoài rất nguy hiểm – Trình Tư nhẹ giọng khuyên nhủ, ánh mắt lấp lánh. Cô ta thích Tổng Diệu, mọi người đều biết nên cũng không bất ngờ khi cô ta không đồng ý anh rời khỏi.

- Việc của tôi không liên quan đến cô – Tổng Diệu lạnh nhạt nói, áp lực mạnh mẽ từ trong xương cốt tản ra khiến cô ta run rẩy không dám nói nữa chữ tiếp theo. Khí thế của một quân nhân quanh năm rèn luyện, tám máu địch nhân không phải là thứ mà một nữ sinh bình thường có thể chống lại.

Doãn Mạt vốn không muốn có thêm người lạ đến nhà mình nên định mở miệng từ chối, Tổng Diệu dường như biết điều cô định nói, anh ta lên tiếng trước, thanh âm vẫn lạnh nhạt không đoán ra cảm xúc:

- Tôi dù không có dị năng, nhưng cũng là đàn ông. Tôi sẽ hộ tống hai em đến nhà, sau đó sẽ không làm phiền nữa – Anh nói, trong mắt lóe sáng. Không làm phiền, nhưng dọn dẹp một căn nhà ở cạnh đó cũng không phải là không thể chứ?

Bạn đang đọc truyện *Vô Tận Chém Giết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Vô Sĩ

Doãn Mạt không còn lý do từ chối đành để Tổng Diệu đi cùng mình. Cô và Diệp Nhiên nhẹ nhàng mở cửa tránh đánh động xác sống đang du đãng gần đó, xác sống không thích ánh sáng mặt trời chứ không phải là chúng sợ ánh sáng. Nếu có con mồi gần đó thì xác sống cũng sẽ bất chấp mà xông đến.

- Suyt – Doãn Mạt ra hiệu Diệp Nhiên im lặng, hai người lần theo góc khuất phía vách tường phòng thể chất đi về xe deep quân dụng cô để sẵn.

Tổng Diệu vẫn âm thầm đi phía sau, ánh mắt lạnh nhạt không ai hiểu rõ cảm xúc. Phía xa, nơi bóng râm xác sống vẫn tụ tập tìm kiếm con mồi. Một vài bộ phận của nạn nhân còn đang bị xác sống tranh giành ngấu nghiến, chỉ mới hai ngày mà khung cảnh bên ngoài thật thê thảm không nỡ nhìn. Diệp Nhiên nắm chặt tay cô, khớp tay lạnh ngắt, cẩn thận từng bước đi theo phía sau Doãn Mạt.

Cô bước về phía xe Deep sau lùm cây trước cổng trường, gạt bỏ một số nhánh cây sau đó định leo vào ghế lái thì Tổng Diệu nhanh một bước ngồi vào, hần hắt cảm nhìn cô, ý bảo cô ngồi ghế lái phụ. Doãn Mạt không trả lời kéo tay Diệp Nhiên vào ghế sau, cô không muốn tách ra với Diệp Nhiên, hai người ngồi cạnh thì cô có thể dễ dàng chiếu cố cô ấy hơn. Tổng Diệu thấy hành động của cô cũng không nói gì, yên lặng khởi động xe, đi về phía cổng.

- Nhà em ở đâu?

Doãn Mạt chỉ đường anh về biệt thự của cô, Tổng Diệu gạt đầu sau đó rẽ ga chạy thẳng. Lúc Doãn Văn sửa chữa lại xe Deep có cố ý gắn thêm hệ thống giảm thanh cho động cơ xe, nên hiện tại dù xác sống có nhạy cảm với âm thanh thì cũng không chú ý lắm đến xe của nhóm Doãn Mạt, ngẫu nhiên

có một vài xác sống ở gần bị hấp dẫn bởi mùi nhân loại đều bị Doãn Mạt dùng roi nước đánh cho tan xác.

Doãn Mạt đến trước cổng biệt thự thì cảm thấy có gì đó không đúng lắm, xác sống xung quanh khu biệt thự dường như nhiều quá mức cho phép. Khu biệt thự này có khoảng mười căn biệt thự có người sinh sống, nếu 70% người bị biến thành xác sống thì tối đa chỉ có khoảng vài chục xác sống mới đúng, tại sao số lượng xác sống tập trung ở đây lại có thể đến hơn trăm con, chúng đang vật vờ bên ngoài cổng khu biệt thự, bên trong thì có khoảng sáu mươi đến bảy mươi xác sống du dương.

- Dị năng tinh, người có biết việc gì đang diễn ra? – Cô âm thầm hỏi dị năng tinh.

Dị năng tinh tỏa ra năng lượng bao trùm khu biệt thự, sau đó phản hồi tin tức cho Doãn Mạt:

- Tôi vừa mới điều tra, trong khu biệt thự này có hơn chục người còn sống, đang tập trung ở biệt thự của cô.

Doãn Mạt nhíu mày, không phải cô đã dặn dò Doãn Văn phải bật hệ thống phòng ngự biệt thự? Chẳng lẽ có việc gì đó xảy ra mà cô không biết?

Doãn Mạt đến trước biệt thự nhà cô thì phát hiện lượng xác sống tập trung ở đây còn cao hơn bên ngoài, mấy chục xác sống đang vật vờ quanh biệt thự, vây lấy nó như nê-mô, cũng may mắn là biệt thự có hệ thống phòng ngự tốt, nếu không thì người bên trong đã thành mồi cho xác sống.

Doãn Mạt ra hiệu cho Diệp Nhiên im lặng, sau đó cô mở cửa xe bước xuống, hai tay roi nước liền xuất hiện, cô liên tục tấn công xác sống. Đối với một dị năng giả cấp hai như cô thì các xác sống giai đoạn đầu mật thể thực sự không phải là đối thủ, chúng chậm chạp lao đến Doãn Mạt đều bị cô một phát quất vào đầu, não xác sống lập tức nổ tung hoặc bị chém thành hai nửa. Tổng Diệu cũng tìm một thanh sắt dài hai thước lao vào tấn công xác sống, mỗi một lần anh tấn công đều có một xác sống ngã xuống. Tổng Diệu không dùng dị năng nhưng số lượng xác sống chết trên tay anh tuyệt đối không thua kém cô là bao.

Chỉ trong vòng mười lăm phút, các xác sống quanh biệt thự của cô đều bị thanh lý sạch sẽ. Người bên trong biệt thự nghe thấy động tĩnh liền nhao nhao mở cửa sổ, lò đầu ra ngoài thì thấy một nữ sinh xinh đẹp, hai tay mang theo vũ khí như là roi đang chiến đấu với xác sống, gần đó là một thanh niên chừng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, chốc lát xung quanh biệt thự không có lấy một xác sống lại vắng.

Doãn Văn cùng ba mẹ Doãn thấy Doãn Mạt thì lập tức chạy xuống phía dưới mở cửa, xe deep tiến vào bên trong sân, Doãn Mạt bất ngờ khi thấy bên trong nhà cô có hơn hai chục người sống đang ngồi, có phụ nữ, có đàn ông, thậm chí còn có hai cụ già khoảng sáu bảy mươi tuổi cùng ba đứa trẻ, một đứa chừng tám tháng, hai đứa khoảng ba, bốn tuổi. Chúng đang được ba người phụ nữ ôm chặt lấy, về mặt nhìn Doãn Mạt mang theo sợ hãi cùng ý lại. Những người còn sống trong nhà chia làm hai bên vây lấy xe deep, ánh mắt nhìn cô tìm tòi.

- Đây là có chuyện gì? Tại sao có nhiều người đến vậy ở trong nhà chúng ta? – Cô khó chịu hỏi.

- Mạt Mạt, những người này là do ba cứu được. Bọn họ ngày hôm qua đứng trước cổng nhà chúng ta kêu gào cứu mạng. Ba sợ âm thanh sẽ hấp dẫn xác sống nên đành mở cửa cho họ vào – Doãn Văn giải thích, ba Doãn thì mặt mày xấu hổ nhìn cô. Những người này từ lúc đến nhà cô thì thấy thứ gì ăn được đều kêu gào đòi ăn. Những đứa trẻ không ngừng la ó khiến xác sống tập trung lại ngày càng đông, nếu không phải Doãn Mạt trở về đúng lúc, có lẽ xác sống quanh khu vực này đều bị hấp dẫn lại đây. Ông thật hối hận khi mở cửa cho những người này, hiện tại thì có đuổi cách nào thì họ cũng không chịu rời khỏi, cứ dính chặt lấy biệt thự như keo chó.

Doãn Mạt liếc nhìn đám người mặt dày trong nhà, không ít đàn ông trai tráng có sức chiến đấu, cô còn cảm nhận được dao động dị năng của vài dị năng giả. Hừ! Có thể giết xác sống kiếm ăn, nhưng lại không dám ra ngoài mà bám lấy nhà cô, bọn họ còn có liêm sỉ hay không đây?

- Được rồi, vào nhà thôi! – Doãn Mạt cũng không nổi trách ba Doãn, xem như đây là một bài học nhỏ, trong mặt thể, lòng thương hại không thể bỏ thì một cách bừa bãi. Đám người này cô sẽ tìm cách đuổi đi!

Doãn Mạt dẫn Diệp Nhiên đi vào bên trong, sắp xếp cho cô ấy nghỉ ngơi rồi bước vào phòng khách, mọi người đều đang tập trung ở đó đợi cô. Doãn Mạt ngồi trên ghế sofa cạnh mẹ Doãn, còn Doãn Văn ngồi bên cạnh ba Doãn. Đám người sống sót thì đứng ngồi lom ngòm trước mặt cô, thanh âm ồn ào cùng tiếng trẻ con khóc nháo khiến cô cực kỳ khó chịu.

- Các người khi nào thì rời khỏi nhà tôi? – Doãn Mạt vừa ngồi xuống thì lạnh nhạt nói.

Những người trong phòng nghe vậy thì mặt mày tái nhợt, bọn họ liên tục lắc đầu nói:

- Chúng tôi sẽ không đi đâu cả, bên ngoài có rất nhiều quái vật. Tôi thấy cô lúc này có thể giết xác sống, còn có một chiếc xe nhìn rất chắc chắn. Hẳn là có thể tìm thức ăn được, chúng tôi đã không còn chỗ nào để đi – Một phụ nữ ôm lấy đứa con đang khóc thút thít, đồng cảm nói. Cô ta cũng thật sự cảm thấy cùng đường vô được cộng rơm cứu mạng, chồng cô ta đã biến thành xác sống, cô ta khó khăn lắm mới tìm được một chỗ an toàn, có chết cũng không muốn ra ngoài nữa.

- Phải đấy! Cô có khả năng, cô phải bảo vệ chúng tôi. Chúng ta đều là đồng loại, bây giờ cần nhất là đoàn kết. Cô không thể đuổi chúng tôi – Một người đàn ông mặt xám như tro tàn bất chợt lên tiếng, hẳn khi nhìn thấy đám quái vật ngoài kia không ngừng tấn công người sống thì sợ như vỡ mặt, tay chân bủn rủn, tuyệt đối hẳn sẽ không bước ra khỏi cửa nữa, hẳn sẽ ở lại đợi cứu hộ. Chính phủ nhất định sẽ phái người đi dẹp loạn, hẳn chỉ cần đợi quân đội đến thôi.

Doãn Mạt cười lạnh, dựa vào đâu cô phải mạo hiểm nuôi đám người này? Nếu bọn họ còn có chút liêm sỉ, muốn tự lực cánh sinh, có lẽ cô còn thanh lý vài căn biệt thự quanh đây cho họ chôn dung thân. Nhưng hiện tại đám người này còn không xấu hổ muốn ăn không ở không tại nhà cô? Nằm mơ!

- Các người là cái gì của tôi? Tại sao tôi phải giúp các người? – Cô lạnh giọng.

Đám người xung quanh nghẹn họng nhìn cô, không phải là con gái sẽ dễ mềm lòng hơn hay sao? Tại sao cô gái thoát nhìn yếu đuối này lại khó nói chuyện đến vậy?

- Chúng tôi mặc kệ, chúng tôi sẽ không rời khỏi đây! – Đám người kiên quyết ngồi xuống phòng khách, tỏ thái độ có đánh chết cũng không đi.

Doãn Mạt tức giận đến mức cười lạnh không nói gì, bầu không khí trong phòng khách im lặng đến quỷ dị.

--- -----Ta chính là phân cách tuyến----- ---

Đế Tư vết thương đã khỏi hẳn, hẳn đang híp mắt nằm trong lòng Doãn Mạt, hưởng thụ cô vuốt ve. Hừ! chẳng qua là nhân loại này đã cứu hắn nên hắn sẽ ở lại một thời gian để chiếu cô vậy! Dù sao mặt thể nơi nào cũng rất nguy hiểm, nhân loại lại yếu đuối, tuyệt đối cần sự bảo vệ của hắn.

Tổng Diệu thì hứng thú nhìn phản ứng của cô, hẳn cũng vô cùng tò mò tại sao cô không hề giống như lẽ thường. Trong mặt thể thì con người nhỏ bé sẽ có xu hướng tụ tập lại gần nhau, tuyệt đối sẽ không như cô. Nhưng nhìn đám người ngồi trong phòng khách, hẳn cũng có cảm giác nếu là bản thân cũng sẽ không muốn dính líu đến dạng người này.

Đế Tư nhìn Tổng Diệu thì một đột nhiên cảm thấy cảnh giác, hẳn cực kì không thoải mái khi nhìn thấy người đàn ông này. Thế nên lại có cảnh tượng một con thú nhỏ đen nhánh trong lòng Doãn Mạt đứng dậy, nhẹ nhàng nhếch miệng đối với một thanh niên nào đó trong phòng.

Doãn Mạt lúc này mới chú ý đến Tổng Diệu vẫn đang im lặng ngồi bên trái đám người. Gương mặt điển trai lạnh nhạt, trên môi lúc nào cũng treo một nụ cười như có như không nhìn cô, bất chợt cô thấy lạnh sống lưng. Người này làm cô có cảm giác như mình đang bị tính kế, phải mau chóng đuổi hắn đi thôi!

- Thầy Tổng, em đã về đến nhà, có phải hay không thầy cũng trở lại bảo vệ các bạn? – Doãn Mạt nhắc nhở, trong lúc về nhà, Tổng Diệu đã giúp đỡ thanh lý xác sống không ít, cô cũng không có lý do trở mặt. Nhưng trong mặt thể, lòng người là khó lường nhất, ngoài người thân, cô cũng không nguyện ý tin tưởng ai khác.

- Sáng mai tôi sẽ rời khỏi – Tổng Diệu không lạnh không nóng nói, hẳn cảm thấy con sùng vật nhỏ của Doãn Mạt nhìn hắn vô cùng địch ý? Đây là vì sao?

Tổng Diệu cùng Đế Tư lúc này không thể nào ngờ được, người đàn ông đối diện này chính là tình địch lớn nhất cuộc đời của mình. Con đường truy thê giữa mặt thể, không những phải đề phòng xác sống mà còn phải đề phòng tên này lặng lẽ đem Doãn Mạt cuốn mất!

Doãn Mạt thấy hắn không định ở lại lâu dài thì cũng không nói thêm gì nữa. Tới nay cô sẽ thu hết vật tư dưới tầng hầm vào không gian, tùy thời sẽ dẫn theo ba mẹ, anh trai và Diệp Nhiên rời khỏi đây. Đám người này muốn thì cô tặng họ căn biệt thự, không có thức ăn, liệu bọn họ có còn ở mãi được không? Dù sao căn biệt thự này cũng không thể chống đỡ nổi bao lâu, xác sống sẽ nhanh chóng tiến hóa, bước vào cấp một, chúng sẽ có thể dễ dàng công phá phòng ngự biệt thự, đó là chưa kể sẽ có xác sống thức tỉnh dị năng hệ lực lượng và hệ tốc độ, căn biệt thự này tối đa chỉ có thể cầm cự hai tháng. Doãn Mạt đang tính toán đến việc đi tìm căn cứ tạm trú.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tận Chém Giết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Quân Nhân

Đêm hôm đó Doãn Mạt theo kế hoạch lên xuống tầng hầm thu hết thức ăn cùng vật tư vào không gian, sau đó bàn bạc kế hoạch rời khỏi biệt thự cùng với gia đình. Ba Doãn cùng mẹ Doãn cực kỳ ủng hộ con gái, bọn họ không có dị năng nên có làm gì cũng là gánh nặng của hai đứa con. Biết được năng lực cường đại của con trai cùng con gái, ba mẹ Doãn càng an tâm hơn, thôi thì đến đâu cũng vậy, chỉ cần cả nhà ở cạnh nhau thì đâu cũng là nơi an toàn. Ba mẹ Doãn kì thực không muốn ở cạnh đám người ồn ào ngoài kia thêm nữa. Cứu bọn họ chỉ là một phút mềm lòng, không ngờ lại gây thêm nguy hiểm cho con trai cùng con gái, dù họ có lòng thương người, nhưng trong lòng ba mẹ Doãn, thì an toàn của hai đứa con mình luôn là quan trọng hơn tất cả.

Mọi người quyết định giữ lại bên ngoài lượng thức ăn đủ cho cả gia đình ăn trong hai tuần. Hai tuần sau cô sẽ tìm căn cứ để di chuyển, dị năng tinh nói, tốc độ biến dị của xác sống dường như nhanh hơn một chút so với kiếp trước nên Doãn Mạt không thể chần chừ nữa. Sau khi dị năng của cô đột phá cấp ba thì sẽ lập tức rời khỏi.

Sáng hôm sau trong tiếng la ó của trẻ con, Doãn Mạt không tình nguyện thức dậy, đêm trước đó cô có cảm giác dị năng của mình lại tiến bộ thêm một chút, nên đã tu luyện đến hơn nửa đêm nên lúc này cực kì buồn ngủ.

Doãn Mạt vệ sinh cá nhân xong thì rời khỏi phòng, hiện tại nguồn nước vẫn chưa ô nhiễm nên còn có thể sử dụng được, khoảng một hai tháng sau thì nước đều chứa vi rus xác sống, nếu không có sức đề kháng mạnh mẽ, uống vào sẽ trở thành xác sống lập tức.

Cô thấy trăng cảnh trong nhà bếp thì con tức giận đặt đến đỉnh điểm, chỉ thấy mẹ Doãn đang chuẩn bị thức ăn cho gia đình cô thì bị một đám phụ nữ giành lấy, miệng không ngừng kêu gào đòi ăn, kèm theo đó là âm thanh trẻ con khóc nháo. Đám đàn ông chỉ biết đứng nhìn chằm chằm, chỉ đợi thời cơ lao vào cướp bóc.

Doãn Mạt tức đến nổi phôi, cái đám người cực phẩm này! Hôm qua không phải cô đã cho bọn họ một phần thức ăn rồi? Hôm nay còn mặc dày đến làm phiền mẹ cô?

- Bà Doãn, bà không thể ít ki đến vậy, con trai tôi hai hôm nay chưa được uống một ly sữa, ăn một bữa no. Mà gia đình bà có thể ăn sáng một cách thịnh soạn đến vậy? Bà có còn nhân tính nữa không? – Người phụ nữ ẵm đứa con ba tuổi của mình kêu lớn, con trai bà ta hôm qua chỉ ăn được một miếng bánh mì, cùng một ngụm nước. Nó đang khóc lóc đòi uống sữa, cô ta chăm chăm nhìn ly sữa bỏ trên bàn mà mẹ Doãn chuẩn bị cho Doãn Mạt một cách thêm thuồng. Những người bên ngoài cũng có cùng suy nghĩ như cô ta, gia đình Doãn Mạt nên chia sẻ thức ăn cho bọn họ, dù sao thì cả nhà cô cũng không thể ăn hết đồng thức ăn này.

Mẹ Doãn tức giận không nói nên lời, bà run run chỉ vào đám người vô si trước mặt. Hôm qua để tránh bọn họ làm phiền gia đình bà, Doãn Mạt đã chia cho họ một phần thức ăn đủ để bọn họ dùng trong hơn một tuần. Vậy mà hôm nay họ còn kéo đến đòi ăn?

- Bà Doãn, thức ăn cũng cần phải dự trữ, chúng ta là đồng loại, nên giúp đỡ nhau vượt qua khó khăn. Chúng tôi cũng hết cách mới dựa vào gia đình bà giúp đỡ. Gia đình tôi ở thủ đô cũng có chút tiếng tăm, nếu có thể sống sót, tôi nhất định sẽ đền bù cho gia đình bà số tiền lớn – Người đàn ông có vẻ béo mập lấy lòng nói. Ánh mắt hân hỉ, lộ ra tính toán, trên tay còn cầm một cái túi nặng trĩu, bên trong cũng không ít đồ dùng.

Ba Doãn cùng Doãn Văn cũng hết sức tức giận ngăn cản, nhưng bọn họ sức yếu, dị năng của Doãn Văn lại mới đạt cấp một, anh cũng không thể dùng nó đối phó với con người nên nhất thời bị đám người này chèn ép.

Doãn Mạt nhìn quanh không thấy bóng dáng của Tống Diệu, có lẽ hẳn đã rời khỏi từ sớm. Cô bước chậm từ trên lầu xuống, thanh âm cộc cộc thu hút chú ý của đám người đang ồn ào trong nhà bếp. Thanh âm cãi vả nhất thời im lặng, mọi người đều chú ý đến cô, đám người này có vẻ sợ Doãn Mạt hơn ba mẹ Doãn, dù sao cô cũng có thực lực mạnh mẽ, lại vô cùng lạnh nhạt khó nói chuyện.

- Sáng sớm các người đã ồn ào, là đang muốn kéo xác sống đến ăn thịt? Ngại mạng mình quá dài hay là muốn mau chóng đầu thai? Nếu chán sống, tôi cũng không keo kiệt, tiền các người một đoạn đến cứu tuyền. – Doãn Mạt vừa nói, trong tay ngưng tụ ra hai thanh đao bằng nước, đứng nhìn bên ngoài hai thanh đao này trong suốt mà nghĩ nó không có sức sát thương. Hôm qua không biết bao nhiêu xác sống bị chẻ đầu dưới đao.

Đám người nghe cô dọa thì nhất thời im lặng nhìn nhau sợ hãi, bọn họ tuyệt đối không nghi ngờ lời cô nói. Hôm qua cô không chần chừ một giây bỏ đầu xác sống, cảnh tượng đó khiến bọn họ bị sợ hãi thật lâu. Cô gái này quá đáng sợ!

Doãn Mạt thấy bọn họ run rẩy thì không nói gì bước xuống, cô đưa tay lấy cốc sữa một hơi uống sạch. Sau khi tạm thời no bụng, cô bước ra ngoài nhìn xem xe deep, không để ý đến đám người đang co ro trong nhà. Cô còn rất nhiều thứ phải chuẩn bị.

Đế Tư vẫn luôn ở cạnh Doãn Mạt, lúc này hẳn đã lớn thêm được một chút, nhìn bên ngoài cứ như một con thú nhỏ bình thường, chỉ là màu lông đen nhánh cùng móng vuốt sắc bén hơn rất nhiều. Doãn Văn đi theo cô ra ngoài, anh cũng muốn gia cố lại xe deep một chút, đồng thời xem tình hình bên ngoài thế nào.

Lúc Doãn Mạt và Doãn Văn đang sửa chữa xe Deep thì bị âm thanh ồn ào thu hút chú ý, đám người vốn mấy hôm nay sợ hãi không dám lộ đầu khỏi cửa chính đang tụ tập trước cổng, bàn tán chỉ trở ngại đó, âm thanh nghe chừng rất kích động.

Cô nhìn Doãn Văn, hai anh em ăn ý bước ra bên ngoài xem tình hình, chỉ thấy căn biệt thự cách nhà cô chừng năm mươi mét, có một đám người khoảng hai mươi người đang đứng, họ mặc trang phục quân nhân, vũ trang hạng nặng đầy đủ, vóc người ai nấy đều cao ngất, mỗi người bước xuống từ một xe quân dụng chắc chắn, phía trên xe quân dụng đều có gắn một khẩu súng tự động, băng đạn thật dài bên dưới. Xe quân dụng nhìn từ xa có nhiều vết đỏ, chứng tỏ đã giết không ít xác sống lúc đến đây. Doãn Mạt là dị năng giả nên giác quan cũng được cường hóa, cô có thể nhìn thấy Tống Diệu trong đám quân nhân bên kia, anh vô cùng nổi bật, ngoại trừ gương mặt như tượng tạc, thì khí chất cũng hoàn toàn thay đổi. Lúc ở trường, anh ta dù có lạnh lùng, nhưng cũng không mang loại sát phạt như hiện tại. Doãn Mạt cảm thấy có gì đó không đúng lắm, nhưng cô cũng lười chú ý, cô ôm lấy Đế Tư đang quân dưới chân mình xoay người bước vào bên trong.

Tống Diệu liếc thấy Doãn Mạt thì khóe miệng kéo ra một nụ cười nhàn nhạt, nhưng nhìn thấy con vật cô đang ôm thì một trận khó chịu lại dâng lên. Anh buộc bản thân không để ý cảm giác kì lạ trong lòng, nói với đồng đội:

- Các cậu làm sao đến đây được? trên đường tình hình thế nào?

Một quân nhân cao hơn một thước tám, vóc người vạm vỡ bước ra, hẳn là Hạ Sinh, đội trưởng đội Phi Ưng, một nhánh quân đội đặc chủng của đất nước.

- Đội trưởng, ba ngày trước, trong lúc thi hành nhiệm vụ, một vài đội viên đột nhiên ngắt đi. Sau đó...sau đó chúng tôi mở đường máu thoát thân, hiện tại cũng chỉ còn lại bấy nhiêu người – Hân chậm rãi nói, kể lại quá trình cả đội chém giết để chạy đến đây hội họp cùng Tống Diệu.

Thanh âm trầm trầm, nhưng người nghe có thể tưởng tượng được bọn họ đã trải qua nguy hiểm đến mức nào.

- Còn sống là tốt rồi! – Tống Diệu vỗ vai hân. Đội Phi Ưng vốn có bốn nhánh nhỏ, tổng hơn tám mươi người, nhưng hiện tại chỉ có hai mươi hai người còn sống sót chạy đến đây đủ thấy bên ngoài nguy hiểm đến thế nào.

- Tất cả đều do đám người lòng lang dạ sói đó – Hạ Sinh tức giận nghiêng răng kèn kẹt.

Thì ra vốn bọn họ còn sống được sáu mươi hai người, trên đường đến đây thì họ gặp được một nhóm người sống sót, tất cả đều là dân thường. Xuất phát từ tinh thần của quân nhân, bọn họ liền bảo hộ đám người này đến đây. Nhưng không ngờ ngày hôm qua, bọn họ gặp một cuộc tấn công quy mô lớn của xác sống, mà nguyên nhân là do một phụ nữ quá sợ hãi mà la lên khi bị xác sống đến gần, xác sống nhạy cảm với âm thanh, mà bọn họ lại đang vượt qua trung tâm thành phố, có hơn ngàn xác sống đang vật vờ. Xác sống nghe được âm thanh người thì lập tức lao đến như thủy triều, bọn họ chỉ có hơn sáu mươi người, làm sao có thể chống lại hơn ngàn xác sống vậy công. Hạ Sinh trơ mắt nhìn đồng đội của mình bị xác sống lần lượt giết chết, thanh âm kêu rên khắp một góc trời. Lúc này một vài người quá sợ hãi còn đẩy đồng đội hẳn ra làm lá chắn, quân nhân tinh thần anh dũng thiện chiến, không ngại hi sinh, nhưng bọn họ không ngờ bị những người mình cứu đẩy vào miệng xác sống. Một số còn không tin được vào mắt mình, chết vì năng lực không đủ họ không hồi hận, nhưng chết vì bị đồng loại phản bội, họ thực không cam tâm.

Hạ Sinh vừa kể vừa nghiêng răng, đó là lý do tại sao bọn họ có hơn hai mươi người nhưng mỗi người lại có thể lái một chiếc xe quân dụng. Thực ra ban đầu trốn đi chính là một xe ba đèn bốn đồng đội cùng ngồi... Chỉ là...

Tổng Diệu hít một hơi sâu, ngăn cản cơn tức giận muốn trào ra, cũng may là Hạ Sinh đã bỏ lại đám người đó dẫn đồng đội còn lại chạy thoát, nếu không anh cũng sẽ đại khai sát giới tại đây! Bọn họ là quân nhân, nhưng cũng là người, bọn họ không có nghĩa vụ phải làm đệm thịt cho những kẻ mất nhân tính đó.

- Anh quân nhân, anh quân nhân. Có phải chính phủ phái các anh đến cứu chúng tôi? Chúng tôi ở đây, mau đến cứu chúng tôi với – Thanh âm từ phía đối diện thu hút sự chú ý của Hạ Sinh cùng đồng đội. Anh xoay người thì thấy một đám người còn sống đang ra sức kêu gọi, vài căn biệt thự bên cạnh cũng có người may mắn sống sót đang trốn, nghe thấy âm thanh thì cũng gọi với ra cầu cứu.

Hạ Sinh sau khi nhìn thấy đám người này ăn mặc sạch sẽ, hơi thiếu sức sống một tí thì cũng đoán được bọn họ từ sau khi mặt thể cũng chỉ chui rúc trong nhà, cứu những người này chính là mang theo một thanh kiếm đặt trên cổ, lúc nào cũng phải chuẩn bị tinh thần bị họ đẩy ra làm thế thân.

Thấy Hạ Sinh không chú ý, cũng không có ý định cứu viện thì những người sống sót bao gồm người trong biệt thự của Doãn Mạt gấp gáp hẳn. Không phải quân nhân phải phục vụ cho người dân hay sao? Lập tức có tiếng chửi rủa hướng đám người của Tổng Diệu.

- Con mẹ nó, các người không phải quân nhân hay sao? Làm sao có thể bỏ mặt chúng tôi? Các người phải cứu chúng tôi – Một người đàn ông, có vẻ là dị năng hệ lực lượng, hẳn đám thùm thụp vào công khiến công rào chắn chắn run lên bần bật.

- Quân nhân cái chó má gì, chỉ là một đám ăn cây táo rào cây sung, chỉ biết lo cho bản thân. Mẹ nó, các người sẽ không được chết tốt

...

Hàng loạt âm thanh khó nghe liên tục vang lên, Hạ Sinh vẫn lạnh nhạt, Tổng Diệu ban đầu cũng có ý định cứu người, nhưng sau khi nghe những chuyện phát sinh với đồng đội của mình thì cũng không phản đối việc Hạ Sinh khoanh tay đứng nhìn. Thậm chí anh còn có hơi nổi lên sát ý với đám người này! Quân nhân bọn họ tuyệt không phải là đệm lưng! Họ cũng muốn sống!

- Tất cả đều là dị năng giả? – Tổng Diệu hơi bất ngờ khi Hạ Sinh nói hai mươi hai đồng đội đều thức tỉnh dị năng.

Hạ sinh gật đầu:

- Những đồng đội bình thường đều không qua khỏi.

Tổng Diệu không hỏi tiếp, mặt thể vừa mới đến mà hẳn đã mất đi hơn sáu mươi anh em giàu sinh ra tử. Bọn họ đều được huấn luyện, tuyệt đối trong tình trạng bình thường sẽ không tổn thất nhiều người đến vậy. Tổng Diệu không hề nghi ngờ lời Hạ Sinh, hẳn có thể tưởng tượng bọn họ đã hi vọng, tin tưởng nhân phẩm con người đến mức nào. Quân nhân có thể hi sinh tính mạng vì nhân dân, nhưng bọn họ không muốn bị phản bội mà chết!

Tổng Diệu không che giấu dị năng, một áp lực tinh thần nặng nề đè ép xuống đám người đang không ngừng mắng mỏ khiến họ hít thở không thông, một số dị năng giả còn vô pháp khống chế dị năng của mình!

Doãn Mạt đang ở trong phòng tu luyện thì đột nhiên mở mắt, cô có thể cảm nhận được một tinh thần lực khổng lồ đang bao trùm cả khu biệt thự, áp lực nó mang đến khiến một dị năng giả song hệ cấp hai như cô cũng cảm thấy khó chịu. Doãn Mạt lập tức sử dụng tinh thần lực bảo vệ ba mẹ, anh trai cùng Diệp Nhiên. Còn Đế Tư, theo dị năng tinh thì nó hiện tại đã tương đương với dị năng giả cấp ba (-_-) Nên nếu xét thực lực, cô còn không bằng một con chó thì còn bảo vệ gì nữa?

- Dị năng tinh? – Cô sử dụng tinh thần liên hệ dị năng tinh.

Một âm thanh trong trẻo phát ra trong đầu cô:

- Xung quanh có rất nhiều tinh thần lực cường đại, chứng tỏ có hơn hai mươi dị năng giả rất mạnh đang ở đây. Trong đó có một dị năng giả hệ tinh thần ít nhất cấp hai – Dị năng tinh cũng rất bất ngờ trước thông tin nó thu nhận được. Đoàn đội này cũng quá khủng bố đi. Hơn hai mươi dị năng giả tụ tập, chính là một tổ hợp cực kì lớn mạnh.

Doãn Mạt chợt suy nghĩ đến nhóm quân nhân vừa đến, bọn họ có liên hệ với Tổng Diệu? Người này thực ra có thân phận thế nào? Dị năng giả hệ tinh thần cấp hai kia không lẽ cũng trong nhóm bọn họ? Mặt thể mới đến vài ngày mà đã có thực lực tương đương với người đã tu luyện từ lâu như cô thì đủ

biết tinh thần lực của người này mạnh đến mức nào.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tận Chém Giết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Căn Cứ Thanh Long – Xác Sống Tinh Thần Cấp Ba

Ngày thứ hai mươi sau khi mất thể giáng lâm.

Doãn Mạt hai ngày trước đã đột phá dị năng cấp ba, hiện tại cô đã có thể sử dụng lõi bạo trên diện rộng. Mỗi lần có thể diệt được hơn chục xác sống, Doãn Văn cũng đã tiến vào cấp hai hệ mộc, trên tay anh xuất hiện những dây leo rắn chắc tua tủa gai nhọn, tùy thời có thể giết xác sống không còn manh giáp.

Những căn biệt thự xung quanh đó đều được đám người Tổng Diệu thanh lý sạch sẽ, nên có thể nói trong khu biệt thự của cô hoàn toàn không thấy bóng dáng xác sống, cực kì an toàn. Nhưng cô lại có một cảm giác bất an, dường như có chuyện gì đó sắp xảy ra! Có thể là chuyện gì đây? Cô thử liên hệ với dị năng tinh thì nó cũng có cảm giác kì lạ, nhưng vì cô hiện tại cấp bậc quá yếu, không có khả năng kích hoạt được toàn bộ năng lượng của dị năng tinh nên nó cũng không cách nào mở rộng tinh thần lực mà điều tra xa hơn khu biệt thự. Những ngày gần đây thỉnh thoảng sẽ có người bên ngoài chạy trốn đến khu biệt thự, đồng thời cũng có người trong biệt thự mất tích, có thể bọn họ tìm được chỗ trú ẩn mới nên rời khỏi. Doãn Mạt cũng không để tâm lắm những người này đi đâu, bọn họ không đến làm phiền cô là được.

Vài ngày nữa sẽ đến lượt nhóm dị năng giả thứ hai thức tỉnh, nhóm dị năng giả này sẽ có những dị năng giả biến dị từ nhóm dị năng giả thứ nhất. Ví dụ dị năng giả hệ thổ có thể có khả năng sa hóa, tức có thể điều khiển cả đất và cát, hoặc dị năng giả hệ không gian tấn công có thể điều khiển không khí. Những dị năng giả này đều trở thành cường giả uy chấn một phương, cô nhất định phải tìm cách để hệ thủy của mình biến dị, có thể trở thành hệ sương hoặc hệ băng là tốt nhất!

Muốn dị năng biến dị thì chỉ có thể giết xác sống lấy tinh hạch, sau đó sử dụng năng lượng tinh hạch nâng cấp, nếu ngẫu nhiên có thể tìm được tinh hạch xác sống biến dị thì có thể khiến dị năng bản thân theo đó biến dị. Một trò đùa của thượng đế là trong suốt mất thể, thì chỉ có thời gian trước giai đoạn tiến hóa lần thứ hai này dị năng giả có thể đạt được dị năng mới, sau đột tiến hóa này, thì tinh hạch xác sống chỉ còn có khả năng tăng cấp, hơn nữa còn cực kì chậm. Doãn Mạt phải tranh thủ thời gian này để nâng thực lực lên cao nhất.

Mỗi đêm Doãn Mạt đều ra khỏi biệt thự săn giết xác sống cùng với Đế Tư, nói đến con thú nhỏ như sói con này, nó là thứ khiến cô cảm thấy bất ngờ đến kinh sợ nhiều nhất. Một lần cô săn giết một xác sống hệ hỏa cấp hai đỉnh, cô vì sơ suất suýt chút táng thân trong ngọn lửa của nó thì Đế Tư đột nhiên biến hóa thành một con sói to lớn gấp chục lần loài sói bình thường, thân nó đủ cho hai người nằm thoải mái, lông đen nhánh, ở cổ có một lớp lông tơ mềm mượt phồng ra như bờm sư tử, khuôn mặt mang theo đặc trưng của loài sói Bắc Mỹ hung tợn, móng vuốt sắc bén, chỉ cần nó cào một đường thì đã khiến xác sống hệ hỏa kia bị xé làm hai mảnh, từ trên bốn chân to lớn, một đoàn hỏa diễm từ sắc không ngừng chập chờn, khiến nó uy vũ như một mãnh thú thượng cổ, bá khí mười phần.

Hắn liếc nhìn cô rồi cất giọng ồm ồm:

- Nhân loại! Ta là vua thú biến dị - Đế Tư - Nói xong nó kiêu ngạo một lần giẫm đạp chết một loạt xác sống biến dị quanh đó không thương tiếc.

Doãn Mạt chỉ còn trơ mắt há hốc mồm nhìn Đế Tư lăn lộn đám xác sống đáng thương, những xác sống biến dị cấp thấp không chịu nổi từ diễm hỏa của hắn thì trực tiếp tan thành tro bụi, chỉ để lại tinh hạch lấp lánh đủ màu sắc, cô chỉ việc đi theo sau hắn nhặt tinh hạch! - Doãn Mạt - nhân viên thu nhặt bất mẫn cho biết!

Sau khi săn giết hầu hết xác sống khu vực lân cận, dị năng của cô trước khi mất thể tiến hóa lần hai cũng đã chạm đến ngưỡng cấp bốn. Điều này khiến dị năng tinh như không tin vào mắt mình, nó vô cùng cảm thán thế sự vô thường, kiếp trước thì đến ba bốn năm sau mất thể mới xuất hiện cường giả cấp bốn. Mà hiện tại chỉ hơn một tháng, Doãn Mạt đã tiến vào cấp bốn sơ cấp. Không gian tùy thân theo việc cô thăng cấp cũng ngày càng mở rộng hơn, hiện trong không gian của cô cứ như một thế giới thu nhỏ vậy, có cây cối, sông ngòi, ở một góc không gian còn một nhà kho khổng lồ chứa một lượng lớn thực phẩm dự trữ cùng vật tư. Những động vật cô nuôi nhốt cũng phát triển khá tốt, điều đặc biệt của không gian này là những vật sống sau khi đưa vào sẽ tiếp tục sống như bên ngoài, còn những vật bất động sẽ giữ nguyên trạng thái lúc chúng mới được đưa vào không gian. Phát hiện này khiến cô vui mừng không ngủ được suốt mấy ngày liền, cô cảm giác được mất thể bản thân chính là người may mắn, nhưng không vì thế mà cô xao nhãng việc luyện tập thăng cấp, hoài bích có tội, không gian của cô không phải gắn kết với linh hồn, mà nó là không gian độc lập của dị năng tinh trong thức hải của cô. Nếu như bị dị năng giả hệ tinh thần cường đại phá vỡ tinh thần lực, cô sẽ mất khả năng giữ được dị năng tinh và không gian. Lúc đó thì cái chết là điều khó tránh khỏi.

Những ngày này Tổng Diệu vẫn ở đối diện biệt thự của cô cùng đội ngũ dị năng giả của hắn, dường như những người này rất kính trọng hắn. Không phải cô chưa từng nghĩ sẽ hợp tác cùng những người này đi về căn cứ, nhưng cô chưa hoàn toàn tin tưởng được con người sau mất thể, nhất là đối với những chuyện đã xảy ra càng khiến cô phản cảm hơn với nhân loại.

Dị năng của Doãn Mạt biến dị thành hệ băng, điều này khiến quanh cô luôn có một cỗ khí lạnh vờn quanh, càng tăng thêm phần âm lãnh khiến đám người sống thêm hạn chế trên chọc cô, bọn họ thà xin thức ăn của đám quân nhân, mặc dù những người kia cũng không có thái độ tốt đẹp gì nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ để lại một phần thức ăn trong những căn biệt thự đã thanh lý cho bọn họ. Nên việc thường thấy ở khu biệt thự là hơn hai mươi quân nhân

mỗi sáng sẽ đi quanh biệt thự thanh lý xác sống, phía sau đám người bình thường leo đèo theo thu nhặt thức ăn bọn họ để lại.

Một tháng mười ngày sau mặt thể,

Thức ăn ngày một khan hiếm, những người sống sót ngày càng tuyệt vọng, bọn họ đã đợi hơn một tháng vẫn chưa thấy tin tức tốt từ phía chính phủ. Nước đã không thể sử dụng, không khí hoàn toàn ô nhiễm nghiêm trọng, năm ngày trước một người thanh niên vì quá khát đã lao đầu xuống dòng sông nhỏ quanh biệt thự uống nước, sau đó liền biến thành xác sống dọa mọi người một phen sợ mất mật. Từ đó đám người sống ngày càng không dám đi đâu xa quá khu biệt thự mà chỉ chui rúc trong nhà. Mặt thể đã qua một thời gian, những dị năng giả thức tỉnh đầu tiên cũng dần dần không chế được dị năng của mình. Một vài dị năng giả có thực lực đã tụ tập lại thành nhóm rời khỏi khu biệt thự đi về phía các căn cứ sống sót tìm thức ăn, còn ở lại chỉ có ba nhóm là gia đình Doãn Mạt, nhóm người Tổng Diệu, những dị năng giả cấp thấp không có gan giết xác sống và người bình thường tụ thành một nhóm.

Lần dị biến thứ hai sau mặt thể cuối cùng cũng diễn ra, ngày hôm đó, xác sống bạo động hơn bình thường, tiếng kêu rên vang vọng không gian khiến nhân loại đang ẩn nấp đều run rẩy sợ hãi. Bầu trời tối đen thành một mảng, từ trên trời, những tia ánh sáng đỏ giăng khắp nơi, xác sống đều ngửa đầu lên đón lấy những ánh sáng đỏ này, còn nhân loại tuyệt không dám ra ngoài.

Doãn Mạt nhìn từ cửa sổ, trong lòng thầm tính toán. Dị tượng kéo dài một ngày một đêm, sau đó sẽ là khoảng thời gian xác sống yên lặng thích nghi với năng lực mới, khoảng thời gian này kéo dài khoảng ba đến bốn ngày, sau đó xác sống sẽ tiến hóa, hoàn toàn là xác sống từ cấp một trở lên, dị năng cũng mạnh mẽ hơn, xuất hiện xác sống hệ tinh thần thao túng những xác sống cấp thấp khác thành thi triều. Với thực lực hiện tại của cô thì những thi triều cỡ nhỏ này cô có thể đối phó được, nhưng để an toàn thì cô vẫn sẽ chọn sau khi dị tượng lập tức rồi đi.

Doãn Mạt thông báo cho ba mẹ Doãn, Doãn Văn cùng Diệp Nhiên chuẩn bị sau khi những ánh sáng đỏ này tiêu thất sẽ lập tức rời đi. Mọi người đều không phản đối, bọn họ những ngày này đều bị đám người xung quanh làm phiền đến mức ban đêm mới dám ra khỏi nhà. Diệp Nhiên tuy không có dị năng nhưng cô lại không hề sợ hãi xác sống, luôn đi bên cạnh bảo hộ ba mẹ Doãn cùng với Doãn Văn. Cô đưa cho Diệp Nhiên và ba mẹ Doãn mỗi người một cây súng lục cùng một con dao găm sắt bén, độ dài khoảng một thước để phòng thân, cô còn không quên dặn dò chỉ những trường hợp bất khả kháng mới sử dụng súng, bởi xác sống cực kì nhạy cảm với âm thanh, nên dao mới là lựa chọn tốt nhất.

Sáng ngày hôm sau, bầu trời khôi phục màu trong xanh, nếu xung quanh thỉnh thoảng không có tiếng rống của xác sống thì mọi người còn tưởng mặt thể chỉ là một giấc mơ.

Nhóm người Doãn Mạt ra khỏi cửa thì thấy Tổng Diệu đứng trước cổng nhà cô, hần thấy cô thì mỉm cười khiến Đế Tư trong lòng cô lại gặm gù một cái. Một người một thú nhìn nhau khiến bầu không khí cực kì quý dị!

- Thầy Tổng? Thầy có việc gì à? – Cô không xa không gần hỏi.

Tổng Diệu cười cười ả ý trả lời

- Mạt Mạt, gọi tôi là Tổng Diệu hoặc Diệu, tôi không phải là giáo viên của em

Doãn Mạt không trả lời, cô cảm thấy lời nói của hắn có chút mờ ám, nhưng cũng lười không muốn suy đoán. Tổng Diệu thấy vậy cũng không tức giận, gương mặt như tượng tạc mang theo ý cười như có như không:

- Chúng tôi định đi về phía căn cứ Thanh Long ở phía Đông. Tôi nhận được thông tin hiện tại đã có bốn căn cứ lớn được thành lập Đông Thanh Long, Tây Chu Tước, Bắc Bạch Hồ, Nam Huyền Vũ. Trong đó căn cứ Bạch hồ ở cách chúng ta xa nhất, gần nhất là căn cứ Thanh Long ở phía đông, khoảng hai mươi ngày đi đường. Chúng tôi sẽ khởi hành ngay bây giờ, cô có muốn đồng hành không?

Doãn Mạt suy nghĩ trong chốc lát, thực chất việc đồng hành với nhóm Tổng Diệu quả là trăm lợi không hại, bọn họ đều là dị năng giả, hơn nữa thực lực cũng không thấp. Đi cùng bọn họ thì hệ số an toàn sẽ cao hơn không chỉ một lần. Nhóm của cô chỉ có cô và Doãn Văn là dị năng giả, Đế Tư tính tình lại thất thường. Cô chần chờ một lúc rồi gật đầu đáp ứng, Tổng Diệu hài lòng nói:

- Ba mươi phút nữa xuất phát, tôi đợi cô ở cổng khu biệt thự.

Nói xong anh xoay người trở về biệt thự của mình chuẩn bị lên đường, Doãn Mạt cũng vào nhanh chóng bàn bạc với Doãn Văn, ba mẹ Doãn cùng Diệp Nhiên. Mọi người nghe nói đi cùng với nhóm quân nhân thì cũng hoàn toàn đồng ý, chưa kể việc Tổng Diệu đã đưa Doãn Mạt trở về lần trước, mà thực lực của những người này đều không phải tầm thường, bọn họ cho các cô đi cùng chính là đang muốn giúp đỡ.

Ba mươi phút sau, phía trước biệt thự tập trung một đám người, những người sống sót trong biệt thự không biết vì sao lại nhận được thông tin nhóm Tổng Diệu rời đi lập tức cuốn gói bám theo. Bọn họ rõ ràng một việc, nếu không có nhóm Tổng Diệu thanh lý xác sống thì bọn họ sẽ không thể thoát khỏi cái chết.

Doãn Mạt trực tiếp bước qua đám người này hội hợp với nhóm quân nhân, cô gật đầu chào bọn họ. Những quân nhân này sau khi biết được đội trưởng vừa lòng một cô gái trẻ thì hết sức tò mò, nhưng nhìn thấy Doãn Mạt một thân sạch sẽ, đôi mắt linh động và thần thái cực kỳ bình tĩnh thì không khỏi cảm thất bất ngờ, nếu không nói đến dung mạo tuyệt sắc kia thì những điều trước đó cũng khiến họ thương thức cô.

- Chúng ta đi thôi – Doãn Mạt nhìn trời nói, đã qua tám giờ sáng, nếu còn chậm trễ sợ rằng không thể rời khỏi thành phố trước khi trời tối.

Mọi người đồng ý, sau đó leo lên xe rô ga, những quân nhân dĩ nhiên mỗi người một chiếc xe quân dụng. Tổng Diệu cùng với Hạ Sinh ngồi chiếc xe dẫn đầu, sau đó đến xe Deep cải tạo của Doãn Mạt và những quân nhân còn lại. Những người sống sót cũng hấp tấp tìm xe nối đuôi theo sau. Doãn Mạt không để ý những người này, cũng không đuổi bọn họ, cô còn có thể mở đường cho bọn họ đến căn cứ Thanh Long an toàn, điều tiên quyết là họ không

chạm đến điểm cổ kị của cô.

Trên đường đi đoàn người của cô gặp hai thi triều cỡ nhỏ, dẫn đầu là hai con xác sống cấp hai trung cấp, mỗi thi triều chỉ khoảng vài trăm con xác sống, đều bị nhóm Tống Diệu giải quyết gọn gàng, giết xác sống xong bọn họ đều bỏ đi, không hề chú ý đến tình hạch trong đầu xác sống, điều này chứng tỏ việc tồn tại tình hạch vẫn còn chưa được mọi người chú ý. Đoàn Mạt cũng không nhiều chuyện, cô lặng lẽ gọi Đế Tư bỏ đầu xác sống lấy tình hạch, là bọn họ không cần bỏ đi, nếu bọn họ cần, cô tuyệt đối sẽ không giành lấy.

Tống Diệu vừa giết xác sống vừa chú ý đến hành động của Đoàn Mạt, hẳn luôn cảm thấy cô rất thần bí, dường như cô đã biết điều gì đó liên quan đến xác sống. Mỗi khi giết một xác sống, cô luôn dùng băng dao của mình bỏ đầu nó ra tìm cái gì đó. Chỉ là hình ảnh một cô gái xinh đẹp tay cầm băng dao dính đầy máu đen không ngừng đào não xác sống quả thực kích thích thị giác, khiến nhiều bình thường phía sau không nhìn được mà ói liên tục, trong tiềm thức càng khẳng định Đoàn Mạt có bệnh, là bệnh thần kinh nặng. Chỉ có gia đình cô và Tống Diệu là cảm giác được cô đang tìm viên ngọc này trong não xác sống. Sau đó bọn họ cũng bắt chước cô, mỗi khi giết một xác sống sẽ bỏ đầu nó ra rồi tìm viên tình hạch lấp lánh này.

Trời tối nhóm người của cô cũng rời khỏi thành phố T, cả nhóm quyết định nghỉ ngơi tại một nhà máy bỏ hoang gần khu công nghiệp. Đám người Tống Diệu đi quanh thanh lý những xác sống du đảng gần đó, tiện thể tìm một ít nhiên liệu sưởi ấm.

Cảm giác bất an trong lòng Đoàn Mạt ngày càng nặng, xung quanh dường như có một áp lực vô hình khiến cô hít thở không thông, đáng lý ra ở những khu công nghiệp thế này thì lượng xác sống phải vượt quá trăm, tại sao không có mấy xác sống du đảng? Bọn nó đã đi đâu hết rồi?

Mọi người thanh lý xong nhà máy, xung quanh là vách tường sắt kiên cố, đám người Đoàn Mạt ngồi phía cuối nhà máy, gần đó là nhóm quân nhân của Tống Diệu, còn những người đi theo phía sau thì tụm lại ở gần cổng ra vào. Đêm dần về khuya, không khí nhanh chóng mang theo hơi lạnh khiến người ta sờn gai ốc từng hồi, tiếng gào của xác sống vọng lại từ phía xa. Nhóm quân nhân thay phiên nhau canh gác, Đoàn Mạt cũng không nhàn rỗi, cô đi vòng quanh nhà máy, chỉ nhìn thấy phía xa từng lớp từng lớp kiện hàng, mấy móc chông lên nhau, không hề thấy bóng dáng xác sống nào. Dị năng tinh chột lên tiếng cảnh báo:

- Chủ nhân, tôi cảm thấy có một xác sống cấp ba định đang ở đây. Dường như là dị năng tinh thần- Dị năng tinh thần cấp ba? – cô sợ hãi thốt lên, mới vừa tiến hóa lần hai mà xác sống đã xuất hiện cấp ba?

- Đúng vậy, hệ tinh thần xác sống có thể điều khiển giác quan của con người, khiến chúng ta rơi vào mê trận. Cô xem những kiện hàng phía trước có gì kì lạ không? Đừng nhìn bằng mắt, hãy tập trung tinh thần lực, cảm nhận sự di chuyển của không gian.

Doãn Mạt nhắm mắt lại, tập trung tinh thần nhìn về những kiện hàng phía trước, chột cô cảm thấy lạnh cả người, chỉ thấy tí tắp phía trước khoảng năm mươi mét chính là một biển những sinh vật hình người không hề dịch chuyển, chúng tụ tập lại với nhau hơn một ngàn con. Đang đứng yên lặng không nhúc nhích như thi thể, cô mở mắt thì lại thấy chỉ là những kiện hàng im lặng trong đêm. Trời ạ! Đây chính là thi triều cỡ trung, dẫn đầu còn là một xác sống hệ tinh thần cấp ba, các cô đều rơi vào huyền trận của nó. Mặc dù cấp bậc của cô cao hơn nó, nhưng hệ tinh thần là một hệ dị năng đặc biệt có thể quấy nhiễu các dị năng khác, khiến họ không thể phát huy năng lực, hệ tinh thần có thể chiến đấu vượt một cấp. Đó là lý do nó chỉ là xác sống cấp ba nhưng có thể khiến dị năng giả cấp bốn như cô bị rơi vào huyền trận.

Cô làm như không phát hiện gì đi vào trong nhà máy, gọi Tống Diệu đến gần, nhỏ giọng nói.

- Tôi phát hiện chúng ta đang rơi vào huyền trận của một xác sống hệ tinh thần cấp ba. Xung quanh nhà máy là một biển xác sống hơn một ngàn con.

Tống Diệu cũng tái mặt khi nghe cô nói, hẳn là một dị năng giả hệ không gian tấn công và hệ tinh thần, nhưng hẳn vẫn thiên về hệ không gian. Cấp bậc hệ tinh thần hẳn chỉ vừa bước vào cấp ba, nên chỉ mơ hồ cảm nhận được bất an, chứ không rõ ràng như Đoàn Mạt.

- Chúng ta cần rời khỏi nơi này lập tức – Hần nói.

Doãn Mạt lắc đầu.

- Nó đang theo dõi từng hành động của chúng ta, nếu chúng ta có động tĩnh gì nó sẽ lập tức điều khiển những xác sống cấp thấp kia tấn công chúng ta. Tôi và anh thì không sao, nhưng những dị năng giả dưới cấp ba sẽ không chịu nổi tinh thần tấn công của nó.

Tống Diệu suy nghĩ rồi hỏi.

- Ý cô là hai chúng ta sẽ tấn công và tiêu diệt con xác sống dẫn đầu đó,

- Đúng vậy, là ba chúng ta – Cô cười cười ẩn ý, sau đó nhìn Đế Tư đang lim dim trong lòng cô, hẳn ngao một tiếng tỏ vẻ không sao cả rồi lại yên ổn nằm.

Tống Diệu nhíu mày khó hiểu, Doãn Mạt cũng không giấu giếm.

- Nó là biến dị thú, thực lực không dưới tôi, còn sở hữu tử diễm hóa biến dị, là khắc tinh của xác sống.

Tống Diệu khó tin nhìn cô, biến dị thú? Động vật cũng có khả năng có dị năng? Còn là dị năng lợi hại? Nhìn cô tự tin như vậy khiến Tống Diệu cũng an tâm hơn, hẳn dặn dò Hạ Sinh chuẩn bị mọi thứ rồi đi ra ngoài cùng Doãn Mạt. Một khi hẳn và cô tấn công xác sống hệ tinh thần kia thì mọi người phải lập tức mở đường máu rời khỏi.

Hai người một thú đi vòng ra phía sau nhà máy, nơi để những kiện hàng mà cô thấy, cô xoay đầu nói với Tống Diệu.

- Anh nhìn phía trước là gì?

Tổng Diệu neho mắt nhìn, chỉ thấy những kiện hàng trải dài hơn trăm mét, nhưng hần tin tưởng cô sẽ không hỏi những chuyện không có lý do như thế liền tập trung tinh thần lực phủ lên không gian xung quanh. Phút chốc mắt hần cũng tái nhợt khi nhìn thấy một thi triều đằng xa, chúng chính là đang ẩn nấp phía sau những kiện hàng, từng lớp từng lớp xác sống hơn ngàn con đang gầm gừ chực chờ con mồi là bọn họ.

Chợt một âm thanh gào rống vang lên trong màng đêm tĩnh mịch, chính là lúc Tổng Diệu thả ra tinh thần lực điều tra đã khiến con xác sống cấp ba kia cảm nhận được. Nó thấy bị phát hiện liền ra hiệu đám xác sống cấp thấp kia tấn công. Chỉ thấy không gian phía trước hơn năm mươi mét như đứt gãy, những kiện hàng biến mất, thay vào đó là những xác sống vận vẹo xông tới phía hai người.

- Tôi sẽ xử lý những xác sống này, anh dùng tinh thần lực tìm ra con xác sống cấp ba kia, khóa nó lại – Cô không giấu giếm việc cô biết hần là dị năng giả song hệ tinh thần không gian.

- Được – Tổng Diệu hơi bất ngờ nhưng cũng đồng ý.

Hai người cùng một thú phối hợp cực kỳ ăn ý, Tổng Diệu đứng phía xa thả rộng tinh thần lực bao trùm đám xác sống phía trước, còn Đế Tư và Doãn Mạt xông vào đám xác sống tấn công. Cô tay cầm băng dao không ngừng chém giết xác sống, Đế Tư biến thành một con sói khổng lồ, chiều cao hơn mười thước, chân đạp hòa diêm tử sắc, mỗi lần giẫm đạp sẽ khiến một mảng xác sống cháy thành tro.

Tổng Diệu phát hiện phía sau đám xác sống có một luồng tinh thần lực không ngừng tỏa ra không chế đám xác sống cấp thấp phía trước cùng nhiễu loạn tinh thần lực Doãn Mạt, Đế Tư. Hần lập tức khóa lấy vùng không gian hơn mười thước quanh đó, một xác sống có vẻ gầy gộc, khuôn mặt ốm nhom xanh lét đang lăn tròn, nó biết đã bị phát hiện thì lập tức có ý định chạy trốn. Tổng Diệu hét lớn:

- Doãn Mạt, tôi đã khống chế được nó, nhưng khoảng cách quá xa không thể sử dụng không gian bạo tạc.

Doãn Mạt cũng nhìn thấy xác sống hệ tinh thần cấp ba kia, hần đã sắp phá được không gian khóa của Tổng Diệu chạy trốn. Cô gấp gấp hần, mới giai đoạn đầu mặt thể mà đã có hệ tinh thần cường đại, nếu để con xác sống này sống sót, chính là mối họa về sau.

Mọi người trong nhà máy đều nghe thấy thanh âm chiến đấu thì nhao nhao chạy ra ngoài.

- Xác sống tấn công, chạy mau!

Những người sống sót bình thường la hét hoảng loạn, bọn họ chưa bao giờ thấy một thi triều tập trung lớn như vậy thì cực độ sợ hãi. Xác sống nghe thấy thanh âm nhân loại thì bỏ qua tấn công Doãn Mạt, Đế Tư nhào về phía bọn họ. Đêm tối, thanh âm chém giết vang vọng một góc trời, tiếng gào thét của xác sống xem lẫn tiếng người kêu cứu khiến không gian phá lệ rợn người.

- Lôi bạo! – Doãn Mạt hét lớn.

Chỉ thấy từ trên không trung, một đám mây đen lớn nhanh chóng hình thành, bao trùm một vùng không gian rộng lớn hơn một trăm mét vuông. Dị năng hệ lôi là một dị năng tấn công tầm xa, lôi lại khắc chế vật âm tà nên lúc này cô cũng không thể giấu giếm được nữa. Không tiêu diệt con xác sống này khiến cô không thể an tâm.

Từ trên đám mây, những luồng sét to bằng nắm tay trẻ em hình thành, sau đó chúng tập trung lại với nhau thành những tia sét cỡ con rắn cực lớn. Hơn hai mươi con rắn lôi điện từ trên không đánh xuống, bao phủ cả không gian quanh xác sống cấp ba kia. Nó cũng cảm nhận được một năng lượng cường đại đang ập tới nên gào rú điên cuồng, tinh thần lực đánh thủng thup lên không gian của Tổng Diệu khiến không gian rách ra những vết nứt.

OÀNNHHH

Âm thanh lôi điện đánh xuống khiến không gian xung quanh run lên vì dư chấn, các xác sống trong khu vực lôi điện đều tan thành tro, chỉ còn lại tinh hạch lấp lánh rơi xuống đất.

Doãn Mạt cũng tái nhợt mặt mày, cô đã sử dụng gần hết tinh thần lực cho một chiêu lôi bạo vừa rồi, cộng thêm việc sử dụng dị năng hệ băng chém giết xác sống khiến tinh thần lực không còn lại bao nhiêu. Đế Tư cảm nhận được Doãn Mạt thờ dốc thì cấp tốc nhảy đến cạnh cô, hòa diêm của hần điều khiển không gây tổn hại đến cô. Tổng Diệu sau khi chịu một đòn của Doãn Mạt cũng hộc máu lùi về sai, không gian của hần khóa xác sống, nên khi Doãn Mạt sử dụng lôi bạo thì hần cũng gián tiếp bị ảnh hưởng.

Nhìn phía trước một mảnh tiêu điều, Doãn Mạt thở ra một hơi, xác sống không còn chỉ huy thì nhanh chóng dờ dẩn đi, trở nên chậm chạp hơn lúc trước. Đám người Hạ Sinh nhanh chóng thanh lý hết đám xác sống còn lại rồi hội hợp với Tổng Diệu. Bọn họ ban đầu còn nghi ngờ năng lực của Doãn Mạt, nhưng sau khi chứng kiến một mảng vừa rồi thì khiếp sợ không thôi. Không ngờ cô gái nhỏ nhắn này lại sở hữu dị năng đáng sợ như vậy! Trời ạ, nghĩ đến một đám xác sống bị cô một chiêu lôi bạo đánh tan thành tro thì ai nấy đều lạnh người, đúng là trong mặt thể thì không nên đánh giá con người qua bề ngoài, điển hình là phụ nữ và trẻ con. Biết đâu đó lại là một dị năng giả sở hữu một dị năng biến thái!

Sau cuộc tấn công của xác sống, đám người bình thường bị giết bảy người, là tổn thất nhiều nhất. Còn lại đều không thiệt hại gì, bởi có đám Tổng Diệu, Doãn Mạt và Đế Tư giết gần hết, bọn họ chỉ phải đối phó với những xác sống cấp một, và số ít xác sống cấp hai. Chỉ cần có can đảm thì có thể giết được xác sống mà không hi sinh gì, chẳng qua đám người thường quá sợ hãi không dám cầm vũ khí nên mới bị xác sống ăn thịt.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tận Chém Giết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Quân Đội – Gặp Lại Liễu Dã

Ngày thứ năm mươi sau mặt thể,

Nhóm người Doãn Mạt đang trên đường tắt chạy đến căn cứ Thanh Long, vốn ban đầu cô và mọi người định đi đường quốc lộ, nhưng dị năng tinh cảm nhận được có nguy hiểm nên cả đoàn người quyết định sẽ vòng đường núi, mặc dù đi chuyển khó khăn, nhưng lại tránh được thủy triều xác sống.

- Chủ nhân, tôi cảm nhận được rất nhiều hơi thở người sống.

Dị năng tinh đột nhiên thông báo khiến Doãn Mạt bất ngờ, nhiều hơi thở người sống? Tức là gần đây có căn cứ? hoặc là một đoàn người có dị năng giả bảo hộ?

Doãn Mạt gọi Tổng Diệu đến, thông báo với anh về cảm nhận năng lượng của dị năng tinh. Hai người quyết định đến gần đoàn người này, có thể bọn họ sở hữu nhiều thông tin liên quan đến mặt thể.

Hai đoàn người cách nhau hơn 5 dặm, nếu tính theo tốc độ của nhóm người Doãn Mạt thì nếu tăng tốc, trước trời tối sẽ đuổi kịp. Hai người lập tức hạ lệnh, xe thiết giáp quân dụng nối đuôi nhau di chuyển trên đường rừng.

Trời vừa chuyển màu, nhiệt độ nhanh chóng hạ xuống, hai đoàn người chỉ còn cách nhau chưa đến một dặm, nhưng nhờ vào giác quan nhạy bén của dị năng giả, Doãn Mạt đã có thể cảm nhận được rung chuyển từ mặt đất, chứng tỏ đây là một nhóm lớn người sống, ít nhất cũng trên ngàn người.

- Tôi sẽ đi trước thám thính tình hình, bọn họ dường như đang thả chậm tốc độ để hạ trại.

- Tôi đi cùng cô – Tổng Diệu đáp lời.

Cô gạt đầu, hai người lên xe deep của Doãn Mạt, dần dần tách rời đoàn người tiến về màn đêm. Khi khoảng cách xuống còn 200 mét, Tổng Diệu ra hiệu xuống xe, cô gạt đầu sau đó bẻ Đê Tư âm thầm áp sát đoàn người.

Đúng như dự đoán, đây là một nhóm rất lớn người sống đang hạ trại, hơn một trăm chiếc xe tăng bọc thép đồ quanh, gần hai trăm lều trại hạ xuống, mỗi trại chứa được khoảng bảy đến tám người sống.

- Đây là quân đội trung ương, có vẻ họ đang đi về hướng căn cứ Thanh Long – Tổng Diệu lên tiếng.

Doãn Mạt gạt đầu, dựa vào số lượng xe bọc thép thì có ít nhất là bốn trăm quân nhân, còn lại chính là dị năng giả và người thường. Một đội quân lớn như thế, nếu không có dị năng giả cường đại chống đỡ, có lẽ bọn họ không thể sống sót đến hiện tại.

- Chúng ta có nên đi cùng họ?

Tổng Diệu suy nghĩ đôi chút rồi nói

- Hiện chúng ta có hai mươi tám người, ngoại trừ ba mẹ em và Diệp Nhiên thì đều là dị năng giả, thực lực không kém. Nhưng chúng ta còn có một đám người thường đi theo phía sau, không thể tránh khỏi sẽ có lúc lòi kéo xác sống. Nếu đi cùng quân đội sẽ giảm bớt rủi ro. Hơn nữa có vẻ bọn họ đang tìm thứ gì đó ở khu núi này.

Doãn Mạt hiểu được suy nghĩ của Tổng Diệu, nhóm người của cô vốn thực lực rất mạnh, nhưng nếu có sự đảm bảo của quân đội thì cơ hội đến được căn cứ sẽ cao hơn không ít. Hơn nữa, cô còn có thể che giấu được dị năng bản thân!

- Được, sáng mai chúng ta sẽ hội họp với họ.

Hai người sau khi thống nhất quyết định thì lui về địa điểm hạ trại, Doãn Mạt thông báo với gia đình cô để họ chuẩn bị. Đồng thời không quên dặn dò cả nhà giữ kín thông tin về dị năng giả cấp độ của bản thân.

Sáng hôm sau,

Trời vừa hừng sáng, đoàn người Doãn Mạt đã tăng tốc lên đường

Tổng Diệu và Doãn Mạt cũng cởi mở hơn trước, hần không còn mang vẻ ngoài lười biếng lạnh nhạt ở trường đại học, thay vào đó là chút cuồng dã sát phạt của quân nhân. Thứ khí thế đó ở trên người hần không những không giảm đi, mà ngày càng mãnh liệt khiến cô đôi khi không thể phân bác lời hần.

Người dẫn đầu quân đội phía trước là một nam nhân thân cao thước tám, khí thế mạnh mẽ, dường như là một dị năng giả hệ kim, đi theo hần là một trung đội hơn bốn trăm quân nhân, trong đó có năm mươi dị năng giả, còn lại là quân nhân bình thường. Tổng Diệu thân là quân nhân nên nói chuyện ngày càng thoải mái, sau khi tiếp xúc, bọn hần lập tức được hoan nghênh gia nhập. Một tiểu đội hơn hai mươi bốn dị năng giả, đây là một lực lượng mạnh đến mức nào, chỉ có kẻ ngốc mới từ chối, hơn nữa từ thông tin nhận được, tiểu đội này còn có Tổng Diệu là dị năng giả hệ tinh thần cấp ba, Doãn Mạt là dị năng giả song hệ thủy, lôi.

- Doãn Mạt, là cậu?

Cô vừa gia nhập đoàn người thì nghe thấy một thanh âm quen thuộc, là Lục Nhu!

Doãn Mạt không trả lời, đời này cô không muốn dính dáng đến cô ta thêm nữa, cô chỉ mong gia đình được an toàn, còn lại cô đều không quan tâm.

Lục Nhu bị Doãn Mạt bỏ qua thì trong tâm cảm thấy thực khó chịu, dựa vào đâu Doãn Mạt vẫn luôn sạch sẽ xinh đẹp đến vậy ở mặt thể? Còn cô ta phải chật vật sống qua ngày? Cùng là dị năng giả hệ thủy, thử Doãn Mạt có được thì cô ta cũng phải có được! Hơn năm mươi ngày này, cô ta vẫn luôn đi cùng với đám bạn học ở trường trốn chui trốn nhủi, may mắn được đám quân nhân này thu nhận tám ngày trước mới khá hơn, tuy vậy bề ngoài cô ta vẫn vô cùng bản thủ, là dị năng giả hệ thủy duy nhất của cả nhóm, nên lượng nước cô ta tạo ra được chỉ đủ uống, còn việc tắm rửa vẫn là xa xỉ. Thế nên bề ngoài nhóm người của cô ta ngoại trừ Liễu Dã thì lúc nào cũng lờ lờ, nhếch nhác như ăn mày. Nói đến Liễu Dã, con người này luôn luôn lạnh nhạt xa cách, dị năng mặc dù mạnh, nhưng hần lại luôn giữ bộ mặt chán ghét với cô ta, cũng bởi Doãn Mạt trước khi rời khỏi luôn tỏ vẻ không ưa cô ta. Việc này càng khiến Lục Nhu hận thấu xương Doãn Mạt, cô ta nhớ mình chưa làm việc gì chọc đến cô!

Doãn Mạt nhếch miệng, dường như cảm nhận được địch ý của Lục Nhu, đúng vậy, đời này cô ta chưa làm gì ảnh hưởng đến cô, nhưng những việc cô ta làm đời trước khiến cô chỉ thiếu chút nữa không kiềm chế được giết chết cô ta! Nếu Doãn Mạt không nhận được sự giúp đỡ của dị năng tinh, không có thực lực cường đại, thử hỏi kết cục đời trước có thể thay đổi hay không? Doãn Văn và Diệp Nhiên có lẽ hiện tại cũng trở thành thức ăn trong miệng đám xác sống kia, còn chưa nói đến ba mẹ Doãn không có dị năng, bọn họ không có sự bảo hộ của cô và anh trai sẽ sống ra sao giữa mặt thể? Chính vì cái đây của Lục Nhu mà gia đình cô đời trước đã định sẽ không còn ai sống sót, thế nên việc cô không giết chết cô ta đã là niệm tình bạn học, đương nhiên nếu cô ta an phận, đừng động vào cô!

Cô cũng nhận ra nhóm người Liễu Dã, cô gật đầu chào hỏi với anh ta rồi về lều trại của mình. Liễu Dã định bước theo nhưng bị Vân Vũ Hi ngăn lại, anh nhủi mày rồi không nói gì trở về nhóm của mình, bản thân bắt đầu có chút hối hận khi quyết định ở lại trường. Nhóm sinh viên này, đều là những kẻ tham ăn biếng làm, lại nhát gan sợ sệt, khi bị xác sống tấn công, bọn họ luôn tìm cách đẩy người khác ra làm đệm lưng cho mình, khiến anh ta cảm thấy vô cùng phản cảm. Đã có lần Liễu Dã định rời khỏi nhóm, nhưng lại bị bọn họ liều chết bám lấy khiến anh không còn cách nào khác, cái danh nghĩa lớp trưởng khiến anh cảm thấy phải có trách nhiệm với bọn họ!

Liễu Dã chăm chú nhìn về phía chiếc lều trại phía xa, nơi đó vẫn còn có ánh lửa lập lòe, bóng dáng cô gái kiên cường, xinh đẹp khiến anh không kiềm được muốn đến gần. Cô không giống người khác, luôn tự tin mạnh mẽ, trong đôi mắt không hề có một tia dao động, lúc nào cũng chỉ ánh lên niềm tin mãnh liệt và khí chất của một cường giả. Liễu Dã đưa tay áp lên trái tim đang đập mạnh của mình, trong suốt thời gian qua, anh luôn hi vọng sẽ gặp lại cô, hiện tại anh ta đã có thể toại nguyện nhưng lại không thể bước tới một bước, điều này lại khiến anh thêm hối hận về quyết định lúc trước của mình.

Doãn Mạt cũng cảm nhận được ánh mắt của Liễu Dã, nhưng cô chọn không để ý, đối với anh ta, cô có một cảm giác phức tạp, đó là cảm động, là đánh giá, cô không quên việc anh ta đứng ra bảo vệ cô giữa những đêm pha, nhưng đó chỉ đơn thuần là cảm động, không hề có tình yêu nam nữ. Nếu Liễu Dã đến một mình, có lẽ cô sẽ mời anh ta vào nhóm của mình, nhưng rất tiếc bên cạnh anh ta có quá nhiều cản trở, quá nhiều trách nhiệm, cô sẽ không chấp nhận những mối nguy hiểm đó ở gần gia đình mình.

Bầu không khí quý dị giữa hai nhóm người vẫn tiếp tục diễn ra cho đến khi quân đội tìm được một kho quân nhu! Đúng. Chính là quân nhu! Cả đội rất vui vẻ, đội trưởng trung đội phái một nhóm nhỏ dị năng giả cùng quân nhân do thám phía trong kho quân nhu, sau khi xác định an toàn sẽ lần lượt tiến vào.

Doãn Mạt cũng muốn vào bên trong, mục tiêu của cô không phải là thức ăn mà là vũ khí bên trong, hiện tại vũ khí nóng vẫn còn có thể phát huy một phần năng lực. Chỉ đến khi xác sống hoàn toàn tiến hóa qua giai đoạn ba mới bị thay thế bằng vũ khí lạnh và dị năng. Gia đình cô còn có người bình thường, nên việc sở hữu vũ khí nóng cực kì cấp bách.

Doãn Mạt được phân vào tiểu đội số một cùng với Tổng Diệu, trung đội trưởng là Trường Tôn, hần chia các dị năng giả đều vào từng nhóm để tiện việc quan sát, mỗi nhóm nhỏ mười người, gồm năm dị năng giả, mười lăm quân nhân. Trong năm dị năng giả, nhất định phải có ít nhất hai người của hần, dù sao kho quân nhu này cũng khiến người ta thêm nhỏ dãi. Việc dị năng hệ không gian vẫn chưa phổ biến, nên Doãn Mạt đặc biệt cẩn thận che giấu, cô chuẩn bị sẽ bí mật thu một vài thứ vào không gian.

Nhóm người của Tổng Diệu đều được chỉ thị ở lại bảo vệ người thường, Trường Tôn cảm nhận được sự cường đại của đám người này, nên việc tổ chức thăm dò khu quân nhu hần căn bản không muốn bọn họ tham dự, Tổng Diệu là thủ lĩnh của hai mươi hai quân nhân này, nếu hần cùng đi vào bên trong sẽ đảm bảo được việc những người bên ngoài không manh động!

Trường Tôn tính đi tính lại, cảm thấy kế hoạch của bản thân vô cùng hoàn mỹ, nhưng hần lại không tính đến việc Doãn Mạt có dị năng không gian, hần cũng biết cô là dị năng giả song hệ, nhưng lại không nghĩ một cô gái trẻ tuổi ốm yếu có thể gây ra sóng gió gì.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tận Chém Giết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Thực Vật Biến Dị

Nhóm người do thám hớn hờ trở về báo cáo khiến Trường Tôn mừng như điên, bên trong đúng là một kho quân nhu cực kì lớn. Có hơn mười tấn lương thực cùng vô số đạn dược vũ khí tối tân, còn có mười khẩu đại bác, hai mươi chiếc trực thăng cùng xe tăng, thiết giáp nhiều vô kể.

Doãn Mạt cũng kích động, trời ạ! Là trực thăng, nếu có thể thu một vài chiếc vào không gian thì thực tốt, cô sẽ có thể đưa cả gia đình đến căn cứ an toàn.

Xác định không có nguy hiểm, Trường Tôn lập tức sắp xếp người tiến vào bên trong kho quân nhu. Nhóm của cô do Tống Diệu dẫn đầu bước vào, Doãn Mạt cẩn thận quan sát, kho quân nhu quả thực lớn đến dọa người, mỗi căn phòng đều cao hơn mười thước, rộng một trăm thước vuông, chứa đầy lương thực và vũ khí quân dụng. Cô dùng tinh thần lực lướt một vòng quanh kho quân nhu để tìm vị trí của trực thăng và vũ khí. Sau một lúc thì cô đã có thể phác họa sơ lược bản đồ của kho quân nhu này, có tổng cộng hai mươi kho lương thực, mười kho vũ khí, mười kho xe tăng và trực thăng. Đoàn người của Cao Trường Tôn nếu muốn vận chuyển tất cả về căn cứ thì phải mất một khoảng thời gian không nhỏ, cô có thể tranh thủ kẻ hở. Doãn Mạt còn phát hiện có một cây cỏ thụ rất lớn bên cạnh, cô nhíu mày suy ngẫm, trực giác cho cô biết không nên ở lại đây quá lâu, tranh thủ lấy một ít vật dụng, cô sẽ dẫn gia đình vòng ra phía ngoài xa.

Cô dẫn lùi lại phía sau đội hình, hiện tại không gian là con bài tẩy của cô, cho đến khi thực lực cô mạnh mẽ, không thể bại lộ. Doãn Mạt một tay nắm lấy băng kiểm, nhiệt độ trong kho khiến băng kiểm từng đợt nhả ra hơi lạnh thấu xương, nên những quân nhân khác cũng không muốn đến gần cô, đây là điều cô muốn. Doãn Mạt lách ra phía sau một cánh cửa, theo bản đồ phác họa ra mà chạy nhanh về phía kho vũ khí, Để Tư cẩn thận chạy theo phía sau cô, sau khi tìm được một kho súng ống, hắn nhanh chóng biến thành to lớn, từ điểm hỏa nung chảy khóa sắt thành chất lỏng nhỏ xuống nền nhà, xích sắt không chịu được sức nóng của từ hóa cũng tan chảy. Cô đẩy mạnh cửa sắt, một luồng hơi thổi lập tức đập vào mũi khiến cô nhíu mày, thả chậm tinh thần lực ra bên ngoài, vẫn không cảm nhận được thứ khác ngoài góc cỏ thụ lớn kia.

- Chủ nhân, là thực vật biến dị. Cô nhìn xem dưới lòng đất.

Doãn Mạt nhận được nhắc nhở của dị năng tinh lập tức dẫn tinh thần lực xuống dưới mặt đất. Cảnh tượng bên dưới khiến cô lạnh cả sống lưng, phía dưới khu quân nhu là một mạng lưới rễ cây khổng lồ chằng chịt, mỗi rễ cây đều cắm một xác nhân loại hoặc xác sống. Thì ra tất cả sinh vật ở kho quân nhu này không phải đã rời khỏi mà đều bị cây biến dị này hấp thu. Thực vật biến dị rất khó phát hiện nếu không tinh ý quan sát, chúng phát triển âm thầm và không mang theo thi khí, nhìn bề ngoài chỉ như thực vật thông thường, chúng có thể hấp thu năng lượng từ dị năng giả đến xác sống, thú biến dị... nên trong mặt thể, thực vật biến dị là một mối nguy hiểm tiềm ẩn đáng sợ.

- Chủ nhân yên tâm, nó dường như vừa hấp thu một lượng lớn dị năng nên đang trong quá trình tăng cấp từ cấp hai lên cấp ba. Nếu chúng ta không đánh động đến nó thì nó sẽ không chủ động tấn công chúng ta.

- Có cần tiêu diệt nó không? – Cô hỏi.

Dị năng tinh suy nghĩ chốc lát rồi nói.

- Nếu không bắt đắc dĩ thì tôi nghĩ không nên, thực vật biến dị khác với xác sống, muốn tiêu diệt nó thì phải tìm được tinh hạch trong cơ thể nó, sau đó lấy tinh hạch ra khỏi cơ thể nó. Mà hiện tại cây cỏ thụ này đang tiến cấp nên tinh hạch còn chưa ổn định vị trí, rất khó đối phó.

Doãn Mạt gật đầu:

- Vậy chúng ta nhanh chóng thu thập quân nhu, sau đó rời khỏi đây.

Cô vung tay, lập tức những vũ khí trong phòng lập tức biến mất, đồng thời trong không gian, trong một góc nhỏ bên cạnh nhà gỗ, một đồng vũ khí ngỗng ngang xuất hiện, có súng ống đạn dược các loại, thậm chí còn có hai khẩu đại bác cỡ lớn. Doãn Mạt dự định chỉ lấy hai kho vũ khí, một chiếc trực thăng, một chiếc xe tăng có lắp súng tầm xa, gia đình cô không nhiều người, nếu quá tham lam sẽ gây nên nghi ngờ đối với Cao Trường Tôn.

Nghĩ là làm, cô nhanh chóng chạy về phía đối diện, như lúc trước, Để Tư phun từ điểm hỏa khiến xích sắt tan chảy, nhiệm vụ của cô chỉ là thu vũ khí vào không gian. Sau khi chiếc trực thăng cùng xe thiết giáp đã yên vị trong không gian, cô mới thỏa mãn tìm kiếm vị trí đội ngũ.

Đội của Cao Trường Tôn vẫn đang đắm chìm trong mừng rỡ, họ còn đang liên tục khuân vác vật tư ra bên ngoài, với một lượng lớn vật tư như thế, bọn họ có thể cung cấp cho căn cứ một thời gian dài an ổn. Từng dòng người nối đuôi nhau không ngừng nghỉ khuân chuyển lương thực, đoàn xe tăng chỉ có hơn bốn trăm chiếc nay đã hơn một nghìn, những người thường cũng tham gia vận chuyển vật tư. Họ được quân đội chia cho một phần mười lương lương thực tìm được, tuy đó không phải là một con số lớn, nhưng đối với người bình thường đã là cơ hội khó kiếm được. Cả hơn một nghìn người ngoại trừ Doãn Mạt, không ai biết mình đang đi lại trên một mộ địa khổng lồ, bên dưới lòng đất là một loài thực vật biến dị cực kì nguy hiểm.

- Tránh ra, đây là những vật dụng tôi rất cần thiết, không thể nhường cho các người được.

Một thanh âm lạnh lẽo lọt vào tai Doãn Mạt, phía trước dường như có tranh cãi, cô chăm rảnh nhập đội, sau đó đi về hướng thanh âm. Quả nhiên có sự tranh cãi của một nhóm người bình thường với quân đội, nguyên nhân vụ tranh cãi là một kho vật tư gồm nhiều loại thức ăn đông lạnh cùng sữa bột, một người phụ nữ ẵm con nhỏ khư khư giữ lại toàn bộ sữa bột, con trai của cô ta cứ khóc không ngừng đòi ăn, nhìn thấy kho sữa này, cô ta mừng rỡ vô cùng, tuyệt đối không muốn chia sẻ với người khác.

- Vị này, trong căn cứ cũng cần những vật dụng này, ở đây cũng chỉ có một kho sữa bột. Chúng tôi có thể để cô giữ lại một phần mười sữa bột ở đây. Cũng đủ cho cô và con cô sử dụng trong hơn ba tháng.

- Không được! Chúng tôi cũng muốn một phần thịt, các người là quân nhân, có thể đi tìm thêm nơi khác, còn chúng tôi chỉ là người bình thường, muốn xông ra bên ngoài đây rầy xác sống chính là tự sát!

Bạn đang đọc truyện *Vô Tận Chém Giết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Thực Vật Biến Dị 2

Doãn Mạt nhận ra những người phụ nữ này, có hai người trong đó đã từng ở khu biệt thự của cô, không ngờ bọn họ có thể sống sót đến tận đây, có lẽ cũng không ít người trở thành đê mê lương cho bọn họ. Âm thanh trẻ con khóc nháo, tiếng người cãi nhau khiến không gian trở nên ồn ào, cô nhíu mày quan sát xung quanh, vẫn không có sự xuất hiện của xác sống hay thứ gì đáng ngờ.

- Chủ nhân, mau rời khỏi đây, dường như thực vật biến dị đã bị kích động, nó đang rục rịch tiến tới đây.

Doãn Mạt gật đầu, nhanh chóng len vào đám người đang chen chúc phía trước, thanh âm trong trẻo vang lên.

- Có thực vật biến dị sắp đến, nếu các người còn muốn sống thì mau rời khỏi nơi này.

- Cô đừng hù dọa, chúng ta khuôn vác lâu đến vậy, nếu thật sự có nguy hiểm, thì nó đã đến từ sớm. Có phải cô đang muốn ôm trọn những vật tư nơi này mà đuổi chúng tôi đi? – Người phụ nữ lúc này lại lên tiếng, thanh âm chanh chua khiến mọi người cảm thấy chán ghét.

Doãn Mạt hừ lạnh:

- Nó vốn đang tiến cấp nên vẫn án binh bất động, bất quá bởi vì các người ồn ào đánh thức nó, nên mới lọt vào nguy hiểm. Tôi chỉ có lòng nhắc nhở, đi hay không là việc của các người.

Nói xong cô xoay người bước ra bên ngoài, Tổng Diệu là dị năng giả hệ tinh thần, không gian nên anh cũng cảm nhận được dị năng xung quanh có chút dao động kì lạ, anh gật đầu ra hiệu cho đồng đội rút lui theo sau. Liễu Dã cùng Cao Trường Tôn tuy không rút lui nhưng vẫn cơ hồ cảnh giác hơn.

- Lớp trưởng, tôi nghĩ chúng ta cũng nên mau chóng thu thập những thứ mình cần rồi trở ra bên ngoài. Tôi có cảm giác không tốt lắm – Vân Vũ Hi lên tiếng, cô ta là dị năng giả hệ không gian, việc này ngoại trừ Liễu Dã ra, không ai biết. Mặc dù không gian của cô ta chỉ một trăm thước vuông, nhưng đó đã là một lá bài tẩy không tệ. Cô ta định sẽ thu một lượng vật tư vào không gian nhưng vẫn chưa có cơ hội, bởi người của Cao Trường Tôn quả thực rất cảnh giác.

Cao Trường Tôn ngăn Doãn Mạt và Tổng Diệu lại, ra vẻ chân thành nói:

- Tổng đội trưởng, Doãn tiểu thư, tôi nghĩ chúng ta nên hỗ trợ lẫn nhau di chuyển kho vật tư này vẫn hơn, nếu thật sự có nguy hiểm thì càng nên ở cùng nhau để đối phó, hai người đi ra bên ngoài thì cũng không được an toàn.

- Không cần lo cho chúng tôi, ông nên đưa binh lính của mình ra bên ngoài thì hơn – Doãn Mạt không lạnh không nóng nói, thực vật biến dị ngày càng gần, nếu không nhanh chóng rời khỏi thì lại động phải phiền phức.

Cao Trường Tôn không cho là đúng, quân đội của hắn là quân đội tiên phong của căn cứ Thanh Long, dù chứng tỏ bọn họ có thực lực không tệ, đối phó một loại thực vật biến dị hẳn là không có vấn đề gì, huống chi còn nhiều vật tư như vậy chưa kịp chuyển đi, nếu rời khỏi chính là ngu ngốc.

Doãn Mạt lắc đầu không cho ý kiến, cô quá rõ ràng sự nguy hiểm của thực vật biến dị, nhất là ở giai đoạn đầu mật thể, nhân loại vẫn còn xem đối thủ duy nhất của bọn họ chính là xác sống mà quên mất thực vật cùng muông thú cũng sẽ chịu ảnh hưởng của virus.

- Tùy đội trưởng, tôi xin phép.

Đúng lúc này, một thanh âm kéo kẹt vang lên từ bốn vách tường, dị năng tinh kêu lên không ổn.

- Thực vật biến dị này đã bắt đầu tấn công, chúng ta không thể rời khỏi kịp

- Đã vậy thì đành phải tiêu diệt nó – ánh mắt cô mang theo sát ý, tất cả những nguy hiểm đến gần cô và gia đình đều phải được loại bỏ từ sớm.

Từ bốn vách tường khắp nơi xuất hiện đầy những rễ cây, không ai có thể nhìn thấy chúng đến từ nơi nào, chỉ thấy chúng nó đâm ra từ khắp nơi tấn công nhân loại. Mỗi một rễ cây cứ như là một loài sinh vật, chúng di chuyển có quy luật trật tự, đầu gai nhọn tua tủa xung quanh, vừa chém đứt chúng liền mọc ra thân mới.

- Cẩn thận

Cao Trường Tôn không ngờ những rễ cây này lại lợi hại đến vậy, những quân nhân nhanh chóng tập hợp lại thành nhóm đối phó từng cái nhưng vẫn vô pháp khống chế, người bình thường la hét bỏ chạy tán loạn, không ngừng có nhân loại vong mạng dưới gai nhọn của thực vật biến dị, khi chúng đâm xuyên qua con mồi, lập tức hấp thu lấy máu thịt cùng dị năng, trong chốc lát thì nạn nhân đã trở thành một cái xác khô quắp.

Mọi người tro mắt nhìn thảm cảnh trước mặt, hàng trăm xác tua thực vật di chuyển trong không khí, nhìn đâu cũng thấy chúng, nhân loại dần rơi vào thế hạ phong trước sự tấn công của nó.

- Đế Tư, từ hòa.

Ở một góc nhỏ, Doãn Mạt và Đế Tư, Tổng Diệu đang chiến đấu với xác tua của thực vật biến dị. Từ điểm hòa của Đế Tư vốn là khắc tinh của thực vật, những xác tua này có vẻ rất sợ hòa công. Thấy vậy, cô lập tức thừa thắng xông lên, Đế Tư biến thành một con sói khổng lồ, bốn chân đạp lên những đoàn hỏa diễm tử sắc nóng rực, mỗi lần hấn tấn công là một xác tua thực vật bị thiêu rụi.

Những người xung quanh nhận ra thực vật này cơ vẻ sợ hòa công nên nhanh chóng tấn công nó bằng dị năng hòa hệ, nhưng trong những dị năng giả ở đây không quá mười người có dị năng hệ hòa, dù có thì cũng không phải là từ điểm hòa cường đại như Đế Tư, nên sát thương đối với thực vật biến dị là rất nhỏ, nhưng có thể miễn cưỡng đối phó.

- Nó đang kéo dài thời gian, đợi chúng ta sử dụng cạn kiệt dị năng – dị năng tình lên tiếng nhắc nhở

Doãn Mạt vừa sử dụng lôi điện tấn công xác tua thực vật biến dị, vừa nhảy đến gần Tổng Diệu. Một tay cô sử dụng lôi điện, tay còn lại sử dụng băng kiếm, mỗi lần chém xuống đều đóng băng từng xác tua, khiến chúng không thể mọc lại. Nhưng đây không phải là cách tốt nhất, cần phải tìm ra vị trí của tinh hạch và tấn công nó thì mới có thể tiêu diệt thực vật biến dị.

- Nó đã tiến hóa đến cấp ba, hiện tại tôi không thể sử dụng dị năng hệ thủy tấn công, anh có thể sử dụng tinh thần lực kiểm tra tinh hạch của nó ở vị trí nào được không? – Cô nói với Tổng Diệu.

- Tinh hạch? – Hấn hỏi lại

- Chính là một viên đá, kích thước cỡ bằng ngón tay mà tôi hay tìm, nơi đó là kết tinh năng lượng của xác sống, thú biến dị và thực vật biến dị. – Cô giải thích.

Tổng Diệu cực kỳ thông minh, hấn vừa nghe liền hiểu được khả năng phi thường của tinh hạch, thậm chí cảm thấy may mắn vì quyết định đồng hành cùng Doãn Mạt, mặc dù hấn luôn cảm thấy cô có rất nhiều bí mật, nhưng vẫn không cưỡng lại được mà bị cô hấp dẫn. Hấn tĩnh tâm, phóng thích tinh thần lực bao trùm không gian, bất chợt cảm thấy dưới độ sâu khoảng hai mươi mét, có một nguồn năng lượng mạnh mẽ lấp lánh.

- Hướng hai giờ, cách vị trí của cô khoảng mười lăm mét, dưới mặt đất hai mươi mét, có một viên đá bằng hai ngón tay, màu xanh nhạt – hấn nhanh chóng xác định vị trí tinh hạch cho Doãn Mạt.

- Đa tạ

Vừa xác định được vị trí tinh hạch, Doãn Mạt lập tức dồn dị năng tấn công, cô ngưng tụ dị năng hệ băng thành một thanh kiếm cứng rắn, cổ tay xoay chuyển, một luồng năng lượng tỏa ra mạnh mẽ, thực vật biến dị cảm nhận được nguy hiểm đến gần, nó lập tức sử dụng xác tua tấn công Doãn Mạt dồn dập, cũng may bên cạnh cô có Tổng Diệu và Đế Tư túc trực, với khả năng của hai người bọn họ, thực vật biến dị luôn bị giữ bên ngoài khoảng cách với Doãn Mạt hơn năm mét. Thực vật biến dị điên cuồng tấn công khiến những dị năng giả càng chặt vật chống đỡ, đã có hơn mười dị năng giả trở thành con mồi của nó, người bình thường cũng chết hơn trăm, trong đó có đứa con nhỏ của người phụ nữ ban nãy, cô ta vì giữ lại mạng sống của mình mà đưa con trai ra đỡ lấy tấn công của xác tua.

- Băng liệt – Doãn Mạt tập trung dị năng tấn công vào địa điểm Tổng Diệu thông báo, một luồng năng lượng mạnh mẽ ập tới khiến thực vật biến dị gào rống không ngừng, từ chỗ Doãn Mạt, băng kiếm tạo thành một đường băng cắt đến tinh hạch của nó. Rắc một tiếng, tinh hạch ở dưới độ sâu hơn hai mươi mét liền nứt lăm đôi, đúng lúc tinh hạch bị phá hủy, những xác tua thực vật nhanh chóng khô héo, di chuyển cũng chậm chạp hơn rất nhiều, cơ hồ người bình thường cũng có thể tránh khỏi tấn công của nó.

Đế Tư phun một đoàn hỏa diễm thiêu rụi toàn bộ phần còn lại của thực vật biến dị thành tro bụi.

Tất cả mọi người đều mừng rỡ, mọi người tưởng chừng như đã chết không thể nghi ngờ, nay đều được cứu sống. Lần này thiệt hại có thể nói rất nghiêm trọng, dị năng giả chết mười hai người, đa phần là người của Cao Trường Tôn, người bình thường cũng chết rất nhiều. Người phụ nữ ban nãy ôm xác con mình khóc rống lên, cô ta như điên cuồng la hét:

- Là cô, tại sao cô không cứu con tôi, cô rõ ràng có thể giết nó, tại sao không ra tay sớm hơn. Nếu không phải vì cô thì con trai tôi sẽ không chết. Lúc ở biệt thự tôi đã biết cô là đồ máu lạnh vô tình, không ngờ cô chính là ác quỷ, cô mau trả con lại cho tôi! – Cô ta hét lên, nét mặt cực kỳ dữ tợn.

Doãn Mạt cười lạnh:

- Tôi đã thông báo cho các người, bởi các người không tin tưởng, không chịu rời khỏi. Còn nữa, lúc này là cô sợ chết, đẩy con mình ra gánh đòn, cô đừng nghĩ tôi không thấy. Cô còn gây phiền phức, tôi cũng không ngại mà tiễn cô đi cùng con trai mình.

Người phụ nữ bị Doãn Mạt vạch trần mặt mày tái mét, cô ta quả thực muốn Doãn Mạt chịu trách nhiệm với cái chết của con cô ta, để có thể lấy được một phần lợi, nhưng không ngờ Doãn Mạt đã thấy tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tận Chém Giết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Nhặt Được Nạp Lan Khuê

Cao Trường Tôn không ngờ thực lực Doãn Mạt và Tống Diệu lại cao đến vậy, hắn cũng chú ý con thú nhỏ bên cạnh Doãn Mạt, rõ ràng chính là biến dị thú cường hãn. Hắn chưa bao giờ thấy được nhân loại có thể thuần hóa biến dị thú! Hai người này, nếu có thể gia nhập căn cứ thì hẳn chính là đã lập công lớn, những dị năng giả đã chết kia đều không thể so sánh với họ.

- Đa tạ Doãn tiểu thư, đội trưởng Tống hỗ trợ, hiện mặc dù đã qua nguy hiểm nhưng dị năng giả của chúng tôi tổn thất nghiêm trọng, với lượng vật tư lớn như vậy trở về căn cứ thực sự là bất khả thi. Nếu hai vị đồng ý, chúng tôi có thể chia lại một phần ba số lương thực cho hai vị.

Cao Trường Tôn tự cho rằng điều kiện của bản thân đưa ra quả thực rất không tồi, chỉ có kẻ điên mới không chấp nhận. Hắn quan sát đám người Doãn Mạt, Tống Diệu, mặc dù thực lực mạnh, nhưng chung quy vật tư lại quá thiếu hụt, nhất là thức ăn.

Doãn Mạt cười cười ôm Đế Tư không nói, chưa kể cô có không gian dị năng đầy ắp thức ăn, đủ cho gia đình cô an ổn sống qua mùa hè, mà dù không có thức ăn, thì với thực lực của cô và đám người Tống Diệu thì chiếm lấy một ít lương thực cũng không phải chuyện khó khăn gì. Nhưng tiện nghi đáng đến tay thì cô cũng không dại gì từ chối, cô cũng định đi đến căn cứ Thanh Long, nếu có thể một công đôi chuyện thì còn gì tốt hơn.

Tống Diệu cũng hiểu suy nghĩ của Doãn Mạt, tuy đoàn thể của họ có năng lực, nhưng sống ở căn cứ vẫn an toàn. Tống Diệu ra vẻ suy nghĩ một lát rồi gật đầu:

- Vậy chúng tôi sẽ đi cùng với Cao đội trưởng về căn cứ Thanh Long.

Cao Trường Tôn hớn hờ ra lệnh rút quân, không mấy may quan tâm những dị năng giả trở thành mồi cho thực vật biến dị. Đám người đi cùng có vẻ bất mãn với quyết định của hắn, nhưng thực lực của hai người Doãn Mạt, Tống Diệu đã bày ra đó, huống chi còn có biến dị thú Đế Tư cường hãn.

Vân Vũ Hi cực kì muốn tiết lộ không gian dị năng của cô ta, nếu cô ta có thể chứa được vật tư nhiều hơn nữa thì cũng không cần bọn Doãn Mạt đi theo bảo hộ. Rồi sẽ có một ngày cô ta nhất định sẽ vượt qua Doãn Mạt, chỉ cần đợi không gian dị năng của cô ta tăng cấp, cô ta sẽ trở thành tồn tại người người ngợm nhìn, như Doãn Mạt hiện tại vậy.

Liễu Dã im lặng không nói, hắn luôn tự nhủ bản thân phải cường đại hơn, để có thể bảo vệ những người hắn để tâm.

Đoàn người tiếp tục lên đường, Lục Nhu những ngày này như đang suy nghĩ điều gì, cô ta không hề xuất hiện trước mặt Doãn Mạt. Mất đi một số lượng dị năng giả trong đội nhưng Cao Trường Tôn lại vui vẻ cực kỳ, với số lượng vật tư lớn mang về căn cứ, cộng thêm hai dị năng giả mới gia nhập cực kỳ cường đại đã quá đủ để hắn đứng vững ở căn cứ.

Hơn hai mươi ngày di chuyển không hề xảy ra lần tập kích lớn nào của xác sống, chỉ có những xác sống du dương, đều bị người của Cao Trường Tôn xử lý. Đoàn xe di chuyển chậm hơn lúc đi, do bọn họ còn mang theo số lượng lớn vũ khí quân dụng cùng thực phẩm. Có số vật tư này, đoàn người không khí có phần vui vẻ hơn lúc trước, ít ra bọn họ không còn phải nhịn đói qua ngày.

Căn cứ Thanh Long còn ba ngày đường di chuyển, bọn họ phải đi qua thêm một con sông lớn, từ kinh nghiệm những lần trước, họ không rõ dưới sông sẽ có loài động vật biến dị gì, nên Cao Trường Tôn quyết định sẽ đi đường vòng qua sông, mặc dù tốn thêm thời gian, nhưng hệ số nguy hiểm sẽ giảm đi rất nhiều.

Đi được một đoạn khá xa, Doãn Mạt nghe tiếng khóc nhỏ trong một căn nhà ven đường, có vẻ ngôi nhà đã trải qua một đợt đánh nhau hoặc đã từng bị xác sống tấn công, âm thanh gió thổi vào từng góc ngách tạo nên những tiếng rên ghê rợn.

- Có tiếng khóc trẻ con? – Tống Diệu lên tiếng.

- Anh cũng nghe được?

Doãn Mạt càng chắc chắn có người còn sống, cô bước về phía căn nhà, đẩy ra cánh cổng lớn đã đổ nát, nội thất bên trong căn nhà lộn xộn, khắp nơi vương vãi vết máu đỏ thẫm, mùi gay mũi nồng nặc. Bên ngoài phòng khách có hai xác sống đã bị hạ, nhìn bề ngoài chính là một nam một nữ. Dường như khi mặt thể diễn ra, bọn họ đang ở trong nhà thì người chồng biến thành xác sống. Trên cơ thể nữ xác sống có nhiều vết thương, chứng tỏ cô ta là bị xác sống giết chết. Doãn Mạt đi sâu vào bên trong căn nhà thì phát hiện một căn phòng nhỏ đang bị khóa trái, dường như âm thanh từ căn phòng này phát ra. Cô nhẹ nhàng gõ cửa:

- Có người ở bên trong không?

Âm thanh thú thích trong phòng chợt ngừng hẳn, sau đó là tiếng mở khóa cửa. Bên trong là một đứa bé trai khoảng mười hai tuổi, mặt mày lem luốc gầy rộc, có lẽ đã nhiều ngày chưa được ăn uống đầy đủ. Cô nhìn phía sau đứa trẻ là những túi thức ăn nhanh, có lẽ nó dựa vào những thứ này để sống sót.

- Chị là Doãn Mạt, em tên gì?

Cô nhẹ nhàng hỏi, sau đó im lặng đợi nó trả lời. Đứa trẻ có vẻ sợ người lạ, sau khi quan sát cô hồi lâu nó nói:

- Em là Nạp Lan Khuê.

- Em có muốn đi với chị không?

Doãn Mạt không rõ bản thân tại sao lại muốn dẫn đứa bé này theo, có lẽ trong mặt thể, cô vẫn còn lòng trắc ẩn, cũng có thể cô đã cảm nhận được xác sống nữ kia trước khi chết đã cố gắng chống chọi với chồng mình thế nào để giữ đứa bé còn sống. Nếu là bố mẹ cô, cô cũng tin họ sẽ hi sinh tất cả để giành lấy một cơ hội cho cô sống sót.

Nạp Lan Khuê suy nghĩ hồi lâu rồi gật đầu, trong ánh mắt nó ánh lên hi vọng. Trước đây hai ngày cũng có một đội ngũ đến đây, nhưng vì bọn họ thấy nó còn nhỏ, sẽ gây cản trở tay chân nên không mang nó theo. Nó cảm nhận được sự tự tin của chị gái trước mặt, đó là một loại ánh mắt không mang theo toan tính, Nạp Lan Khuê từ nhỏ đã có khả năng nhìn được sắc mặt người khác, nó có thể dựa vào những biểu hiện bên ngoài mà đoán ra suy nghĩ của người đối diện. Doãn Mạt nắm tay Nạp Lan Khuê bước ra bên ngoài, thân thể đứa nhỏ này vì thiếu ánh sáng lâu ngày càng trở nên xanh xao như người bệnh.

Cao Trường Tôn thấy cô dẫn theo một đứa nhỏ yếu ớt ra thì nhíu mày tỏ vẻ không hài lòng, quân đội của hắn không phải trại tị nạn, những người lớn có sức lao động hắn sẽ miễn cưỡng giúp đỡ, còn những đứa nhỏ không có sức phòng thủ như thế này chính là một cản trở. Thâm mắng Doãn Mạt lòng dạ đàn bà, nhưng hắn lại không lên tiếng, cái hắn e ngại chính là thực lực của Doãn Mạt và Tổng Diệu, nhưng nếu trên đường đi cô cứ cứu những người vô dụng như thế thì hắn sẽ không khách khí mà nói thẳng

Doãn Mạt biết những suy nghĩ hèn mọn của đám người này, chúng chỉ nghĩ đến lợi ích thực tại mà không nghĩ tới tương lai. Hiện chỉ là giai đoạn đầu mặt thể, những đứa trẻ thoát nhìn không có sức chống cự này chính là những cường giả trong tương lai nếu được bồi dưỡng tốt, mười lăm năm sau là lúc vua xác sống nắm giữ hoàn toàn đội quân xác sống cấp cao hơn trăm, vạn con. Lúc đó bọn họ dù giỏi thế nào cũng đã tuổi cao sức yếu, lực bất tòng tâm, còn có thể chống lại bọn xác sống sao? Hơn nữa còn hai mươi năm sau thì sao? Ba mươi năm sau?...

Cô không lên tiếng nắm lấy tay Nạp Lan Khuê đi về phía xe của mình, lấy trong ba lô ra một chai nước suối và một miếng bích quy đưa cho nó.

- Ăn đi.

Nạp Lan Khuê chân chừ chốc lát rồi tóm lấy thức ăn ăn ngấu nghiến.

- Ăn từ từ, chỗ chị vẫn còn, không ai giành với em đâu – Cô vuốt vuốt lưng cho nó vừa nhẹ nhàng nói.

Nạp Lan Khuê im lặng ăn hết bích bánh bích quy, nó tự thề với lòng, vì một miếng ăn lúc này và cái dang tay đón lấy nó lúc đó, nó sẽ cố gắng trung thành với cô gái này.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tận Chém Giết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Âm Mang Chu Tước (1)

Sau khi Nạp Lan Khuê gia nhập đoàn người, luôn có những ánh mắt như có như không nhìn về phía Doãn Mạt và nhóm của cô. Có ánh mắt dò xét, có kiêng kỵ, cũng có toan tính. Một cô gái có năng lực cường đại lại dễ mềm lòng luôn là mục đích của những kẻ có dã tâm, cô cũng không rồi hơi mà để ý đến những suy nghĩ đen tối của đám người đó, hiện tại Doãn Mạt chỉ muốn mau chóng đến được căn cứ Thanh Long và nâng cao dị năng của bản thân. Sau một thời gian tu luyện, dị năng hệ lôi của cô đã đạt đến đỉnh cấp 4, dị năng hệ hỏa cũng đồng dạng, tất cả cũng nhờ khả năng nghịch thiên của linh tuyền trong không gian, nó không những có khả năng chữa khỏi sự xâm nhập của virus xác sống, mà còn có thể tăng cường dị năng bản thân. Nhưng cũng như tất cả linh được hoặc được thuốc, càng lên cao, khả năng của linh tuyền cũng giảm dần, nếu như ở cấp 2-3 linh tuyền có thể giúp dị năng giả cấp 3 củng cố một cách vững chắc, thì đến cấp 4 khả năng đó chỉ còn năm mươi phần trăm.

Hiện tại trong cả đoàn người chỉ có khoảng mười dị năng giả cường đại, trong đó nhóm của Doãn Mạt, Tổng Diệu, Đế Tư chiếm ba vị trí đầu tiên, còn lại chia đều cho các phân đội khác của Cao Trường Tôn, dĩ nhiên nhóm quân nhân của Tổng Diệu cũng rất cường đại, tất cả đều đã là dị năng giả cấp 2 cao cấp, có một số người đang có xu hướng đột phá tăng lên cấp 3, một nhóm dị năng giả có năng lực mạnh mẽ đồng đều như vậy, lại hành động ăn ý với nhau, khiến khả năng chiến đấu của họ tăng lên gần gấp đôi. Tức nếu hiện tại, một mình Doãn Mạt đối kháng với cả nhóm quân nhân đó, cô không nắm chắc có thể hạ được bọn họ, huống chi còn có Tổng Diệu sở hữu dị năng cường đại tương đương cô, dị năng của hắn chính là một hồ sâu không đáy, cô cũng không nắm được hắn có thể bộc phát ra khả năng chiến đấu cao đến mức độ nào.

Mặc dù Doãn Mạt có chút kiêng kỵ đám người Tổng Diệu nhưng cô lại không sợ hãi chút nào, bởi cô còn có lá bài tẩy là không gian dị năng, không gian

của cô có thể chứa được không chỉ vài nghìn người, mà chính là vô tận. Chỉ cần nghĩ đến đám người có tà niệm biết được, cô cũng không khỏi cảm thấy lạnh cả người, bản thân có thể là miếng mồi béo bở cho những kẻ khác. Trong mặt thể, nhân tính chính là thứ không đáng giá nhất, có những người sẵn sàng đẩy người thân của mình làm đệm lưng để bản thân được sống, nên hiện tại mặc dù cô có lòng tin với nhóm người Tổng Diệu, nhưng cũng chưa tin tưởng đến mức tiết lộ bí mật cho bọn hắn.

Tổng Diệu cũng cảm nhận được Doãn Mạt còn có rất nhiều bí mật, nhưng hắn không hỏi, hắn tin tưởng sẽ có một ngày cô nguyện ý chia sẻ cho hắn. Còn hiện tại, hắn nên nghĩ cách khiến con sùng vật nhỏ trong lòng cô chấp nhận hắn!!!

Nhắc đến con thú này, hắn cực kì đau đầu, hắn luôn cảm giác nó có địch ý với hắn rất mạnh. Chỉ cần hắn đến gần Doãn Mạt trong phạm vi ba mét nó đều phản ứng, đôi khi còn tấn công hắn. Thực lực con thú này cũng không tầm thường, khiến hắn ứng phó có chút khó khăn, nếu hắn và nó đánh nhau thì bất phân thắng bại, nhưng hắn cũng không thể ra tay với nó chứ?! Phải biết Doãn Mạt cực kỳ sùng ái nó! Hừ, lại ôm một con thú đực suốt ngày, cô ấy không nghĩ nó là đực à?!

Hắn cũng bất ngờ với suy nghĩ của mình, lại đi so đo với một con thú? Tổng Diệu lắc lắc đầu, sau đó quay lại chỗ của mình chìm vào trầm tư.

Đoàn người cuối cùng cũng vượt qua con sông, mặc dù thời gian có chút tốn kém, nhưng cũng đỡ hơn mệnh mề đi đường thủy!

- Phía trước có đánh nhau! – Dị năng tinh đầu tiên phát hiện, nó thông báo cho Doãn Mạt.

Tổng Diệu cũng cảm nhận được có hai nhóm người đang đánh nhau phía trước, tuy khoảng cách có chút xa, nhưng hắn là dị năng giả hệ không gian cấp 4, chút khả năng cảm ứng dao động không gian không thể yếu được.

Đoàn người phần lớn vẫn không hay biết chuyện gì xảy ra, Tổng Diệu nhìn cô gật đầu, Doãn Mạt hiểu ý, hai người nhanh chóng phân chia nhau tiếp cận trận chiến.

Đó là một nhóm người mặc đồng phục màu đen tuyền, mỗi người đều có thân pháp rất nhanh và chính xác, mặc dù dị năng không mạnh, nhưng khả năng cận chiến của mỗi người đều cực mạnh. Vũ khí của bọn họ là chủy thủ, mỗi lần công kích đều là lấy mạng.

Đối thủ của nhóm người này không phải là xác sống, mà là một nhóm dị năng giả, nhóm người áo đen mặc dù rất mạnh, nhưng chung quy đây vẫn là mặt thể, dị năng giả luôn chiếm được thượng phong, đám người áo đen ngày càng ít, phía dưới không ít xác chết nằm la liệt, có người của nhóm dị năng giả, cũng có người áo đen.

- Thanh Ca, người mau dừng tay chịu trói, chỉ huy sẽ để cho các ngươi một đường sống, nếu không thì các ngươi chỉ còn con đường trở thành thức ăn cho xác sống. – Một dị năng giả lớn tiếng quát, hắn là một trung niên nam lưng hùm vai gấu, sở hữu dị năng hệ thổ cấp 2 đỉnh, mỗi lần nhóm người áo đen tấn công đều bị tường đất của hắn chặn lại gây khó khăn, mà đa số nhóm người áo đen không phải là dị năng giả, nên khả năng công phá tường đất rất khó khăn.

- Hừ, hắn giết chết đội trưởng của chúng ta, còn muốn chúng ta ám sát các chỉ huy của căn cứ khác để thu tóm quyền lực. Hắn cho rằng chúng ta là người mù hay sao? Hay là kẻ điên nên không biết được âm mưu chó má của hắn – Người áo đen được gọi là Thanh Ca lên tiếng châm chọc.

- Chỉ là những kẻ bất tài, giết một hai tên có gì là quá đáng. Không nói đến đội trưởng của các ngươi không thức tỉnh được dị năng mà lại dám nắm trong tay Ám Mang? Còn muốn chống đối chỉ huy cứu giúp đám người thường ăn hại đó? Các ngươi quên bản thân là sát thủ hay sao? – Người đàn ông trung niên tự cho là đúng nói.

- Đội Ám Mang chúng ta tuy xuất thân là sát thủ, nhưng chỉ giết những kẻ tội phạm truy nã hoặc những kẻ tham nhũng không sa lưới pháp luật, còn người vô tội, chúng ta không bao giờ động đến. Còn tên chỉ huy của các ngươi, chính là một kẻ mất nhân tính, đến phụ nữ trẻ em cũng không để ý tính mạng. Hắn có quyền gì mà lên án chúng ta? – Thanh Ca một bên chiến đấu đến đỏ mắt, một bên không ngừng lên án hành động của nhóm dị năng giả. Người đàn ông trung niên lại dục nên một tường đất chặn lại tấn công của Thanh Ca, hắn cười khẩy:

- Ngươi quên đây là mặt thể? Những kẻ vô dụng đó chỉ có thể là tảng đá lót đường cho chúng ta. Huống chi, đám sát thủ mà muốn giảng nhân tính? Thật nực cười.

Nghe đến đây Doãn Mạt đã hiểu rõ nguồn cớ của mọi việc, có vẻ hai nhóm người này vốn cùng một căn cứ, nhưng xung đột nội bộ dẫn đến đám người áo đen phản kháng muốn ly khai. Nhưng qua cách nói của người đàn ông trung niên thì tên chỉ huy kia không phải là thứ tốt lành gì. Thê mới biết, trong mặt thể, những kẻ có quá khứ hay vẻ ngoài đạo mạo, chính là những kẻ đáng kinh tởm nhất. Bởi mặt thể là nơi không có luật pháp quốc gia, không có quy định về giết người đền mạng, chỉ đơn giản là cường giả vi tôn. Kẻ mạnh chính là luật pháp! Người yếu nếu không cố gắng chính là mạng mạng sống của mình mặc người khác chà đạp, điều khiển đến chết.

Nhóm người áo đen ban đầu có khoảng bốn mươi người, hiện tại chỉ còn hơn mười người đang cầm cự, còn lại đều đã chết sạch. Bọn họ sau khi chết có người trực tiếp trở thành xác sống, có người bị đánh nát óc nên chết không thể chết thêm được nữa.

Nhóm dị năng giả còn hơn ba mươi tên, tấn công phòng thủ đều cực kỳ có quy luật chặt chẽ, hơn nữa có dị năng hỗ trợ, không khó dồn ép những người áo đen đến đường cùng. Mặc dù dị năng giả cũng có thương vong, nhưng bọn họ có dị năng khiến thân thể được cường hóa một số đặc điểm về các giác quan, khả năng lành vết thương cũng nhanh hơn người bình thường, nên chỉ cần bị thương đều sẽ lui lại, để dị năng giả hệ thủy chữa trị sau đó mới gia nhập đánh nhau.

Dị năng giả hệ thủy có thể chữa thương? Doãn Mạt bất ngờ trước khả năng này, cô chỉ biết dị năng hệ chữa trị mới có thể chữa thương?

Dị năng tinh giải thích cho cô, hệ thủy có thể chữa được những vết thương do con người gây ra, tức là những vết thương ngoài da, nhưng những vết thương do xác sống gây ra chỉ có thể được chữa bởi dị năng giả hệ trị liệu. Nó cũng rất bất ngờ, chỉ mới giai đoạn đầu mặt thể, mà đã có người có thể phát hiện ra khả năng trị liệu của dị năng giả hệ thủy?

- Vậy là cô cũng có thể trị liệu vết thương vật lý do con người gây ra? Thật đúng là quá tốt – Doãn Mạt nghĩ trong lòng. ...

Dị năng giả hệ thủy của nhóm người đó là một dị năng giả cấp 2 cao cấp, hẳn liên tục dùng dị năng khiến vết thương của nhóm dị năng khép lại với tốc độ rất nhanh, tuy nhiên những người bị xác sống cắn trúng thì chỉ có một khả năng là trở thành xác sống, phải lập tức giết chết.

Thế nên tình thế đối với nhóm người áo đen ngày càng bất lợi, bọn họ chỉ còn lại mười hai người, chính là mười hai người mạnh nhất, trong đó có bảy dị năng giả và năm người bình thường. Thanh Ca là đội phó của nhóm người áo đen, hẳn cũng là dị năng giả hệ hỏa cấp hai, kết hợp với khả năng của một sát thủ, giết đến đám dị năng giả có chút sợ hãi. Mười hai người này phối hợp cực kỳ ăn ý, kết hợp thành một đội hình có công có thủ. Chợt Thanh Ca quát lên:

- Là ai? Mau đi ra?

Hắn lại phát hiện cô và Tống Diệu? Doãn Mạt có hơi bất ngờ, cô cách bọn hắn tương đối xa, lại ẩn nấp cực kỳ kín đáo.

Thực ra Thanh Ca không thể phát hiện cô ở khoảng cách xa như vậy, nhưng hắn là một sát thủ, trực giác cực kỳ nhạy bén. Hắn cũng có thói quen trong lúc làm nhiệm vụ, các giác quan không ngừng quan sát xung quanh để tránh kẻ địch ẩn núp tấn công bất ngờ.

Doãn Mạt ôm theo Đế Tư cùng Tống Diệu bước ra, tiến gần đến đám người đang đánh nhau, hai bên thấy có người lạ lập tức ngừng lại, lấy ánh mắt dò xét nhìn hai người một thủ đang ung dung bước đến. Thanh Ca cảm nhận được khí tức mạnh mẽ của những người mới đến, hẳn không khỏi cảm thấy tuyệt vọng! nếu bọn họ là đồng bọn của đám người kia thì hôm nay chính là ngày chết của tất cả bọn hắn.

Người đàn ông trung niên quan sát Doãn Mạt và Tống Diệu, hẳn trực tiếp bỏ qua sự tồn tại của Đế Tư, phần lớn nhân loại còn chưa phát hiện được khả năng của biến dị thú cường đại đến mức độ nào. Cũng không ai có thể tưởng tượng được một con thú nhỏ chỉ bằng một con cún con lại có thể bộc phát ra dị năng mạnh mẽ mức nào. Người đàn ông trung niên đồng thời không có khả năng cảm nhận của Thanh Ca, nên hắn chỉ thấy được một đôi nam nữ cực kỳ đẹp đang bước đến, trên tay cô gái còn ôm một con thú nhỏ nhắn đen tuyền, đôi mắt màu tím long lanh.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tận Chém Giết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Âm Mang Chu Tước (2)

Doãn Mạt từng bước đến gần đám người, một không khí im lặng bao trùm không gian, bọn họ không ai biết rõ đối phương nên lựa chọn không lên tiếng. Lát sau, người đàn ông trung niên lên tiếng:

- Các người là ai?

Doãn Mạt mỉm cười, khuôn mặt xinh đẹp không nhuộm bụi mặt thể khiến người ta nghĩ đây chỉ là một chuyến du lịch của một đôi tình nhân trẻ.

- Chúng tôi chỉ là nghe thấy có tiếng đánh nhau nên tò mò đến gần, chẳng qua là các người đánh nhau tiếng động lớn đến vậy, không sợ thu hút bọn xác sống ở gần hay sao? – Cô không mặn không nhạt nói.

Người đàn ông trung niên và Thanh Ca đều biến sắc, bọn họ quả thật đã quên mất đám xác sống xung quanh, chẳng qua một người đang làm nhiệm vụ, còn một người đang chạy trốn chết nên cũng chẳng có thời gian để ý đến đám xác sống đang vật vờ ngoài kia. Xác sống vốn nhạy cảm với mùi máu người, nên hai bên đánh nhau một thời gian như vậy, dù là ở trong núi rừng, nhưng có lẽ cũng đã hấp dẫn một số xác sống du đãng xung quanh sắp đến.

- Đây là việc của chúng ta, không liên quan đến cô. Biết điều thì rời khỏi đây! – Người đàn ông trung niên cũng không muốn làm lớn chuyện mà hấp dẫn thêm xác sống, bọn họ còn phải nhanh chóng chạy về căn cứ cho kịp trước khi trời tối.

Doãn Mạt lắc đầu, cô cười cười nhìn Tống Diệu:

- Đội trưởng Tống, anh thấy việc này thế nào?

Tống Diệu cũng lộ vẻ tà ác hòa theo cô nói:

- Mạt Mạt muốn thế nào thì chúng ta sẽ làm thế đó, dù sao tôi cũng đang rồi, có thể bồi cô chơi một chút.

Cô cười híp mắt, âm thanh nhe nhệ:

- Tôi thấy đám người áo đen này không tồi.

- Được! vậy thì cứu – Tống Diệu chém đinh chặt sắt nói, Đê Tư cũng tru lên một tiếng dài như tỏ vẻ đồng tình với quyết định của Doãn Mạt.

Người đàn ông trung niên tức giận

- Hai người dù có là dị năng giả cũng không thể chống lại chúng ta, nếu muốn sống thì biến khỏi đây, ta không có thời gian chơi đùa cùng đám nhai ranh.

Đê Tư gầm gừ giận dữ “Hừ, dám nói nó và cô gái nhân loại của nó, đám người này chết chắc rồi! Nó vốn là nhân thú, bản tính kiêu ngạo từ nhỏ đã thấm trong xương tủy, dĩ nhiên nếu muốn giết tên nhân loại đi bên cạnh nó thì không phải vấn đề, nó còn tán thành, còn những kẻ muốn chết này! Hừ...”

Không nói một lời, Đê Tư nhảy ra khỏi vòng tay của Doãn Mạt, lập tức biến thành một con thú lớn cao lớn như một ngôi nhà nhỏ, bốn chân hóa điểm từ sắc thiêu đốt hùng hực, răng nanh trong miệng sắc bén cùng đôi đồng tử màu tím, nó nhắm ngay đám người dị năng giả lao tới cắn xé, bốn chân đạp đến đâu đều khiến một đám người chết cháy, tiếng kêu thê thảm vang vọng. Người đàn ông trung niên lúc này xám ngắt mặt mày, hắn không ngờ con thú nhỏ trên tay đám người này lại là một con thú đáng sợ như vậy, đây là loại thú gì? Chẳng lẽ hắn đang nằm mơ? Mẹ nó, huyền huyền hay sao?

Đám người Thanh Ca cũng sợ đến mức rung rẩy cả người, bọn họ cũng không thể nào tưởng tượng được chỉ một giây trước đó chính là một con thú nhỏ bằng hai nắm tay, mà chốc lát sau đã trở thành một con vật lớn đến vậy! Còn đám tử điểm dưới chân nó, cũng thật quá đáng sợ, chỉ cần nó đạp một bước đều khiến hai tên dị năng giả kia chết cháy.

- Rút lui, chạy mau!- Người đàn ông trung niên quyết định bỏ chạy, nói đùa, con thú trước mặt này chính là một cái sát thần, còn đáng sợ hơn cả xác sống, không đề bọn họ có một cơ hội chống lại, một giằng chính là một mạng người.

Doãn Mạt cũng không đuổi tận giết tuyệt, mặc dù đây chính là mặt thể, nhưng cô cũng giữ lại một phần lương tâm của mình. Dĩ nhiên nếu bọn họ không làm ảnh hưởng đến cô và người thân.

- Cảm ơn đã giúp đỡ! – Thanh Ca diu một tên người áo đen đã bị thương đến, bọn họ chỉ còn mười hai người, ai nấy đều có vết thương trên cơ thể, nhưng đôi mắt lại toát lên vẻ kiên định.

- Các người từ căn cứ nào đến? – Cô hỏi.

Thanh Ca thoáng nhìn những đồng đội còn sống rồi chậm rãi nói:

- Chúng tôi vốn đến từ căn cứ Chu Tước mới thành lập cách đây không lâu.

“Căn cứ Chu Tước? Chính là một trong bốn pháo đài cuối cùng của nhân loại trong tương lai?” – Doãn Mạt nghĩ thầm.

Thanh Ca lại nói tiếp, thanh âm chậm rãi trầm thấp:

- Trước khi mặt thể đến, chúng tôi thuộc tổ chức sát thủ Âm Mang, ông chủ là một quan chức lớn. Sau khi mặt thể đến, lão đại dẫn chúng tôi cùng ông chủ trốn đến căn cứ Chu Tước của Vân Vũ Lam. Hắn là một dị năng giả hệ hòa cấp hai cao cấp. Ông chủ đầu quân dưới trướng của hắn nhưng không ngờ bề ngoài hắn là một thư sinh nhưng tâm địa lại cực kỳ độc ác. Hắn vì muốn Âm Mang phục vụ cho bản thân mà giết chết ông chủ, hắn chú trọng dị năng giả, còn người bình thường trong mắt hắn còn không bằng thú vật. Hắn đưa người bình thường trong căn cứ đi xây dựng rào chắn, giết xác sống thu thập vật tư. Những người chống đối đều trở thành mồi cho xác sống, bất kể là phụ nữ hay trẻ em. Chúng tôi vì không muốn tiếp tục ở lại nên quyết định rời khỏi căn cứ.

- Các người không muốn trả thù? – Doãn Mạt hỏi.

Thanh Ca thở dài

- Không phải không muốn, chúng tôi không có khả năng giết hắn, không nói bên cạnh hắn có một dị năng giả không gian cấp cao, có thể lúc nào cũng thiết lập không gian rào chắn cường đại quanh hắn, mà bản thân Vân Vũ Lam cũng là một dị năng giả cao cấp, chúng tôi vốn không giết được hắn.

Doãn Mạt suy nghĩ một chút rồi nói:

- Các người có muốn đi theo chúng tôi không?

Thanh Ca hơi bất ngờ, cô gái này trông bề ngoài vô hại, nhưng hắn biết con thú trong tay cô chính là một cái sát thần. Chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng lúc nãy nó giết đám người của căn cứ Chu Tước đến không còn manh giáp là có thể biết. Đi theo cô gái này, bọn hắn có thể có một đường sống.

Thanh Ca cùng đám người lập tức gật đầu đồng ý. Lúc Doãn Mạt trở lại đoàn người thì có thêm mười hai người khiến đám người Cao Trường Tôn hết sức bất ngờ, nhưng sự cường đại của cô và Tống Diệu vẫn khiến hắn có chút kiêng kỵ. Hắn nhủ vậy, nếu cô cứ thu nhận người như thế này thì không biết quân nhu lại tổn thất bao nhiêu khi về đến căn cứ.

Lúc băng qua một đoạn trống trải thì dị năng tinh lại rung lên kịch liệt, Doãn Mạt hoảng hốt hỏi:

- Chạy mau, phía trước là thủy triều xác sống. Trong đó có một con xác sống hệ tinh thần cấp ba, vô số xác sống cấp hai. Theo như ta cảm nhận, có ít nhất một ngàn con xác sống bình thường đi theo sau đó.

Đoàn Mạt cũng nhủu mảy, thủy triều xác sống? Đáng lý ra ở giai đoạn này chưa thể có thủy triều xác sống cỡ trung thế này mới đúng chứ? Dù sao mặt thể cũng chỉ diễn ra không bao lâu!

Dị năng tinh cũng không giải thích được nguyên nhân tại sao xác sống lại đột nhiên mạnh mẽ hơn kiếp trước nhiều đến vậy. Không lẽ là do nó mạnh mẽ xé rách không gian thời gian quay lại mà khiến cho nhiều chuyện phát sinh khác quỹ đạo? Vậy không chừng vua xác sống cũng đã bắt đầu cường đại hơn hẳn kiếp trước, nó phải mau chóng tìm được và giết chết hắn.

Đoàn Mạt nhanh chóng thông báo tình hình cho nhóm người Tổng Diệu và đám sát thủ Âm Mang. Mọi người đều nhủu mảy, thủy triều xác sống? Xác sống con có khả năng tập hợp lại thành đoàn đội lớn như thế ư? Nếu vậy chính là một đại họa lớn cho nhân loại. Hiện tại, thế giới đã rất khác nghiệt, nếu xác sống còn tiến hóa đến vậy thì nhân loại còn đường sống hay sao?

Đoàn mạt không nói cho bọn họ xác sống còn có thể tiến hóa đến một mức độ họ khó có thể nào tưởng tượng được. Và tương lai nếu cứ như thế chính là ngày tận thế thực sự, loài người có thể bị xóa sổ hoàn toàn, biến mất trong dòng chảy của lịch sử.

- Chúng còn cách chúng ta bao xa? – Cô hỏi dị năng tinh.

Dị năng tinh suy tư trong chốc lát rồi nói:

- Hiện tại chúng cách chúng ta khoảng năm km, vẫn chưa phát hiện chúng ta, nhưng chỉ cần khoảng cách rút ngắn xuống dưới ba km, thì những xác sống cấp cao sẽ phát hiện hơi thở của nhân loại, sau đó chính là một hồi tàn sát.

Vậy là còn 2km để chuẩn bị, cô suy nghĩ, cứu hay không cứu đám người này. Nếu cô thực sự nói ra, bọn họ có tin cô hay không? Đoàn Mạt thờ dãi một hồi rồi đưa ra quyết định – Cứu! Mặc kệ họ nghĩ như thế nào, cô cứ làm hết sức bản thân là được, mọi chuyện tính sau. Nếu bọn họ vẫn kháng kháng một mực đi về phía trước thì cũng không thể trách cô được.

Sau khi đưa ra quyết định cô lập tức thông báo đám người Tổng Diệu, nhóm sát thủ Âm Mang cùng gia đình, mặc kệ sau đó đoàn người có đổi hướng hay không, người của cô cũng sẽ rời đi. Nạp Lan Khuê dĩ nhiên luôn đồng ý với cô, bây giờ trong lòng nó, cô chính là chân lý. Chỉ cần cô mở miệng, thì chính là không thể sai được.

Cô cũng thông báo cho nhóm người Cao Trường Tôn, khi hắn nghe được thông tin thì sắc mặt có chút thay đổi, phía trước là một bầy xác sống mấy ngàn con? Xác sống còn có thể tụ tập lại di chuyển như nhân loại? Đó là một chuyện khó có thể tin được. Đồng thời chỉ cần đi tới phía trước chỉ khoảng nửa ngày, đó chính là căn cứ Thanh Long, đám xác sống này gần căn cứ như vậy, người bên trong căn cứ không lẽ không đi ra tiêu diệt? Nếu hiện tại thay đổi hướng đi chính là phải tiêu tốn thêm hơn ba ngày đường. Trong ba ngày đó không biết chuyện gì sẽ xảy đến. Huống chi 5km chính là một khoản cách không hề ngắn, cô có thể xác nhận chính xác hay sao?

Cao Trường Tôn không muốn đánh đổi, hiện tại hắn chỉ muốn thật nhanh chóng trở lại căn cứ, đi thêm ba ngày giữa đám xác sống? Đừng đùa nữa.

Đoàn Mạt đoán được suy nghĩ trong lòng hắn, cô cũng không ép, cô đã làm hết sức, còn quyết định như thế nào là tùy hắn.

- Nếu các người vẫn cứ muốn đi về phía trước tôi không ngăn cản, nhưng chúng tôi sẽ không cùng đi với các người. Quân nhu tôi cũng chỉ lấy một nửa thỏa thuận, tôi sẽ phải đi ngay.

Cao Trường Tôn tỏ vẻ khó xử:

- Cô Đoàn, chúng ta thỏa thuận chính là cô cùng người của cô đưa chúng tôi trở lại căn cứ Thanh Long, nhưng hiện tại vẫn chưa đến căn cứ, cô đã vội rời đi, nếu chia quân nhu cho cô như thế tôi thật sự không tiện ăn nói với mọi người. Huống chi trong suốt đoạn đường, người của cô ăn uống chúng tôi cũng không tính toán. Nếu cô muốn rời khỏi thì tôi cũng không ngăn cản, nhưng quân nhu tôi không thể chia cho cô.

Đoàn Mạt cười lạnh, suốt đoạn đường cô đều dùng tinh thần bao trùm đoàn người để tránh xác sống đột kích bất ngờ, còn thông báo cho họ một tin tức quan trọng đến vậy. Có được tin tức này của cô, thì mặc dù Cao Trường Tôn không thay đổi lộ trình, nhưng hắn chắc chắn sẽ phái người đi dò xét, không thể không phát hiện đám xác sống phía trước. Không nói cô đã cứu bọn hắn, thì chỉ cần việc này cũng đủ để cô lấy một phần quân nhu!

Lại nói trong không gian của cô đầy ắp thức ăn cùng vũ khí, chút quân nhu này với cô thực sự không cần thiết, nhưng bọn họ trở mặt không nhận thế này, khiến cô cảm thấy rất tức giận. Cô cười nhạt nói:

- Thôi được, tôi sẽ dẫn người của tôi đi, đồng thời sẽ không đến căn cứ Thanh Long nữa. Tạm biệt!

Cô xoay người mang theo mọi người rời khỏi, cô không thông báo rộng rãi bởi lúc cô nói chuyện với Cao Trường Tôn không hề đề thấp thanh âm, nên việc phía trước có xác sống chắc chắn sẽ lan truyền nhanh chóng, còn việc rời khỏi hay không chính là quyết định của bọn họ. Và lại, cô cũng không phải là thánh nẫu, những người không quen biết, cô tuyệt đối sẽ không dang tay giúp đỡ một cách mù quáng. Hiện tại chính là mặt thể, cô còn có trách nhiệm với người nhà của mình, còn phải tìm ra và tiêu diệt vua xác sống!

Nói đi phải nói lại, ở gần căn cứ có một đám xác sống lớn như vậy mà căn cứ không phát hiện, thì chỉ có hai lý do. Một chính là bọn họ có âm mưu, giả vờ không biết, còn hai chính là trong đám xác sống này có một con xác sống có dị năng không gian hoặc tinh thần rất mạnh, có thể che lấp sự tồn tại của cả đám xác sống trước mắt của dị năng giả. Cô vẫn nghiêng về trường hợp thứ hai nhiều hơn, cô đã chạm trán một xác sống hệ tinh thần, sự cường đại của nó khiến cô lạnh cả sống lưng. Chỉ cần bắt cần bị lạc vào tinh thần công kích của nó thì chính là không có đường sống sót!

Liễu Dã đang ngồi cùng với nhóm bạn học và Văn Vũ Hi, hắn thấy đoàn người của cô rời khỏi thì nhanh chóng bước đến:

- Đoàn Mạt đồng học, cậu không tiếp tục đi cùng chúng tôi?

Đoàn Mạt cũng không giấu giếm hẳn, bọn cô ở gần cuối đoàn người, có lẽ thông tin hơi chậm một chút, nhưng chỉ cần khoảng năm mười phút nữa thì việc phía trước có xác sống sẽ đến tai họ.

- Phía trước có một đám xác sống rất lớn, khoảng mấy nghìn con. Tôi đã thông báo cho đội trưởng Cao. Hiện tại tôi sẽ rời khỏi nhóm!

Cô không gọi Liễu Dã về nhóm của mình, bởi nhóm của hắn khiến cô thực sự rất chán ghét. Không chỉ có Lục Nhu là kẻ thù kiếp trước của cô còn có những kẻ ở trường đã làm khó dễ cô. Nên việc để họ đi cùng chính là không thể, trừ khi Liễu Dã rời khỏi đám người đó.

Liễu Dã thoáng suy nghĩ rồi nhìn đám bạn học ngồi đằng xa. Hắn thở dài nói:

- Cảm ơn đã nói với mình thông tin này. Mình sẽ thông báo với mọi người rời khỏi nhanh nhất.

Cô lắc đầu rời khỏi, Liễu Dã quá có trách nhiệm, đó chính là ưu điểm, ngược lại cũng chính là nhược điểm của hắn. Trong mặt thế, hắn gánh theo cả đám người nhất gan lại sợ chết này, chính là vì trách nhiệm!

Bạn đang đọc truyện *Vô Tận Chém Giết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Chạy Trốn Thi Triều.

Thi triều hiện cách bọn họ không còn xa, cô nhanh chóng thông báo mọi người rời khỏi. Những quân nhu kia ngược lại cô không quan tâm hiện tại có lấy hay không, thi triều này là thi triều lớn nhất từ khi mặt thế cô gặp phải, đồng thời còn có thể có một xác sống cực mạnh dẫn đầu thi triều. Với năng lực của đám người Cao Trường Tôn, việc vận chuyển toàn bộ quân nhu chạy trốn chính là không có khả năng. Bất quá sau khi thi triều qua đi cô lại trở lại để tìm quân nhu.

- Đoàn Mạt! Thi triều hiện tại đang tăng tốc rất nhanh, có lẽ bọn chúng đã phát hiện chúng ta, với tốc độ hiện tại, chúng ta sẽ bị đuổi kịp. – Dị năng tinh thông báo.

Đoàn Mạt nhíu mày, hiện tại đoàn người của cô có một số người bình thường như ba mẹ và Diệp Nhiên, nếu trước mặt đám người Tổng Điều lộ ra không gian dị năng, cô vẫn chưa nắm chắc có thể tin tưởng bọn họ. Cách tốt nhất vẫn là tìm căn cứ tránh thi triều.

- Gần đây có căn cứ nào lớn không? Dĩ nhiên là ngoài căn cứ Thanh Long – Cô hỏi.

Thanh Ca suy nghĩ thoáng một lát rồi trả lời:

- Căn cứ Chu Tước cách đây khoảng 4-5 ngày đi đường, nếu có thể chạy hết tốc độ, chúng ta có thể đến đó trước khi thi triều đuổi kịp.

- Được! Vậy đến căn cứ Chu Tước – Tổng Điều cũng đồng ý, dù sao với hắn, căn cứ nào cũng như nhau.

Mọi người nhanh chóng quay đầu chạy hết tốc lực về phía căn cứ Chu Tước, may mắn cô vẫn còn lượng lớn xăng trong không gian, bất quá có thể lên đồ đầy bình xăng. Đồng thời những thiết giáp này được chế tạo đặc biệt cho chiến tranh, nên bình xăng được thiết kế tương đối lớn, chạy khoảng 4-5 ngày tối đa chỉ cần đổ đầy 2 lần.

Cả nhóm chạy đến ngày thứ 2 thì trong không khí thấp thoáng có mùi máu nhè nhẹ lan đến, Đoàn Mạt nhíu mày, không lẽ phía trước xảy ra chuyện? Mặc kệ vậy, hiện tại chỉ có thể gấp thì đánh thôi, cô cũng không thể quay lại đường cũ.

P phía trước là một trấn nhỏ trong núi, nơi đây có lẽ là nơi một số nông dân sống gần dãy núi này lựa chọn xây dựng làm nơi ở tạm trong thời gian lên núi làm việc. Theo lời Thanh Ca thì ngọn núi này có một quặng kim loại lớn, nhà nước đang tiến hành khai thác quy mô, nên lượng nhân công có tới tận vài ngàn người làm việc ngày đêm, thôn này cũng là nơi họ xây dựng cho những nhân công này. Mùi máu là từ nơi đó truyền đến?

Tuy nhiên cô quyết định mặc kệ việc này, bởi hiện tại cô không thể chậm thêm một giây phút nào, nhanh chóng đến căn cứ Chu Tước chính là mục tiêu ưu tiên hàng đầu, cô không thể tốn thêm thời gian tìm hiểu việc khác.

Mọi người cũng có cùng suy nghĩ, đến căn cứ trước, sau đó nghỉ ngơi rồi tính tiếp. Đám người Thanh Ca nhanh chóng thay đổi trang phục, trái lại bọn họ không sợ bị phát hiện, với sát thủ thì hóa trang chính là một việc dễ như ăn cơm, lúc trước bị một đường đuổi giết khiến bọn họ không có cách nào hóa trang chạy trốn. Hiện họ chỉ cần thay đổi trang phục cùng gương mặt là có thể trà trộn vào người bình thường vào căn cứ. Chắc hẳn tên Vân Vũ Lam sẽ không ngờ bọn họ còn có thể chạy về, mỗi ngày cũng có rất nhiều người chạy nạn đến các căn cứ lớn, việc phát hiện một nhóm hơn mười người là việc có xác suất cực nhỏ.

Sau khi Thanh Ca cùng đồng đội hóa trang xong thì bọn họ hoàn toàn thay đổi, nhóm của cô chỉ khoảng bốn mươi người, nên việc gây chú ý hầu như

không thể. Cô còn cố ý khiến cho trang phục bẩn đi như người chạy nạn.

- Có người chạy phía sau chúng ta? – Tổng Diệu mơ hồ cảm nhận được dao động trong không gian xung quanh, tần số dao động cực nhỏ, nhưng hẳn là dị năng giả không gian cấp 4 nên có thể cảm nhận được.

Quả nhiên không lâu sau có một nhóm nhỏ người chạy sát phía sau bọn họ, không ai xa lạ chính là những bạn học đại học của Doãn Mạt, nhóm bọn họ hơn mười người, chỉ có 4-5 dị năng giả, trong đó Liễu Dĩ là có sức chiến đấu cao nhất. Anh ta cũng không rõ tại sao lại cất bước theo cô, nhưng lại có một niềm tin mãnh liệt vào Doãn Mạt.

- Liễu Dĩ? – Doãn Mạt bất ngờ hỏi.

- Là mình, mình sẽ không làm gánh nặng của cậu. Bọn mình chỉ đi theo phía sau, đến căn cứ mình sẽ rời khỏi. – Liễu Dĩ bắt đầu nói, anh ta chỉ mang theo một nhóm nhỏ bạn học rời đi, những người còn lại lựa chọn theo đám quân nhân kia về căn cứ Thanh Long, nên cũng không còn cách nào khác.

Cô từ chối cho ý kiến, với tình trạng hiện tại, bọn cô còn đang chạy trốn chết thì làm sao có thời gian lo cho người khác, thi triều đuổi kịp cô không lo lắng cho người thân nhưng cũng không thể thu tất cả mọi người vào không gian được. Nên biện pháp an toàn nhất chính là chạy về căn cứ lớn.

Mọi người chẳng ai nói với ai, nhắm hướng căn cứ Chu Tước mà tiến tới, phía sau mùi máu nhân nhát tỏa ra trong không khí, có lẽ đám người Cao Trường Tôn đã phát sinh chiến đấu với xác sống, nên áp lực của nhóm bọn cô không còn nặng nề như lúc này.

Vòng qua khỏi trần nhỏ trên núi, cả nhóm lập tức phát hiện bất thường. Đúng vậy, chính là rất bất thường, hơn một giờ chạy nhanh, không hề gặp một xác sống hoặc một động vật sống nào. Mặc dù trong mặt thể, nhưng cũng không thể suốt mấy dặm không có sự sống thế này, cộng thêm việc cả trần nhỏ không có bóng người khiến tính cảnh giác của mọi người tăng mạnh.

- Dừng lại, mọi người tập trung lại, đừng tản ra – Doãn Mạt nói.

- Có chuyện gì? – Doãn Văn hỏi.

- Em cứ có cảm giác đang có thứ gì đó nhìn chằm chằm chúng ta từ lúc đi qua trần nhỏ ban này, em không rõ nó là thứ gì nhưng chắc chắn không có ý tốt – Cô thận trọng lên tiếng.

Sột soạt...

Âm thanh xung quanh vọng lại khiến da đầu mọi người chột tê dại một hồi, lông tơ đều dựng đứng. Một mùi hôi thối sộc vào mũi từng người.

- Cẩn thận – Tổng diệu la lớn.

Âm thanh sột soạt ngày càng lớn hơn, dường như vang đến từ mọi phía, cả nhóm nhanh chóng đứng tựa lưng vào nhau nhìn xung quanh. Âm thanh đột nhiên chấm dứt, sau đó lại một loạt tiếng chít chít vang lên, những đôi mắt đỏ ngầu ẩn sau cây cối rậm rạp đang nhìn chòng chọc họ.

- Là thú biến dị, một đàn hắc thủ! – Đế Tư nhanh chóng nhận ra dao động năng lượng của đám thú biến dị này.

- Chuột biến dị? – Cô rùn mình hỏi lại.

- Đúng vậy – Đế Tư khẳng định.

- Có bao nhiêu con?

- Hơn một ngàn con, không, có lẽ nhiều hơn, chúng đang không ngừng chạy về hướng này. Không giống với các động vật khác, chuột rất dễ dàng trở thành thú biến dị, mà chúng chỉ cần biến dị một con, thì chính là nhanh chóng lan ra cả đàn, hơn nữa đa phần chúng đều sẽ biến dị tốc độ, rất khó đối phó – Đế Tư nói thêm.

Cô rợn cả da khi nghĩ đến cảnh cả đàn chuột, mỗi con đều to bằng con mèo với bộ hàm sắc nhọn lao đến tấn công, đó chính là một con ác mộng.

- Chúng ta phải làm sao? – Cô cố gắng trấn định hỏi.

- Chạy, chạy nhanh nhất có thể về hướng không có rừng cây, lúc đó có thể tấn công chúng bằng hỏa công, hiện tại nếu dùng hỏa, thì chỉ có thể đồng quy vu tận với bọn nó.

Cô nhìn quanh, không gian bao quanh tất cả chính là một mảng rừng cây rậm rạp, tiến hành hỏa công không khác nào tự sát, nướng chính cả đám cùng đàn chuột biến dị này.

- Tổng Diệu, anh và đội của anh hãy mở đường phía trước về hướng căn cứ Chu Tước, tôi và Đế Tư sẽ bọc hậu phía sau. Hãy nhớ, chạy nhanh nhất có thể ra khỏi rừng núi, sau đó các dị năng giả hãy tấn công, chúng ta đang bị một đàn chuột biến dị hơn ngàn con bao vây – Cô quát lớn.

- Cô đi trước, tôi bọc hậu – Tổng Diệu không đồng ý nói.

- Không cần, bảo vệ gia đình tôi. Anh an tâm, tôi có thể chặn bọn chúng một thời gian, sẽ không để mình gặp nguy hiểm – Cô kiên định nói.

Tổng Diệu suy nghĩ rất nhanh rồi im lặng chạy về phía Tây, anh ta không có thời gian chần chờ, sau khi đưa mọi người ra khỏi sẽ quay lại tìm cô.

- Cẩn thận, tôi sẽ quay lại - Anh gần như chuyên chú khắc ghi vào mắt bóng dáng nhỏ bé kiên cường, sau đó lập tức quay lưng lại.

- Đội một mở đường, đội hai tản ra bảo hộ những người bình thường, chạy hết tốc lực về phía Tây. – Anh gần như quát lên.

- Rõ

Nhanh chóng có một đám người trật tự theo lời Tổng Diệu tản ra, cực kỳ ăn ý, nhóm sát thủ Âm Mang cũng nhanh chóng sắp xếp đội hình chuẩn bị phá vòng vây. Dị năng hệ phong trong nhóm Tổng Diệu và Âm Mang lập tức tạo ra những cơn gió mạnh, quét đổ những vật cản trước mặt. Đám chuột biến dị thấy cơn bão định bùng nổ thì lập tức phản nộ chít chít liên tục, lao ra tấn công, từng hàm răng sắt nhọn lao vào cắn xé mọi thứ. Doãn Mạt nhanh chóng chạy về phía sau đội hình, dị năng hệ thủy hóa thành những băng đao cỡ nhỏ bằng con dao găm, phóng về đám chuột đang lao tới. Cả đoàn người chạy về phía Tây, duy chỉ một bóng dáng nhỏ bé lao về hướng ngược lại, cô không ngừng tạo ra băng đao, mỗi lần hơn mười đạo, thanh âm chít chít đau đớn rít lên, kèm theo đó là tiếng sột soạt, mùi máu tươi nồng đậm. Đế Tư không thể sử dụng hỏa công, nên chỉ có thể dùng hàm răng sắt nhọn cùng móng vuốt tấn công đám chuột.

Chuột biến dị tốc độ cực kỳ nhanh, hai người bọn cô đối phó có chút khó khăn, cũng may bọn nó không phải là xác sống, nếu không thì chỉ cần bị cắn một cái chính là khó chữa. Cả nhóm nhanh chóng rút lui, đám người Liễu Dã tuy chạy phía sau nhưng cũng không xa lắm nên may mắn không lọt vào tầm tấn công, hơn nữa vị trí bọc hậu của Doãn Mạt cũng ở phía sau bọn họ nên công kích của đám chuột ảnh hưởng không lớn, nếu cố sức vẫn có thể chống đỡ.

Vừa đánh vừa lui, trên tay Doãn Mạt không ngừng xuất ra băng đao, càng ngày càng nhiều chuột biến dị lao đến, đôi mắt đều là đỏ ngầu, răng vuốt sắc nhọn dính đầy thịt tươi đang rỉ máu, có lẽ đám người trong trấn kia chính là bị chúng giết chết. Vừa qua lưng chừng núi, tiến vào đoạn dốc, một bên là vách núi cheo leo, bên còn lại chính là sườn dốc, đường có thể đi chuyển chỉ khoảng năm sáu mét, được xây dựng đơn sơ, chỉ có thể từng nhóm đi qua, xe thiết giáp đã được thu vào không gian. Với đường rừng núi, thì chạy bộ lại có hiệu quả hơn xe đặc chủng. Doãn Mạt dẫn lui về phía đám người Liễu Dã, đàn chuột biến dị vẫn đang không ngừng xông đến, cô từ trên lưng Đế Tư nhảy xuống, cả hai định sẽ tách ra tấn công đám chuột, chỉ cần qua khỏi đoạn dốc này, chạy thêm một đoạn ngắn là có thể ra khỏi vùng rừng cây rậm rạp, lúc đó hỏa công sẽ phát huy hiệu quả. Cô một bên phóng băng đao, xoay lại định lên tiếng với Liễu Dã:

- Liễu Dã, tôi sẽ... A...

Trong lúc cô còn chưa lên tiếng xong, một lực đẩy mạnh từ phía sau hướng lưng cô đập tới, Doãn Mạt đang đứng chênh vênh cạnh sườn núi, một mặt đối phó đám chuột nên không đề phòng người sau lưng. Bất chợt bị đẩy mạnh, cô lập tức mất trọng tâm sẩy chân, bên tay phải chính là sườn dốc cheo leo, rơi xuống tám phần chết hai phần sống, dù có sống thì cũng sẽ bị thương, trở thành mồi cho đám xác sống cùng biến dị thú.

Quá bất ngờ cô không phản ứng kịp, cả người rơi xuống dốc núi, trong mắt cô phản chiếu hình ảnh ngược của Lục Nhu, bên cạnh cô ta chính là Vân Vũ Hi, mặc dù Vân Vũ Hi không ra tay đẩy cô, nhưng cô ta đứng cạnh Lục Nhu, thấy nhưng không can, cũng không lên tiếng nhắc nhở.

Doãn Mạt cười lạnh, thù này, cô nhớ kỹ, đợi cô quay lại, chính là ngày chết của bọn họ.

Thân ảnh Doãn Mạt cấp tốc rơi xuống núi, thanh âm bị phản của Liễu Dã cùng tiếng rống giận dữ của Đế Tư là thứ cô nghe thấy sau cùng. lát sau, một con thú đen lớn nhanh chóng lao xuống vực, ngay tại vị trí Doãn Mạt rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tận Chém Giết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Đế Tư

Trước lúc bất tỉnh Doãn Mạt dùng chút ý thức sau cùng liên lạc với không gian dị năng, lập tức thu bản thân vào không gian, sau đó chính là một mảnh tối đen trong ý thức.

Không rõ cô đã ngất đi bao lâu, khi lơ mơ tỉnh lại, điều đầu tiên cảm nhận được là đau nhức toàn thân, dù kịp thời vào không gian nhưng cô cũng lăn một đoạn trên dốc núi, khiến xương cốt toàn thân cô như rời ra, chân đau nhức, cô nhìn lại thì một mảnh máu thịt mơ hồ, Doãn Mạt đỏ mặt hơi lạnh.

- Đau quá!

Cô rên lên, cố gắng đứng dậy bước về phía căn nhà gỗ. Cũng may cô đã chuẩn bị thức ăn cùng dụng cụ y tế. Cô xử lý vết thương nhanh chóng, khi định thần nhìn rõ thì vết thương trên chân là do bị một cành cây đâm phải, tuy không bị thương phần mềm nhưng vết thương lại có phần sâu. Cô dùng nước suối trong không gian rửa vết thương thì thấy máu được cầm hẳn, cô vui mừng phát hiện thêm công dụng của nước suối, có lẽ từ đây về sau cần phải cẩn thận hơn nữa, càng phát hiện sự thần kỳ của không gian, cô càng lo lắng chúng bị phát hiện lúc thực lực bản thân chưa mạnh mẽ “thất phu vô tội, hoài bích có tội” cô hiểu rõ đạo lý này, nhất là hiện tại cả thế giới đã lâm vào mạt thế. Không gian chính là lá bài tẩy mạnh nhất của cô lúc này.

Nhớ tới người nhà cùng Đế Tư còn đang bên ngoài, cô lại thấy lo lắng. Đế Tư là biến dị thú, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì, chỉ có gia đình cùng người thân của cô, nếu không thấy cô trở lại, chỉ sợ họ sẽ quay lại tìm, thế thì khác nào là tự sát! Đợi vết thương tốt lên một tí, cô sẽ ra khỏi không gian tìm gia đình.

Hai ngày sau, Doãn Mạt đã đi lại được, tuy vẫn còn khắp khiên và đau nhức, nhưng cô không thể đợi thêm, rời khỏi không gian cô hoảng hốt nhìn quanh, không gian một dặm quanh cô là một mảnh tiêu điều, dường như có một hồi đại chiến, cây cối ngã rạp, trên từng thân cây đều có vết cào dừ tợn, mặt đất cũng đều xuất hiện những hố sâu, trong không khí thoang thoảng mùi cháy khét cùng mùi thịt bị nướng chín vô cùng khó ngửi.

Còn đang thất thần, một bóng dáng đen nhánh lao đến trên người cô với tốc độ nhanh như chớp, quá bất ngờ không kịp phản ứng. Doãn Mạt bị nó va vào, cả hai lập tức ngã lăn ra đất, cô rên lên đau đớn định thân nhìn kỹ, bóng dáng nhỏ nhắn quen thuộc đập vào tầm mắt, chính là Đế Tư!

Đế Tư không ngừng chu chu cái mũi nhỏ nhắn vào mặt cô, ánh mắt tràn ngập lo lắng.

- Nhân loại, ngươi có sao không? Tại sao lại bị thương nặng đến vậy. Ta đã tìm ngươi ba ngày nay. Nếu ngươi còn chậm chạp không xuất hiện, thì cả ngọn núi này ta cũng sẽ thiêu rụi – Đế Tư nói.

Doãn Mạt đỏ mặt hơi lạnh, thì ra khung cảnh hoang tàn trước mặt chính là do Đế Tư gây ra? Cũng phải, nó không biết cô có không gian chứa vật sống, nên lo lắng là phải, nghĩ đến đây, trong lòng cô cũng mềm đi, con vật nhỏ này đã lao theo cô khi cô rơi xuống đây mà không một giây suy nghĩ. Cô ôm Đế Tư lên, hôn nhẹ lên lỗ mũi ẩm ướt của nó rồi nhẹ nhàng nói:

- Cảm ơn, Đế Tư

Đế Tư ngây ngẩn trong chốc lát, sau đó lại cào loạn lên nhảy xuống, xoay vòng về phía cô không biết đang nghĩ gì, chỉ nghe thanh âm trầm thấp vang lên:

- Nếu còn để bản thân bị thương, ta sẽ mặc kệ ngươi, nhân loại ngu ngốc!

Cô cười cười, nụ cười trong vắt như sương sớm, khiến giữa mặt thể như bừng thêm chút sinh khí:

- Lần sau sẽ không, nào, Đế Tư, ôm một cái – Sau đó làm ra tư thế giang tay.

Đế Tư liếc cô liếm bầm “ai cần ôm!” nhưng bốn chân vẫn bước về phía cô.

- Ta đưa ngươi đến một nơi – Cô động ý niệm, không gian thoát chuyển động, chỉ một giây trước là mặt thể hoang tàn, hiện tại lại là một không gian hoàn toàn khác, trong không khí không còn mùi thịt thối rửa chán ghét mà thoang thoảng một mùi hương nhẹ nhẹ, nắng ấm gió mát, xa xa là một căn nhà đơn giản, bên cạnh là trang trại nuôi nhốt không ít gia súc, dòng sông vắt ngang không gian trong suốt thấy đáy, bên dưới có một vài loại cá đủ màu sắc.

- Không gian dị năng! – Đế Tư kinh ngạc, dù hắn đã biết có dị năng giả hệ không gian, nhưng không gian cao cấp chứa vật sống thể này hắn hoàn toàn không nghĩ đến. Thảo nào lúc cô vừa rơi xuống vực liền biến mất không dấu vết, có lẽ là trốn vào không gian này!

Doãn Mạt gật đầu:

- Đây là không gian của ta, có thể chứa vật sống – Cô đơn giản giải thích.

Đế Tư hít hít không khí, nó cảm nhận được một nguồn năng lượng nhàn nhạt tỏa ra trong không gian. Không giống như dị năng giả, dị năng của Đế Tư là kích phát từ huyết mạch, nhân thú khi trưởng thành sẽ có thể tu luyện một nguyên tố trong thiên địa, không liên quan đến mặt thể. Đúng vậy, lúc nó thức tỉnh dị năng, mặt thể vẫn chưa diễn ra, và nó cũng không hấp thu năng lượng nhờ dị năng tinh như Doãn Mạt, mà nhờ Doãn Mạt, dị năng của nó mới biến dị.

Nhân thú tồn tại trên Trái Đất đã từ rất lâu, bọn họ có thể nhờ các nguyên tố trong tự nhiên mà tu luyện dị năng, dị năng của lang tộc là hỏa hệ, nhưng nó uống nước suối của cô nên hỏa hệ của nó biến dị thành tứ diễm, năng lực công kích mạnh hơn gấp bội.

- Không gian này rất cao cấp, linh khí của nó dồi dào hơn cả cấm địa của nhân thú tộc – Đế Tư nói.

- Nhân thú tộc? Cấm địa? – Doãn Mạt khó hiểu hỏi.

Đế Tư suy nghĩ chốc lát rồi nói:

- Nếu ngươi đã cho ta biết không gian này, vậy thì không có lý do nào ta lại tiếp tục giữ bí mật với ngươi. Ta là nhân thú cuối cùng trên thế giới, thuộc lang tộc.

Đế Tư chậm rãi kể lại bí mật của nhân thú tộc, từ năng lực nghịch thiên mà bọn họ sở hữu đến việc nhân thú bị truy lùng gắt gao và tàn sát dã man. Nhân loại ngày càng phát triển, dưới những thiết bị khoa học kỹ thuật ngày càng tiên tiến, dị năng của nhân thú càng khó phát huy lợi thế. Sau đó chính là đơn phương tàn sát, trong trận chiến cuối cùng, hẳn là nhân thú duy nhất có thể trốn thoát.

- Khoang đã, ngươi nói là nhân thú? – Doãn Mạt chợt nhận ra trọng điểm, rõ ràng là thú? Tại sao Đế Tư lại luôn miệng nói là nhân thú?

Đế Tư cũng nhận ra suy nghĩ của cô

- Nhân thú sau tuổi trưởng thành có thể có hình dáng nhân loại

Doãn Mạt như không tin vào tai mình, cũng quá kỳ diệu đi, còn có việc này? Không phải cô đang trong tiểu thuyết huyền huyền gì đó chứ?

- Ta có thể nhìn nhân hình của ngươi không? – Cô tò mò hỏi.

Đế Tư suy nghĩ rồi gật đầu, từ một con thú nhỏ nó to dần lên, tứ chi nhanh chóng thay đổi thành tay chân con người, lớp lông đen nhánh cũng biến mất, toàn thân hần bao bọc trong một ánh sáng thần thánh, chốc sau, một thanh niên khoảng hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi cao lớn đứng trước mặt cô. Hần cao hơn Doãn Mạt gần hai cái đầu, gương mặt mười phần anh tuấn, không yêu mị như Tống Diệu, vẻ đẹp của hắn cực kỳ nam tính, từng đường nét trên mặt như được điêu khắc, góc cạnh rõ ràng, đôi mắt hẹp dài nam tính, mày kiếm nghiêm nghị, làn da màu đồng cổ mạnh khỏe. Hần lúc này như một nam thần khiến cô nhìn không chớp mắt, phần vì kinh ngạc, phần lại vì hắn thực sự rất hấp dẫn.

- Sao hả? Nhân loại ngươi thích dáng vẻ này của ta? – Đế Tư lên tiếng, trong giọng nói có mơ hồ trên ghẹo.

- A! Ngươi... ngươi... mặc quần áo vào! – Doãn Mạt nhìn mãi lại nhìn đến bộ phận nào đó đang cực kì bắt mắt dưới thân Đế Tư. Đúng vậy, hắn vì từ hình thú đến nhân dạng, hoàn toàn không – mặc – gì! Lúc này, cái thứ lưng lưng khùng bố giữa hai chân dọa Doãn Mạt một phen mất hồn. Trời ạ! Cũng lớn đến đáng sợ!

- Ta không có quần áo – Đế Tư hồn nhiên nói.

Thế là Doãn Mạt lại phải đỏ bừng mặt mũi đi tìm quần áo cho hắn, cũng may là cô đã chuẩn bị sẵn rất nhiều cho anh trai, hiện tại có thể để Đế Tư mặc đồ, dù có chút chật, nhưng cũng không thể để hắn dẫn chim đi dạo nơi hoang vắng như hiện tại!!

Trong khi Đế Tư thay quần áo thì cô tranh thủ chuẩn bị chút thức ăn, trong không gian nguyên liệu rất phong phú, nhưng cô thì khả năng có hạn, nên chỉ có thể làm một ít món cơ bản cho hai người ăn, sau đó lại nấu một nồi cơm nhỏ. Cả hai ăn xong thì Đế Tư giúp cô thay thuốc, vết thương của cô đã tốt hơn ba ngày trước rất nhiều, vì được thường xuyên rửa bằng nước suối trong không gian nên đã không còn chảy máu, mơ hồ đã kết vảy, nhưng cô cũng không thể vận động mạnh được, sẽ khiến vết thương nứt ra.

Ăn cơm thay thuốc xong cô đề nghị đi tìm gia đình hội họp, Đế Tư không phản đối nhưng lại một mực không đồng ý cô tự đi chuyến. Đường rừng núi khó đi, hơn nữa cô không thể lái xe, cách duy nhất là hắn cõng cô. Vì thế quãng đường tiếp theo nếu không phải là Đế Tư trong hình dạng thú cho Doãn Mạt cưỡi trên lưng thì chính là trong hình người bế cô đi chuyến. Hắn đi rất chậm vì để tránh di chuyển mạnh ảnh hưởng vết thương của cô. Có lẽ vì lũ chuột chiếm núi nên xác sống quanh đây rất ít, các loại thú biến dị khác cũng không có, phần vì tránh chuột biến dị phần di chuyển không nhanh nên lúc cả hai người (vì hiện tại Đế Tư đã khôi phục hình người nên sẽ đổi cách xưng hô nhé!) xuống chân núi đã là hai ngày sau.

Rời khỏi tầm công kích của chuột biến dị, Doãn Mạt thấy dấu vết nghỉ ngơi của nhóm Tống Diệu, dấu vết rất mới, dường như là vừa mới vội vã bị dập tắt. Có lẽ nhóm Tống Diệu đã đợi cô, cô không nghĩ ngờ việc Tống Diệu sẽ quay lại tìm mình, chắc chắn có chuyện bất ngờ xảy ra, hắn mới phải nghe lời cô bảo vệ gia đình mình đến căn cứ trước, sau đó mới trở lại.

- Chúng ta đến căn cứ Chu Tước? – Đế Tư hỏi.

Doãn Mạt gật đầu, căn cứ gần đây nhất chính là căn cứ Chu Tước, không thấy xác sống đuổi theo đến, có lẽ nhóm người Cao Trường Tôn đã chặn được một phần, phần còn lại bị lũ chuột trên núi ngăn cản nên chúng chưa đuổi đến.

- Chúng ta chưa biết nhóm Tống Diệu xảy ra chuyện gì, không nên công khai vào căn cứ, trước hết cứ giả làm người bình thường chạy nạn, tìm được mọi người sẽ tính tiếp.

Đế Tư cũng đồng ý suy nghĩ của cô, cả hai người thay trang phục, sau đó tự làm bản thân có vẻ nhếch nhác, hắn lại dùng hình dạng con người bế cô đi một mạch đến căn cứ Chu Tước. Bọn người ở căn cứ Chu Tước có thể biết cô có một con thú nhỏ cực kỳ mạnh, chứ không thể ngờ được, Đế Tư chính là nhân thú.

Bạn đang đọc truyện *Vô Tận Chém Giết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.